

D

S

E

panorama

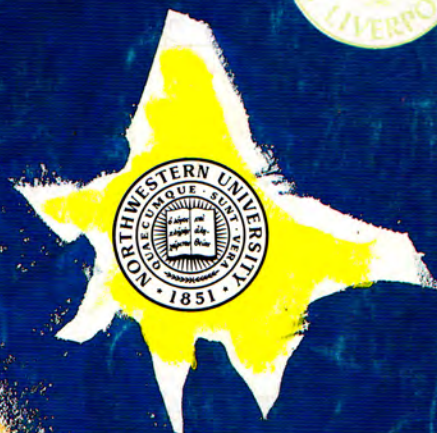
RESULTATS DE LES
ELECCIONS DELS
ESTUDIANTS

dossier

UNIVERSITATS
AL MÓN

entrevista

JAVIER MUGUERZA

CENTRE D'ASSESSORAMENT I
DINAMITZACIÓ DELS
ESTUDIANTS

COM REVISAR LA NOTA DELS EXÀMENS TEUS

Art.142 dels
Estatuts de la
Universitat de
València

- 1.** És molt important fer les coses bé, per a començar cal anar a la revisió de l'examen que s'ha de fer en els 15 dies després de la publicació de les notes. Pot ser parlant es puga solucionar el problema.
- 2.** Si el professor/a no convoca les dates de revisió es podrà presentar per escrit davant la Secretaria del Departament o de la Facultat una sol·licitud. A partir d'eixe moment el professor/a té 7 dies per a realitzar la revisió davant de l'estudiant.
- 3.** Si l'estudiant no està d'acord amb la revisió o no li l'han fet té 7 dies per a, mitjançant una instància, recórrer a la Junta de Facultat el resultat de l'avaluació o la seua revisió (s'ha d'especificar si vols pujar la nota -si no ho fas poden revisar la nota però baixant-la-, si les preguntes son confuses o el motiu de la impugnació).
- 4.** La Junta de Facultat resoldrà la impugnació nomenant una comissió formada per 3 professors (1 com a mínim de l'àrea de coneiximents implicada) i 2 estudiants (nomenats/des per l'ADR). El professor implicat no pot ser de la Comissió («faltaria més !!»). La Comissió es pronunciarà en un màxim de 15 dies.
- 5.** La impugnació i l'acord de la Junta seran notificats als interessats/des (professor/a i estudiant). És podra recórrer davant la Junta. La Comissió o alguna de les parts pot demanar o presentar al·legacions (3 dies a partir de la presentació del informe del professor/a).
- 6.** Depenent de l'objecte de la impugnació la Comissió prendrà la decisió escaient (revisió de nota, tornar a avaluar a l'estudiant).
- 7.** La Junta de Facultat, una vegada la Comissió arribe a les seues conclusions, dictarà la resolució escaient.
- 8.** Contra aquesta resolució els interessats/des podran presentar recurs davant la Junta de Govern de la Universitat.

Per a qualsevol dubte el CADE té un departament que ajuda i intenta resoldre tots els conflictes acadèmics que pugen sorgir.

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

SUMARI

38/39

Edita: Dise. Vice-rectorat d'Estudiants. Universitat de València. **Redacció i administració:** Av. Blasco Ibáñez, 13, 46010 València. Tel. 360 11 00 i 386 47 70. Fax. 360 30 47. **Editor:** Josep M. Balaguer. **Directora:** Ferranda Martí. **Cap de redacció:** Daniel Hermosilla. **Redacció:** T. Sanchis, A. Martí, M.A. Ruiz, Olga Dénia. **Col·laboradors:** Juli Alandes, Sento Balaguer, Manuel Gómez, Alicia García, Nicolás Martínez, Josep A. Gonzalbo, Sime Jordan, Xelo María, Enrique Herreras, Alfons Cervera, Xavier Mínguez, Vicent S. Olmos, Pau Rausell, Mar Busquets, Antonio Méndez, Víctor Gómez, Ignasi Mora, Toni Torregrossa, J.S. Sorribes, Francesc Caballero, J.M. Alamán, J.M. Oleaque, Víctor Cebrian, Raimon Bono, Jaume Sanchis, Toni Picazo, Carles D. Marco, Olga Dénia, Juanma Játiva, Alfred Mondria, Àngel San Martín, Xavi Pons, José Martí, Marc Borràs. **Assessorament Lingüístic:** Ramon R. Raga i Servei de Normalització Lingüística de la Universitat. **Fotògrafs:** J.C. Tormo, E. Pascual, J. Albrecht, J. García Poveda. **Disseny i maquetació:** Oh-Fék. **Publicitat:** Oh-fék. Av. Primat Reig, 96. p. 5 València 3696601. **Impressió:** Seygral. C/ Pius X, 13, baix. València. Tel. 3788747. **Dipòsit legal:** V-485-1989.

Els articles signats són reponsabilitat dels seus autors i expressen únicament la seua opinió.

És prohibida la reproducció de qualsevol part d'aquesta publicació, tot i que esment la seua procedència, sense l'autorització de l'editor.

La revista DISE agraïeix la col·laboració d'Iberdrola

5 FOTÒMETRE

Locus Amoenus.
Manel Rodríguez-Castelló.

6 PÀRQUING

Fi de segle. **Daniel López**
Maastrich: l'Europa que ens volen vendre. **Bruno Villalva**
Dise-Informació???. **Herme Maria i Femenia**
Ciutat vella, més bella. **Francisca Ramos**
Utopia, ¡cuánto te quiero!. **Pablo García**
La pena capital en Espanya. **Amnistia Internacional**

13 DOSSIER

Universitats al món. **Daniel Hermosilla**

20 ENTREVISTA

Javier Muguerza.
Enrique Herreras

25 UN SEGLE D'UNIVERSITAT

La Universitat en guerra. **Xavier Mínguez, Marc Borràs**

8 PANORAMA

Eleccions d'estudiants
Proposta per a propiciar l'augment de la docència en català.
Jornades d'Orientació Sociolaboral

28 TROS DE PAPER

Sobre tabús lingüístics. **Maria Josep Cuenca**

29 MUSICA

El Carme. I.
Cócera i E. Sanchis
Ocho sentencias.
Xavier Pons

31 CINEMA

El llarg dia acaba, de T. Davis. **Jaume Sanchis**
Pel·lícules amb psicòpates. **J. M. Alamán**
Dràcula, de Coppola. **Teresa Sanchis Labiós**

33 LLIBRES

37 CÒMIC

L'estafa de Torres.
S. Balaguer

38 DISEU

Diseu i la gran oportunitat.
Quique Puchades

40 CLUB 90

Rafael Quilis. **J. M. Oleaque**

41 ESPORT

sense títol encara. **José Martí**

42 INFRAGANTI

La mort dels grans amants.
Juli Alandes

I CURSOS

III BEQUES

Gulliver al país dels gegants

VI AGENDA

VIII ESTUDIS

Proves d'accés per a majors de 25 anys

XI PRÀCTIC

Toefl, única prova oficial d'anglès als EUA

XII TAM TAM

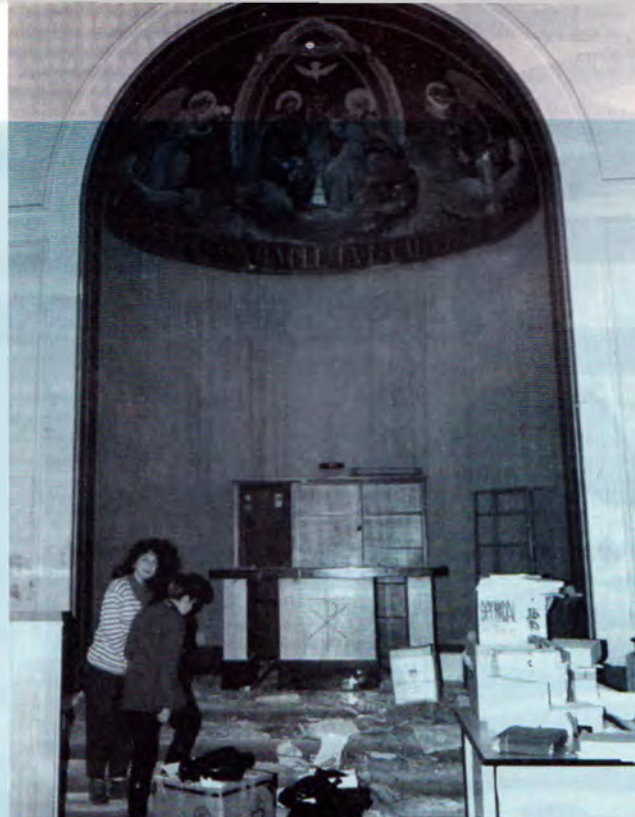
Pisos per a llogar i compartir, classes, i altres ofertes

Foto: J. C. Tormo

Xelo i Alicia, del Servei d'Informació rescaten el material de la redacció

Estat en què va quedar la redacció de DISE

Foto: J. C. Tormo

NOU ANY, NOVA REDACCIÓ

El passat 28 de desembre, la redacció de la revista DISE va patir una broma ben pesada: es va desplomar una part del sostre de les dependències que ocupava al Col·legi Major Lluís Vives. Afortunadament, tota la plantilla de la redacció i del Servei d'Informació estan sans i estalvis i la infraestructura material de DISE no ha sofert cap desperfecte. No obstant això, l'estat en què va quedar la redacció i el perill d'un nou esfondrament va obligar a desallotjar ràpidament i traslladar el Servei d'Informació i la redacció de la revista a un nou espai, situat a la primera planta de l'antiga Facultat de Farmàcia.

Els transtorns ocasionats pel sobtós trasllat ens han obligat a retardar l'edició de la revista del mes de gener i fondre-la amb la de febrer. El resultat, que ara teniu a les mans, té unes quantes pàgines més del que és habitual, però hi ha alguna informació que hauríem volgut oferir-vos-la a gener i pels motius que hem explicat apareix ara, un mes després. A pesar que el treball de canviar «de casa» ràpidament ha estat inoportú i costós, ara disposem d'un nou emplaçament més ampli i confortable des d'on continuarem donant-vos compte, ara sí, més puntualment, de la informació universitària.

Emplaçament actual de la redacció de la revista

Foto: J. C. Tormo

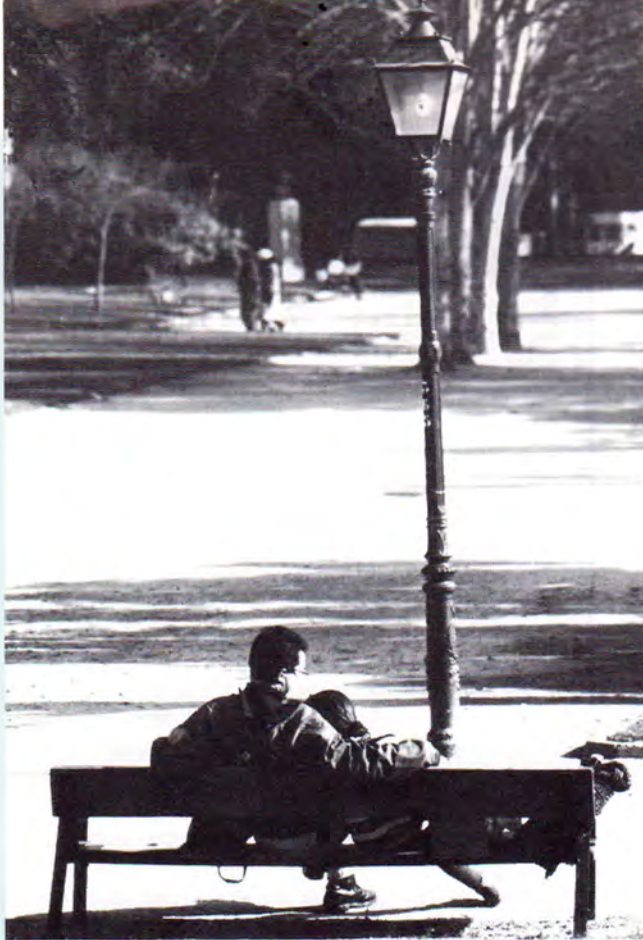

Foto: Jan Albrecht

LOCUS AMOENUS

Prenen posicions en el reialme de les carícies, les confessions, les paraules a mitja veu, tot deixant el món distant que els envolta en un parèntesi sonor on s'esdevé, implacable, el frenesí de la vida urbana: la seua simbiosi demana cautela, un *tempo* cadenciós i volàtil que nega el ritme de les urgències. I a vegades, també, la perícia d'arriscats exercicis acrobàtics a la vora de l'abisme ajardinat, quan l'escalfor impulsa accions acoblades d'imminent satisfacció. No és que no disposen d'altres llocs per al seu assaig nidificant, a la manera dels joves ianquis dels cinquantes que s'iniciaven a l'interior de l'univers de llauna i rock a la ràdio dels seus carros; és que en conquerir el públic espai, l'amor es transcendentalitza, i, a més, què millor que aquest paisatge que les estacions transmuden i vesteixen? Clar que, per conquerir el banc, per seure damunt el pentagrama de fusta del seu deler, hauran de rivalitzar amb el serè lector de premsa, amb la dona que torna del mercat amb el cabàs ple, la mainadera de casa burgesa i el seu exèrcit de canalla avalotada, la jove distreta que passeja el gos, l'atac d'asma després del *footing* imprudent, el despistat de sempre que fa l'última ullada als apunts abans de l'examen i, en fi, amb tot el seguici d'irresponsables ciutadans que no tenen res millor a fer que envair l'espai sagrat dels seus encontres. Com en la cançó de Serrat, es deuen pensar inventors d'això que hom diu amor mentre

reprenen el tènue fil que els llança envers les estrelles en fuga. Perquè el mateix banc que ara els fa d'aixopluc ha presidit altres encontres sota els mateixos arbres, i ells, sense adonar-se'n, en corporifiquen els pantaixos, els comiats, les ànsies. Bescanvien l'estudi del codi penal o la fisiologia dels invertebrats per aquesta impagable presència en el jardí de l'edèn, el *locus amoenus* de Passeig al Mar, perquè, es clar, no hi ha color. En temps remots, quan la gespa dels jardins era un territori a conquerir amb l'altivesa de l'amor, els joves s'hi estenallaven provocatius i revoltats, amb el vi i la guitarra. Quan es va conquistar la rutina i no trepitjar la molla gespa deixà de ser una prohibició per esdevenir un acte de civisme, el banc rescatà per als amants el terreny de la intimitat pública, encastada en el cor de la ciutat com aquelles gemmes que lluentegen al centre de la millor orfebreria, i el banc respirà alliberat per fi d'altres presències menys vertiginoses amb l'espectacle impúdic que preludia majors profunditats eròtiques preferentment a la llum diürna. És clar, potsèr ells, feliços en la seua incontinença, no ho saben, però aquests bancs tenen vida pròpia (memòria, moviment i paraula): són els mateixos del retolet «acabat de pintar» d'en Chaplin i altres mags de fa cel.lulosa i les vinyetes dels *tebeos*. Per això, que no se'n sorprenen si un bon dia, enmig de la dolça trifulga, senten veus d'enlloc, desmais romàntics, adéus precipitats, xiuxiueigs d'exòtiques llengües, olors de magnòlies i de roses, voleiar de versos increïbles, sospitosos cruïxirs de fusta vella. Són els fantasmes dels bancs de generacions i generacions d'estudiants i amants que van fer la mateixa tria sota els mateixos arbres perquè no hi havia color: aprendre al bell mig del passeig allò que no s'ensenyava en cap escola i que és tan imprescindible, potser, com l'aire que hom respira. O més. Que parlen aquests bancs, que bé que ho saben.

Manel Rodríguez Castelló

Foto: Jan Albrecht

FI DE SEGLE

No fa molt de temps, el 1936, es féu un avanç en la medicina. El doctor Domack descobria l'existència de les anomenades sulfamides. Aquestes substàncies eren resistents contra uns determinats microorganismes. Açò va revolucionar el mercat i es començà a treballar a la recerca de nous medicaments. Aquests descobriments ja formen part de la vida quotidiana. I és que des de començaments de segle es persegueix una cosa: poder obtenir el benestar ciutadà i l'eradicació de les malalties de la població.

Les coses han evolucionat a poc a poc, i sembla que avui aspirem a més. Les cadenes propagandístiques només parlen de tranquil·litat i plaer. Els polítics prometen quelcom semblant i mentrestant la societat camina sense un rumb establert.

Les conseqüències són palpables. La capa d'ozó es desintegra pels productes que, segons alguns, ens donen independència i personalitat, i segons altres, allunyen les plagues d'insectes del camp. La SIDA apareix en humans, es creu que per error en la seua investigació. Els accidents de trànsit creen més morts que qualsevol altra malaltia.

Només ens manca alçar els ulls i admetre que en aquesta fi de segle continuem lluitant pel nostre benestar i contra tot allò que l'home ha creat i atempta contra la natura o contra el benestar de qualsevol ésser viu.

Daniel López

Estudiant de 3r cicle de Farmàcia

LA PENA CAPITAL A ESPANYA

L'any passat 2.086 persones foren executades. A 62 països es van imposar 2.703 condemnes a mort. Actualment, 106 països mantenen la pena capital per a delictes comuns, únicament 15 per a delictes excepcionals (cas d'Espanya), i 21 es consideren abolicionistes de fet, malgrat no haver-hi abolit la pena de mort als textos legals.

Darrerament, la tendència cap a l'abolició s'ha enfortit. Països del nostre entorn -cas de Dinamarca, França, Irlanda, Luxemburg, Països Baixos, Portugal, Alemanya i més recentment Suïssa- i països de l'Amèrica hispana -Colòmbia, Costa Rica, Equador, Hondures, Nicaragua, Panamà, Puerto Rico, República Dominicana, Uruguai i Veneçuela- ja han abolit la pena de mort en tota la seua legislació.

Al s'oposa incondicionalment a la pena de mort per considerar-la la pena més cruel i inhumana que s'hi pot infringir. D'altra banda, considera que és un deure de l'Estat protegir **sense excepcions** la vida de tota persona dins de la seua jurisdicció.

Al reconeix el dret dels estats a establir normes que en garanteixen la protecció de la societat. No obstant això, els estudis realitzats en diversos països no han aconseguit de trobar proves convincents de què la pena de mort tinga un efecte dissuasiu.

**Amnistia Internacional
Grup Local de València**

MAASTRICHT: L'EUROPA QUE ENS VOLEN VENDRE

Doncs bé, ja som europeus. La clàssica idea d'eliminar les fronteres entre els països del vell continent comença a fer-se realitat. S'accepta aquesta consecució com una cosa excel·lent. No obstant això, encara que els polítics s'ompliquen d'orgull per aquests assoliments, volguera insinuar una reflexió sobre d'aquesta qüestió.

Tenim el dubte del recolzament o desqualificació del tractat. Ningú no nega el fet que Europa ha de tendir cap a la unitat per a fer front a les potències japonesa i nord-americana. El principal objectiu és: «Promoure un progrés tècnic i social equilibrat i sostenible, (...) l'enfortiment d'una unió econòmica i monetària (...)», i ací resideix el major atractiu. La renúncia d'aquest projecte per part d'Espanya suposaria una tara per al país; però, també és cert que s'ha produït un oblit dels assumptes socials i de les restriccions a grans empreses. Per això, les conseqüències de la ratificació podrien ser: Creixement i consolidació dels països membres de la Unió i una major diferenciació social. El segon objectiu tracta d'una política exterior i de seguretat que pot conduir a una defensa comuna. La meua opinió sempre ha estat contrària a l'enfortiment a base de potencial armamentístic.

També cal ressenyar l'escàs paper que jugarà el Parlament Europeu: només té una tasca assignada, formular recomanacions, sense poder real. El veritable òrgan de poder serà el Consell, format pels caps d'Estat dels països membres. Aleshores, per què mantenir les despeses del Parlament? La solució no consisteix en què s'escloga Espanya, sinó en un plantejament de les bases que el sustenten, i fent èmfasi en els assumptes socials que permetesquen una Europa igualitària.

Bruno Villalba

DISE-INFORMACIÓ ?

Vesprada del 23 de novembre del 1992. El meu germà torna de classe, i duu la revista DISE del mes. Acaba d'eixir. «Mira, hi ha una beca que t'interessa molt», em diu. M'agrada el tema i els requisits semblen fets a mida per a mi... però el termini de sol·licitud no acabat el mateix dia que la revista s'ha distribuït!

No us transcriuré el meu comentari quan em vaig adonar. Em va fote molt. I no solament a mi, també m'ho va comentar un company, acabat de llicenciar i aturat com jo. Cal reconèixer, però, que qualsevol universitari pot anar als locals del DISE i tenir tota aquesta informació de primera mà. M'agradaria que intentàreu solucionar aquest problema, potser publicant un suplement de cursos i beques, a banda de la revista, almenys fins que la informació s'actualitze. També caldria fer un esforç per a traure la revista a principi del mes, i no trobar-nos amb articles una mica *passats*.

No vull acabar la carta sense fer constar que aquesta revista és una eina d'informació i orientació fonamental per als estudiants. Espere que continueu amb aquesta tasca.

Herme Maria i Femenia

CIUTAT VELLA, MÉS BELLA

Des de sempre, anar a Ciutat Vella ha significat endinsar-se en un paratge especial i diferent, en un traçat complex amb una vida pròpia. Eix de la ciutat i reflex de la seua personalitat i història, el nucli antic de València sembla veure's sotmés a un desinterés i desídia per part de les administracions i de la societat civil que propicia la seua marginació.

Mentre la potestat d'aquest barri passa d'unes mans a altres cada quatre anys, el seu aspecte actual arriba fins i tot a vorejar la pobresa extrema. Des de les picaportes de les plantes baixes de les cases més abandonades fins als escuts nobiliaris dels patis interiors dels palaus, bona part de l'edificació té un denominador comú: el seu estat de semi-deixadesa.

Davant d'això, un col·lectiu universitari intenta obrir-se camí perquè una sèrie de fets es tinguen en compte, com també la necessitat que l'enfrontament entre les administracions no dificulte el procés d'ús. Aquest compendi de vells habitatges i convents, als que se'ls ha unit tot tipus de petits comerços, cases de menjars i pubs, és desitjable que siga rehabilitat i restaurat.

I mentre els pocs menestrals i artesans que resten van envellint junt al seu barri, des de la Universitat ens inclinem per una acció subsidiària per part de les administracions per a la conservació d'immobles i la reutilització de solars i edificis. Un bon començament seria l'acompliment dels terminis i objectius fixats en els diversos convenis signats entre les administracions competents.

Aconseguir la permanència dels habitants actuals del barri, com també evitar que aquesta València urbana tan entranyable siga el punt de mira de molts ulls interessats, són altres dels nostres objectius primordials.

El Comitè Universitari de l'Associació per a la Recuperació del Centre Històric de València (ARCHIVAL) té una sèrie de propostes que fer sobre això. D'una banda, creiem que s'ha de procurar el respecte del paisatge urbà d'acord amb la seua condició d'*històric*, i això serà necessari atendre els materials i estils arquitectònics, almenys, en les façanes.

La intervenció pública i privada hauria de propiciar la tranquil·litat i absència de trànsit en la zona. Amb aquesta finalitat, seria també aconsellable la presència d'aparcaments i zones verdes per al gaudi dels residents.

Aquest nucli històric-artístic podrà convertir-se en punt d'encontre dels habitants de l'àrea metropolitana sempre que dispose de les comoditats i serveis actuals. La introducció d'una sèrie de pàrquings dissuasius en els voltants contribuirà a la seua desitjable harmonia.

Per tot això i perquè ens sentim hereus de la història de la nostra ciutat volem fer pressió, tant sobre l'Ajuntament de València com sobre la Generalitat Valenciana, per a evitar la sentència definitiva d'aquest bell barri valencià.

Francisca Ramos Arquiola
(ARCHIVAL)

UTOPIA, ¡CUANTO TE QUIERO!

«Los hombres, por mucho afecto que se tengan, son siempre rivales entre sí. Al parecer no pueden evitarlo. Peor para ellos.» (F. Sanchez Dragó). Al parecer, en estos últimos días, semanas quizá, hay gentes o mejor dicho, funcionarios de la política, *políticos* que viven en una burbuja de cristal. Aislados y distanciados del pueblo, nuestros políticos están sembrando la incertidumbre, la duda y, sobre todo, la desconfianza en el sistema.

Mientras este país se asemeja a un barco sin capitán, sin rumbo, donde la crisis, la crisis i las crisis son el pan nuestro de cada día: nadie se moja el culo. Ante un horizonte de color negro e imprevisible se nos presentan unas elecciones.

Srs. Sras de la política, vamos a limpiar esto de una vez por todas. Si hay que celebrar elecciones anticipadas, sres del gobierno, ¡háganlo!

El problema de este país se asemeja al de la ropa sucia y, la voz del pueblo es la voz del *lavador* (hombre y mujer). La ropa sucia se tiene que lavar, y esos es lo importante y luego ya le daremos color. ¿Estamos, entonces al final del ciclo socialista?

La respuesta es firme. Sí. ¿Quién va a protagonizar ese cambio? Por un lado puede ser pendular, protagonizado por el PP. Por otro, puede ser de retroalimentación, es decir que siga el PSOE, pero cambiando su política y ética global. En conclusión, el cambio, como hace diez años, hoy es necesario, independientemente del partido que gobierne. Hay que cambiar: la pisonadora socialista por un tren (y no el AVE, pues va muy deprisa) con asiento para todos; la ¿democracia? de Alfonso Guerra, por la de Montesquieu; la mentalidad absolutista por la democrática; el interés partidista e individual por el de la comunidad.

El pueblo, nosotros/as en definitiva, eliremos en la primavera del 93 el gobierno que nos gobierne. Independientemente del partido que gane las elecciones, este cambio no va a ser posible si no colaboran todos los partidos políticos, como representantes del pueblo. ¿Recuerdas los pactos de la Moncloa? Por una vez, podemos volver la vista atrás y ver una luz de esperanza y optimismo. Puede ser un razonamiento utópico e impensable, pero una sociedad incapaz de dar a luz una utopía y de abocarse a ella, está amenazada de esclerosis y de ruina.

Pablo García

¿Per què no ens escrius? Volem conèixer les teues opinions, crítiques i suggeriments sobre qualsevol tema. Els articles i cartes que envieu a aquesta secció han d'anar firmats i han de dur l'adreça, el telèfon i el DNI del seu autor i no han de sobrepassar les 30 ratlles.

L'OILSE va organitzar unes Jornades d'Orientació Laboral EL FUTUR LABORAL DELS ESTUDIANTS

Amb la finalitat d'informar i orientar els estudiants de la Universitat sobre temes relacionats amb el món laboral, es van celebrar del 18 al 21 de gener les primeres **Jornades d'Orientació Sociolaboral**, organitzades pel OILSE (Oficina d'Informació Laboral i Sindical a l'Estudiant), una assessoria del Vice-rectorat d'Estudiants. A l'acte d'inauguració van assistir el rector de la Universitat de València, **Ramon Lapiedra**, **Fernando Casado**, membre d'acció sindical de CCOO, i **Gustavo Gardey**, secretari d'ocupació d'UGT. Tot seguit va començar una taula rodona que va convocar, al voltant del tema *Què demanen les empreses?*, **Jesús Moret**, del Departament d'Inserció Professional de la Conselleria de Treball de la Generalitat, que va parlar de «la necessitat de disposar de recursos per a una formació que és cara, i on les empreses multinacionals fan molta més inversió que les petites empreses». Moret va anomenar també la possible creació d'un «Consell» on tothom hi compte, empreses i universitat, en el tema de la formació, perquè «l'empresa necessita la formació i aquesta ha de ser permanent». La no assistència del representant de la CEV li va restar interès a la taula per la manca de confrontació.

La segona taula rodona, el dimarts dia 20, es va dedicar a les *Tècniques de Recerca de Treball* i també va patir l'absència del representant del Departament Consulting de la CEV. Per això, la conferència va ser en primer lloc una exposició del funcionament del Col·lectiu de Joves PARC ALCOSA, agrupació que ajuda a la inserció social amb el treball i busca amb l'autofinançament la independència de les subvencions municipals. El representant de l'AFOCEJ, va parlar de les tècniques per a superar les entrevistes que fan els empresaris, amb aspectes com la «presència i la posició física». Per últim, es va parlar de l'optimització del currículum personal i es va convenir que «siga breu, concís i clar, a més de la conveniència de ser enviat a les empreses al llarg de tot l'any».

La taula rodona *La reforma de l'INEM* va ser una de les més atractives i assistiren **Fernando Casado**, secretari d'Acció Sindical de CC OO i **Carlos Calero**, membre de la Se-

cretaria d'Ocupació d'UGT. Després de fer un repàs a la situació actual de l'INEM, apuntaren la «necessitat que deixi de ser una agència de desocupació i passe a ser d'ocupació i formació». En el debat es tractà la consideració de *no aturats* que fa l'INEM dels estudiants, per pensar que no tenen disponibilitat horària, mentre que en realitat a molts d'ells els agradaria dedicar-se a treballs de temps parcial per a poder *sobreviure*. També, i en referència als universitaris, es va comentar «la necessitat que l'INEM faci més cursos de formació ocupacional per a reciclar-los en la seua preparació laboral». Per últim, els representants sindicals feren menció del compromís entre els dos sindicats i una comissió universitària per a demanar una reunió a la Direcció Provincial i plantejar-los aquestes reivindicacions.

A la taula rodona *Pràctiques en empresa*, es van reunir **Miguel Segarra**, membre de la Secretaria de Política Social i Institucional de CCOO, **Vicent Mira**, responsable de Política Institucional d'UGT, **Miguel Ángel Barberà**, gestor de Pràctiques d'Empresa en ADEIT, i **César Fernández**, representant dels estudiants en el Consell Social. Barberà va qualificar les pràctiques d'empresa com «el primer contacte amb el món de l'empresa i complement a la

seua formació», mentre que els representants sindicals plantejaren la preocupació que sentien davant l'aparició del frau en aquestes pràctiques. Com a solució es va proposar «la necessitat de vigilància i control que haurien de fer els sindicats de les pràctiques en empresa».

L'últim acte d'aquestes jornades va tractar el tema de la precarietat laboral a la taula rodona *Joves precaris i aturats*, a la qual van acudir **Elisa Cabanes**, responsable de Jovenut de CCOO, **Estanislao Giner** membre del Departament de Jovenut d'UGT, **Miguel Ángel Fernández**, representant de l'Agrupació d'Estudiants (Ad'E) i **Josep Balaguer**, Vice-rector d'Estudiants i membre del Bloc d'Estudiants Agermanats (BEA). D'entrada, es va denunciar «la situació de precarietat en la que acceixen els joves al món del treball, amb contractes temporals que no tenen cap justificació atès el tipus d'ocupació que fan». Els sindicats van denunciar la proposta del govern d'una major flexibilitat laboral, o siga, el famós *comiat lliure*, que en realitat ja existeix amb les 16 formes de contractació. Els representants sindicals no dubten a assenyalar que amb la reducció de les formes de contractació «s'aconseguiria una major qualitat de vida dels treballadors».

M.À. Ruiz

Ramón Lapiedra va inaugurar aquestes jornades sobre la problemàtica laboral dels estudiants.

Discreta participació, tot i el lleuger augment registrat NOVA VICTÒRIA DEL BEA

Amb el trenta per cent total dels vots, el Bloc d'Estudiants Agermanats (BEA) revalida la seua victòria del 1992. La llista guanyadora ha aconseguit 32 representants dels 107 elegits. La participació, un 16,33 %, supera lleugerament les dades registrades el 1992, en què varen votar un 15,63% dels estudiants.

Tot i ser una participació molt baixa, en els darrers dos anys es nota una tímida reacció dels estudiants de la Universitat de València per acudir a les urnes. Enguany novament el BEA ha aconseguit la victòria. Dels 18 centres amb què compta la UV, el BEA n'ha aconseguit la victòria en set d'ells (les facultats de Filosofia, Geografia i Filologia, i els centres universitaris d'EGB, Empresarials, Infermeria i Fisioteràpia). D'aquestes victòries, a les escoles d'Infermeria i Fisioteràpia, la del BEA ha estat l'única llista presentada i votada. A més, en aquestes dues escoles s'ha donat la participació més alta de tots els

centres d'estudis i facultats. A Infermeria es va arribar a una participació del 29,23 %, mentre que Fisioteràpia va obtenir la més alta participació registrada en aquests comicis amb un 31,63 % del total del cens, la qual cosa significa que dobla el percentatge de participació obtingut a la Universitat. Per contra fou farmàcia el centre que registrà una més baixa participació (10'24 %). El BEA, que en anteriors comicis havia presentat les seues llistes en totes les facultats, aquesta vegada no s'ha presentat a la Facultat de Farmàcia, i a Matemàtiques es va presentar però no va obtenir representació, circumstància

aquesta que ja es va produir el 1991. Precissament a Farmàcia va guanyar el GIF (Grup Independent de Farmàcia) que va obtenir els cinc claustrals que corresponien al centre.

Així, els grups que han presentat llista en més d'una facultat (i per tant volen tenir una presència generalitzada a la Universitat) n'han aconseguit el 51,7% dels vots, amb la qual cosa es pot concloure que quasi la meitat dels estudiants de la Universitat han elegit allò que podríem anomenar «llistes pròpies». En aquest sentit cal destacar l'amplia victòria de l'Associació d'estudiants de Psicologia que varen aconseguir un total de 7 claustrals dels deu que hi havia en joc.

Amb més d'un onze per cent dels vots i un total de 13 candidats elegits per al Claustre de la UV, la llista de l'Aula-2.000 apareix com la segona més votada. Tres centres han estat els únics als quals s'han presentat i als quals han obtingut representants. Ara bé, només a la Facultat de Dret aconseguiren la victòria absoluta amb 621 vots, dels 1.871 vots emesos, la qual cosa els va suposar obtenir un total de set representants, front als cinc obtinguts pel BEA, que va ser la segona llista més votada en Dret. Les altres facultats a les quals varen obtenir representació són la Facultat d'Econòmiques i a l'Escola d'Empresarials amb tres representants elegits per centre.

A més, una de les lluites més interessants va ocórrer a la Facultat de Filologia, on el BEA i l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes lluitaren fins a la fi per la victòria. El recompte va donar una victòria del Bloc per un sol vot de diferència, és a dir, 170 vots front als 169 de l'Assemblea. No obstant, totes dues llistes obtingueren tres representants. L'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes sí que va obtenir la victòria absoluta a la Facultat de Biològiques amb 83 vots que li van permetre obtenir 2 claustrals.

Dise

Novament discreta participació d'estudiants en les eleccions.

CENTRE	CANDIDATURES	VOTS	CLAUST
FAC. DE DRET	-Aula-2.000	621	7
	-Valencia Universitaria	151	2
	-Proyecto Universidad a Claustro	234	3
	-Associació d'Estudiants de Dret-ADE	214	2
	-Germania Universitària	53	1
	-BEA	398	5
FA. DE QUÍMIQUES	-BEA	101	1
	-Associació d'Estudiants de Químiques «Químics»	398	2
FAC. DE FÍSQUES	-Col.lectiu d'Estudiants de Física-BEA	136	1
	-Valencia Universitaria	41	-
	-GIF-CUP. (Grupo Independiente de Físicas-Colectivo Universitario Progresista).	127	1
FAC. DE BIOLÒGIQUES	-BEA	77	1
	-Asamblea d'Estudiants Nacionalistes	83	2
FAC. DE MATEMÀTIQUES	-CEM (CUP) (Colectivo de Estudiantes de Matemáticas).	85	1
	-BEA	23	-
	-Asamblea d'Estudiants Nacionalistes	29	1
FAC. D'ECONÒMIQUES I EMPRESARIALS	-Valencia Universitaria	253	2
	-Aula 2000	340	3
	-Àgora Universitaria	283	2
	-1.812-Universidad-Triángulo Independiente	547	5
	-ITACA-BEA	497	4
FAC. DE FARMÀCIA	-GIF-CUP (Candidatura Grupo Independiente de Farmacia-Colectivo Universitario Progresista	286	5
FAC. DE MEDICINA I ODONTOLOGIA	-Col.lectiu Progressista d'estudiants de Medicina i Odontologia-BEA	103	1
	-Coalición a claustro: UNO Universitarios de Odontología-MIO Independientes de Medicina y Odontología	423	5
E.U. DE FOR. DEL PROF. D'EGB «AUSIÀS MARCH»	-BEA	346	2
	-Col.lectiu Independent d'Estudiants de Magisteri-Agrupació d'Estudiants	218	2
E.U. D'EST. EMPRESARIALS	-Valencia Universitaria	148	2
	-BEA	265	4
	-Associació d'Estudiants d'Empresarials (AED'E)	129	2
	-Aula-2.000	150	3
	-Associació d'Estudiants d'Empresarials (Ad'E)	129	2
E.U. D'INFERMERIA	-Maria Teresa Benavent Bañuls (BEA)	180	1
E.U. DE FISIOTERÀPIA	-BEA	106	1
E.U. DE GRADUATS SOCIALS	-Colectivo estudiantes Graduado Social	337	4
	-BEA-GS (Bloc d'Estudiants Agermanats-Graduats Socials	167	2
	-Valencia Universitaria	35	1
FAC. DE FILOSOFIA I CC.EE	-Associació Estudiants de Filosofia i Pedagogia (AEFP)	40	1
	-Galileo Galilei	5	-
	-BEA (Bloc d'Estudiants Agermanats)	132	2
	-Germania Universitària	19	-
FAC. DE GEOGRAFIA I HISTORIA	-Asamblea d'Estudiants Nacionalistes	71	1
	-Associació d'Estudiants de Geografia i Història-Agrupació d'Estudiants	70	1
	-BEA.	155	2
	-Valencia Universitaria	46	1
FAC. DE FILOLOGIA	-Associació d'estudiants de Filologia-ADE (Agrupació d'Estudiants)	52	1
	-Asamblea d'Estudiants Nacionalistes	169	3
	-Aula-2.000-Filologia	23	0
	-BEA-Filologia	170	3
FAC. DE PSICOLOGIA	-EEP (Asociación de Estudiantes de Psicología)-ADE	459	7
	-BEA-Psicologia	140	2
	-Germania Universitària	31	1

Reconstruir la Història MES ENLLÀ DE L'ERUDICIÓ

El 1er Seminari Internacional d'Estudis sobre la Cultura Escrita va reunir, durant els dies 23 a 26 del passat novembre a la Universitat de València, especialistes i investigadors de tot Europa per tal d'actualitzar i empentar a l'estudi de les societats pretèrites, a través de l'ús que han fet de l'escriptura i dels testimonis escrits que han produït.

Aquest primer Seminari Internacional, amb el títol *Erudició i Discurs Històric: Institucions Europees (segles XVIII-XIX)*, s'engloba dins d'un projecte encetat anys enrere amb els cursos universitaris de Benassal i Castelló amb la finalitat d'analitzar les manifestacions de la cultura escrita al llarg de la Història. En aquest sentit, el present seminari es proposa l'estudi de les institucions europees que durant els segles XVIII i XIX fomentaren els estudis erudits i la creació d'un mètode científic per a la investigació històrica, mètode que donarà lloc al naixement de la Paleografia, la Diplomàtica i l'Arxivística i, en darrera instància, a la consolidació de la història positivista. En paraules del director del curs, el professor **Francisco Gimeno Blay**, la intenció d'aquest congrés ha sigut: «fotografiar els moments més significatius de les institucions europees i la seua contribució al discurs històric a partir del desenvolupament de les "disciplines auxiliars", el desenrotllament de les quals, amb el triomf del positivisme, arribà a constituir la da-

rrera escomesa de la història, com el coneixement científic del passat.»

Així, doncs, el Seminari va tractar d'aglutinar les aportacions més importants de les institucions europees com ara l'Ecole de Chartres de París per al cas francès, l'Institut der Österreichischen Geschichtsforschung en representació dels treballs austríacs, i la Societat Aperiendi Fontibus, que publica els *Monumenta Germaniae Historica* com a testimoni de l'erudició alemanya.

De tota manera, el punt central del seminari foren les contribucions hispàniques a l'investigació erudita. Es tractaren amb especial atenció, la creació i organització de les col·leccions de manuscrits de la biblioteca reial, que constituí la base de la que seria la futura Biblioteca Nacional i les reials acadèmies lligades a la nova política cultural implantada per l'absolutista dinastia borbònica al segle XVIII, i els intents més o menys afortunats de crear un corpus diplomàtic que abraçara tots els territoris de la monarquia i la publicació de fons, com ja realitzaven els historiadors erudits ultrapirinençs.

Però, sens dubte, el que aquestes jornades han volgut transmetre ha sigut la voluntat de reflexionar sobre la importància que exerceix l'escriptura -com a instrument de gestió i reflexió intel·lectual- en totes les seues manifestacions sobre les societats pretèrites o presents que la produeixen, alhora que convida a replantejar noves propostes investigadores inexorablement unides a una història social de l'escriptura. De fet, aquest Ier Seminari Internacional sobre la cultura escrita no ha pretès ser, sinó, una proposta de futur, l'inici de noves formes d'investigació i recerca que ens proporcionaran la satisfacció intel·lectual d'assistir a nous espais d'enriquiment cultural com aquest.

Robert Cuenca i Montagut

Germán Orón i Joan del Alcázar són dos noves incorporacions a l'equip de govern de la Universitat de València. El primer substitueix, al capdavant de la secretaria general, **Manuel Ortells**, mentre que **Joan Alcázar Garrido** releva en el vice-rectorat de Professorat **Ismael Fernández**. Tots dos càrrecs cessants ho són «a petició pròpia», segons diu el comunicat. **Germán Orón** és professor de Dret Financer i Història del Dret i era en l'actualitat vice-degà de la seua facultat. Per la seua part **Joan Alcázar** és professor d'Història Contemporània i ha estat fins ara membre de la Comissió del Professorat.

Un grup de **professors**
alamanyans han realitzat un
курс a la Universitat de
València amb la finalitat de
«potenciar l'aprenentatge de
l'espanyol, tant teòric com
pràctic». Aquesta activitat forma
part del programa espanyol per a
estrangers, organitzat pel Gabinet
d'Estrangers del Vice-rectorat de
Relacions Exteriors. El pròxim número
de DISE inclourà una entrevista amb
aquest grup.

Més d'una trentena de Serveis d'Informació universitaris de l'Estat espanyol participaren en les **Jornades de Centres d'Informació Universitaris** organitzades per la **Universitat Jaume I de Castelló** i celebrades els dies 27, 28 i 29 del passat mes de gener. Els representants del Servei d'Informació a l'Estudiant-DISE de la Universitat de València presentaren la ponència *Els mitjans de comunicació i els serveis d'informació: l'experiència de DISE* i a més coordinaren el grup de treball de canals d'informació.

Les jornades, que foren inaugurades pel rector de la Universitat Jaume I, **Francesc Michavila** i per la vicerectora d'ordenació de la Docència i Estudiants, **Dolores Rodrigo**, donaren com a fruit la creació d'una comissió encarregada d'estudiar la possible connexió informàtica dels serveis d'informació.

D'esquerra a dreta Francisco Gimeno, Ma. Teresa Echenique i uns dels participants en el seminari.

DISE 12

D O S S I E R

D O S S I E R

La missió de la Universitat ha estat sempre transmetre el saber universal. Aquest sembla l'únic element comú a les universitats, que tenen diferents formes de selecció, organització i valoració, gràcies a eixa màxima d'independència que sempre han de gaudir. L'aproximació a altres sistemes universitaris és l'objectiu d'aquest reportatge. La valoració que val és la vostra.

Apunts sobre altres sistemes universitaris
**UNA CURSA DE TANQUES
AMB ALCADES DIFERENTS**

L'Europa de Maastricht ha fet que les tendències universalitzants es desenvolupen de forma ineludible. Els estudiants comunitaris tindran la sort de gaudir dels avantatges d'una Europa feta amb grans dosis d'escepticisme.

La Universitat al *vell continent* té moltes notes comunes. D'una part, els sistemes de distribució d'assignatures i cursos és molt paregut a tots els països. A més, la construcció cada vegada més generalitzada de campus universitaris amb instal·lacions modernes i avançades fa que hi haja dos tipus generals d'universitats: aquestes darrerres, *les noves*, i *les velles*, instal·lades en *edificis històrics*.

TEORIA I PRÀCTICA, UNA DIFÍCIL COMBINACIÓ

Davant d'una certa homogeneïtat de les universitats europees, les universitats nord-americanes representen una altra forma d'organització dels diferents estudis. La seua concepció és diferent i ha fet que siga, en part, l'avantguarda dels sistemes universitaris del món. De sempre s'ha dit que el sistema educatiu nord-americà proporcionava llicenciats amb una gran qualificació professional, però amb una mancança teòrica que de vegades sembla *inexplicable*. Ara bé, no només als Estats Units es té cura de la *pràctica professional* dels universitaris. «Ací la teoria pesa molt, però a França la valoració teoria-pràctica és molt diferent», diu per al DISE **Susana Guerra**, una estudiant de tercer de Medicina que va fer un estatge a la *Universitat Pasteur* d'Estrasburg gràcies al programa Erasmus. Per a Susana «hi ha una part pràctica més interessant, millor considerada i també molt millor pagada». Evidentment, això ocorre en una disciplina concreta, medicina, en un país determinat, com és ara França, però denota el diferent tractament de l'ensenyament universitari i també com, ineludiblement, apareix la comparança amb allò que ací tenim, tot i no ser aquest l'objectiu del reportatge. En una mateixa línia s'expressa també **Susan Champion**, responsable de la

biblioteca de l'Institut Britànic a València, en dir que «els estudis universitaris al Regne Unit tenen un enfocament més pràctic que ací i, a més a més, tenen menys *assignatures maries*».

EL SELECTIU, EIXA ESTRANYA PROVA

Almenys, i en teoria, la prova de selectivitat és un *instrument de selecció* quasi exclusiu de l'Estat espanyol. I no és que no hi haja una selecció d'estudiants, sobretot en aquelles carreres més massificades, sinó que la fórmula de selecció són els coneguts *numerus clausus* en la majoria dels casos. La simple superació dels estudis secundaris suposa en la molts dels països europeus i americans l'obertura de les portes de la seua universitat.

A tall d'exemple farem referència a la forma d'accés a les universitats dels països que ens envolten. A França, segons la *Guia del Estudiante. La enseñanza Superior en la Comunidad Europea*, «no s'exigeix cap tipus d'examen d'ingrés». Ara bé, com a quasi tots els països, existeixen proves per a estrangers (o la simple documentació que ho assegure) que avalen el nivell que té el sol·licitant en la llengua del país en concret. A Bèlgica tampoc «no hi ha cap prova d'ingrés. Només el estudis d'enginyeria la necessiten». No obstant, altres estudis com ara Matemàtiques, Física i Enginyeria Agronòmica «exigeixen una prova a aquell que no tinga l'anomenat diploma d'aptituds». Per acabar aquest petit repàs als sistemes d'accés europeus, a Alemanya s'exigeix només el títol de batxiller, anomenat allí «Allgemeine Hochschulreife» (certificat de maduresa). Fins i tot, a l'altra part de l'Atlàntic la prova de selectivitat és inusual. Als Estats Units no hi ha cap prova, sinó que l'alumne sol·licita el seu ingrés al centre en el qual desitja realitzar els seus estudis, i després és el mateix centre qui elegeix quins seran els alumnes. Amb tot, les dificultats per a entrar a les universitats més pretigioses són grans, perquè es necessita un expedient molt bo o destacar en

alguna disciplina concreta, com per exemple el bàsquet..., que pot fer que siga la pròpia universitat la qual sol·licite o cerque l'ingrés d'un jove. Aquesta absència de prova de selectivitat encara s'acompleix fins i tot a països com Panamà. Segons ens explica **Ricardo Harris**, estudiant de periodisme a València i panameny de naixement, «al meu país no hi ha prova de selectivitat, i després d'obtenir la titulació d'ensenyament secundari pots fer qualsevol estudi». Per altra part, «quan acabes els cursos dels teus estudis, has de realitzar una tesi per a obtenir la titulació oficial».

INFORMACIÓ PER A GARANTIR LA FORMACIÓ

El fet que no es faça cap prova de selecció d'estudiants, fa que s'acure molt la informació prèvia al començament dels estudis. «Els estudiants, al Regne Unit, reben consells d'allò que hi ha i poden fer a partir de segon de BUP», explica Champion. Els esforços econòmics que suposen les inversions en educació universitària fan que, sota aquesta fórmula d'elecció *radical* i abast *universal*, es posen tots els instruments necessaris perquè l'estudiant faça l'elecció adequada. No obstant això, no es pot considerar que el sistema d'informació prèvia a l'alumne siga una garantia d'elecció dels estudis a realitzar. Així, aquesta problemàtica suposa un dels factors més importants que cal considerar dins de l'anomenat fracàs escolar universitari.

«El sistema nord-americà», segons **Angelina Escrivà**, directora del Centre d'Estudis Nord-americans (CEN) a València, «permet que l'alumne no faça una elecció tan *radical* als divuit anys, perquè a eixa edat no se sap allò que es vol». El gran ventall d'assignatures optatives permet que la decisió definitiva sobre els estudis s'ajorne fins almenys dos anys, quan l'estudiant s'haja de decidir per una especialitat concreta amb una gran actitud crítica i amb un coneixement, en el lloc mateix, d'allò que vol fer.

	TAXES	SELECTIVITAT	NOMBRE D'ESTUDIANTS	INSTITUCIONS	SERVEI ALS ESTUDIANTS	COST DE LA VIDA
BÈLGICA	Varien segons si la zona és de parla neerlandesa o francesa. En el primer cas el preu és de 15.000 BFR (50.000 pta.), mentre que a la zona francesa el preu és de 18.000 BFR (60.000 pta.).	No hi ha cap prova prèvia. Només alguns estudis, com els d'enginyeria, matemàtiques i físiques, necessiten la consecució d'un anomenat Diploma d'Aptituds.	103.522 (CURS 1987/88).	Hi ha 17 institucions, de les quals 6 són pròpiament universitats, mentre que les altres només abasten algunes matèries i expedeixen cursos del primer cicle i, per tant, titulació de Diplomats.	El Service Sociaux és l'òrgan encarregat de prestar aquest servei «d'ajuda als estudiants», amb la intenció de «millorar les condicions de vida i estudi dels estudiants», i també com a «servei d'orientació».	20.000 BFR (69.200 pta.) material d'estudi. 54.000 BFR/9 mesos a 6.000 BFR (186.000 pta.). Allotjament. 5.000 BFR (17.360 pta.). Manutenció.
DINAMARCA	No existeix cap tipus de taxa acadèmica	No hi ha cap tipus de prova d'accés. Només s'exigeix el títol anomenat «studentereksamen» (títol d'ensenyament secundari).	87.000 (Curs 1987/88).	A Dinamarca existeixen dues classes d'institucions d'ensenyament superior. Les universitats pròpiament dites de Copenhague, Aarhus i Odense i els centres universitaris de Roskilde i Aalborg, i les anomenades «højskoler» que ofereixen cursos d'especialització de nivell universitari i que es dediquen a la investigació.	No existeix una institució determinada que preste aquest servei, però els estudiants universitaris si que gaudixen d'uns avantatges com ara menjadors i biblioteques gratuïtes, com també descomptes per al transport.	1.000/1.500 DKR (17.000/27.000 pta.). Allotjament. 2.500 DKR (44.000 pta.). Alimentació.
ALEMANYA	No hi ha taxes. Només hi ha l'obligació de pagar al sindicat d'estudiants, la qual cosa suposa unes 700 pta. al semestre.	No hi ha cap prova prèvia. Només s'exigeix el títol de batxiller o un anomenat Certificat de Maduresa, segons el centre.	1 . 4 7 5 + 0 0 0 estudiants.	A Alemanya (sense comptar les institucions de l'Alemanya de l'Est) existeixen un total de 243, que depenen dels diversos estats o lander.	Tant per a estudiants dels politècnics com per als de la universitat, hi ha dos organismes encarregats d'informar l'alumne: l'«Akademische Auslandsämter» i els anomenats «Servei d'Orientació a l'Estudiant». El primer informa sobre els diversos serveis de la Universitat, mentre que el segon té una tasca d'orientació a l'estudiant, sobretot abans de la seua entrada a la Universitat.	No hi ha una especificació única ni detallada, però de mitjana les despeses totals arriben fins als 850 marcs mensuals (60.000 pta.), és a dir, uns 7.650 marcs anuals (540.000 pta.).
GRÈCIA	L'ensenyament superior és totalment gratuït.	No hi ha cap tipus de prova prèvia. Només se necessita per a estudiar a la Universitat tenir el Certificat d'Estudis per part d'un lycée grec.	115.000 (Curs 1987/88).	Existeixen tres tipus de centres. Primer, les anomenades exclusivament universitats, que són 9 a tot el país, i que es concentren a les ciutats més importants del país. Després estan els Politecnia, que són dos, i que són allò que coneixem com a centres politècnics. Per últim, hi són les anomenades Ejoles Autoteleis (paregut a les nostres Escoles Universitàries), i que són un total de 7 en tot el país.	No existeix un servei pròpiament dit, però l'Oficina de Publicitat del Club Universitari de la Universitat d'Atenes realitza aquesta tasca informativa.	Es necessiten uns 50.000 dracmes grecs al mes, la qual cosa suposa unes 26.500 pessetes.
FRANÇA	Els estudiants francesos han de calcular que el curs els pot costar uns 1.100 i 1.500 francs, és a dir, entre unes 22.000 i 30.000 pessetes. En aquesta quantitat cal comptar el pagament d'assistència sanitària, seguretat social i, de vegades, d'afiliació a una societat esportiva.	El sistema francès no exigeix cap tipus d'examen d'ingrés.	989.461 (Curs 1987/88).	A França hi ha quatre tipus d'institucions i d'estudis superiors. L'anomenat «Enseignement supérieur de court» (són estudis de dos o tres anys que cursen el 30% dels estudiants francesos, és a dir, quasi unes 300.000 persones). A més hi ha l'«Enseignement supérieur long», que comprèn estudis de més de tres anys, i que en l'actualitat cursen un 60% dels estudiants, uns 600.000. Després hi ha altres estudis, com ara els d'educació continuada, destinats a la formació d'aquelles persones amb «treballs fixos». Per últim apareix el Servei d'Educació a Distància, que és impartit per 21 centres universitaris.	El estudiants francesos compten amb els «Centres régionaux des oeuvres universitaires et scolaires». Aquests centres proporcionen diversa informació a l'estudiant en allò que es refereix a oportunitats de treball, allotjament, activitats d'oci i legislació social.	El «Centre national des oeuvres universitaires» estableix que de manera orientativa un estudiant, a París, necessita entre 3.000 i 4.600 francs (entre 60.000 i 90.000 pessetes) al mes per a tenir cobertes les seues necessitats. A la perifèria aquesta quantitat és menor.

Font: La Guía del Estudiante. La enseñanza superior en la Comunidad Europea.

DEL MENÚ DEL DIA A LA CARTA

Els grans campus característics de les universitats nord-americanes.

El sistema d'ensenyament universitari nord-americà és molt diferent d'allò que fins ara coneixem en el context universitari europeu, però que amb la implantació de la reforma ens resulta més familiar per les semblances. Ni els cursos acadèmics, ni les carreres, ni el sistema d'ensenyament s'assembla en res al que ací s'utilitza. El dels EUA es podria dir que és un sistema d'ensenyament *personalitzat* o *a la carta*, perquè dos mateixos alumnes llicenciats, per exemple, en filologia anglesa, poden obtenir la mateixa titulació seguint camins molt diferents. És evident que existeixen les assignatures *troncals*, però les *optatives* fan que els plans d'estudi tinguin, segons **Angeli-na Escrivà**, directora del Centre d'Estudis Nord-americans de València, «un ventall d'opcions molt ampli». Escrivà reconeix que el dels Estats Units «és un sistema molt complicat» per la seva diversitat d'eleccions. Els cursos no són de nou mesos, com passa a quasi tot Europa, sinó que s'organitzen en *semestres* que en realitat no ho són: el curs comença a la fi del mes d'agost i acaba a desembre; per altra part, un nou curs torna a començar el mes de gener i acaba el mes de maig. Per tant, en un curs acadèmic, com ací el coneixem, l'estudiant nord-americà pot accomplir dos cursos. Fins i tot, durant l'estiu l'activitat acadèmica no s'atura, i per tant, segons Escrivà, «un estudiant nord-americà en tres anys naturals pot acabar una carrera, encara que no és una cosa normal perquè és molt difícil i els alumnes aprofiten l'època

d'estiu per a traure's del damunt alguna assignatura». Açò passa també perquè la gran majoria de carreres són de quatre anys. En realitat, als EUA no es parla de cursos, sinó que utilitzen un *sistema de crèdits* per a comptabilitzar la durada dels cursos. Cada assignatura val normalment 3 crèdits, però quan l'assignatura té designades unes pràctiques, s'afegeix un crèdit més. L'assignatura d'Educació Física suposa també un crèdit més.

Una carrera necessita normalment de l'obtenció d'entre 125 i 135 crèdits, i normalment té una durada d'uns quatre anys naturals. Per *semestre* cada estudiant sol aconseguir 12 crèdits, si es dedica a temps complet. Ara bé, si la seva dedicació és parcial, normalment n'aconsegueix nou crèdits. Cal assenyalar que un gran nombre d'universitaris nord-americans es dediquen a estudiar a temps parcial, ja que treballen a mitja jornada per a finançar-se els estudis.

LA UNIVERSITAT MÉS LIBERAL DEL MÓN

Els Estats Units com a país més liberal té també la Universitat més liberal del món. Així, pot arribar a passar que els crèdits d'un centre no siguin vàlids per a un altre, perquè, segons Escrivà, «una universitat pot pensar que les formes o els plans d'estudi d'un determinat centre no tenen la suficient qualitat». És ben cert que a qualsevol universitat s'elegeix el pla d'estudis aprovat per cada centre, però la convalidació als EUA entre universitats té forma de veto. És

a dir, algunes universitats americanes veten els alumnes procedents de determinats centres universitaris de l'Estat d'acord amb una política educativa determinada.

Aquesta estructura liberalitzant de la Universitat als EUA, fa que moltes vegades la independència universitària es converteixi en injustícia i baix sentit democràtic, tot i que, com Escrivà afirma, «qui vol estudiar als Estats Units». Aquesta pretensió d'eficàcia amaga una *discriminació* respecte del conjunt d'universitats, sobretot d'aquelles que se situen en zones rurals, respecte de les més prestigioses i, com sempre, més cares i inaccessibles. És tal vegada el *preu* que ha de pagar un país que, a més a més, és un gran importador de *cervells* de tot arreu. Per això, la dels Estats Units no és una universitat *nacional*, sinó, en determinats casos, la universitat del món.

La carestia dels estudis als Estats Units es compensa una mica amb l'existència d'una gran dotació de beques. «Aquell no és el mateix sistema que ací, perquè realment tot aquell qui vol obté una beca». Les ajudes són organitzades a manera de beques-salaris o, com diu Escrivà, «la beca te l'has de guanyar». L'obtenció d'aquestes beques-salari depèn «de l'opinió que tinga la Universitat de tu, perquè és qui les concedeix». Així, l'expedient i la situació econòmica familiar són dos requisits imprescindibles. «L'estudiant amb aquestes beques paga amb el treball els seus estudis». A més, hi ha una partida de préstecs a molt baix interès, però que estan «molt controlats». La Universitat concedeix aquests préstecs a aquells alumnes que demostren «una serietat en l'estudi i van a aprofitar aquest esforç econòmic», diu Escrivà.

Allò que també és evident és que el sistema ajuda aquell qui es dedica només a estudiar, i no ho fa amb qui estudia i treballa, que als Estats Units són molts amb la finalitat de pagar-se els estudis. Les oportunitats de treballar a temps parcial per als estudiants alleugereix aquest model d'autofinançament dels estudis.

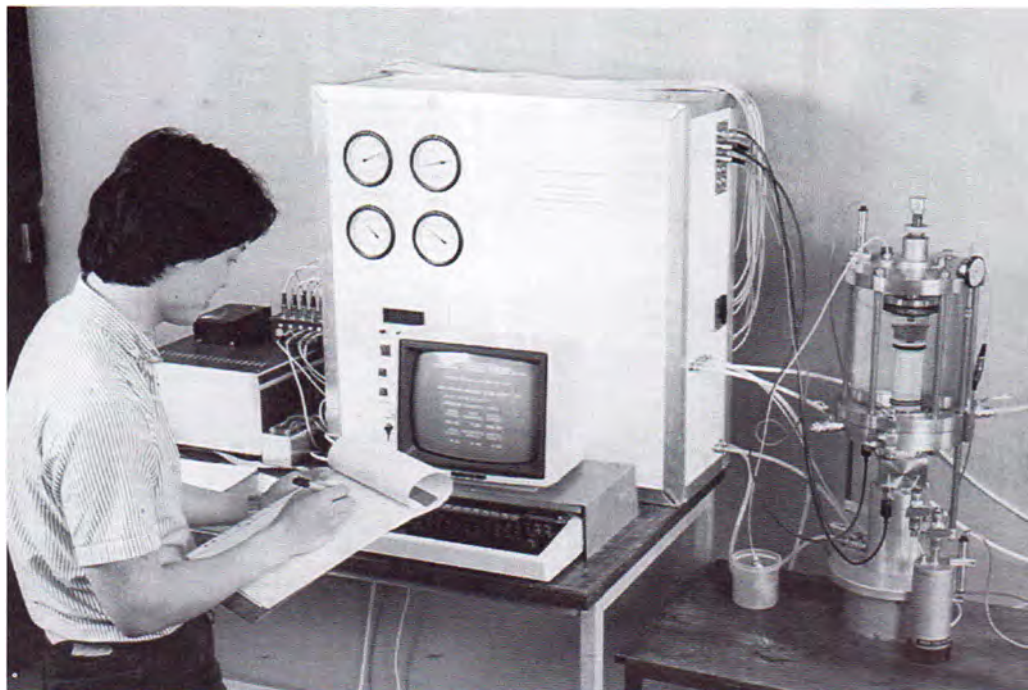
D.H.

En aquesta tasca prèvia al començament dels estudis universitaris, juga un paper fonamental l'anomenat Servei d'Informació a l'Estudiant. Es considera «fonamental» per a elegir uns estudis, tot evitant en un percentatge molt elevat l'errada en l'elecció. Segons Champion, «aquests sistemes funcionen molt bé al Regne Unit». Aquest bon funcionament pot provenir d'un arrelat i efectiu moviment de sindicació d'estudiants que «han aconseguit molts avantatges per als alumnes i que fonamentalment la seua tasca és la recerca de justícia». Al Regne Unit aquesta pressió estudiantil ha suposat que, en eixa recerca de justícia, «cada tres anys els professors s'hagen de renovar obligatòriament amb l'objectiu de mantenir un bon nivell del professorat universitari». La reivindicació comporta també una major responsabilitat per a l'estudiant anglés, perquè, com ens diu Champion, «no pot repetir curs». Aquesta reducció d'oportunitats fa que la decisió, la qualitat de l'ensenyament, i la informació prèvia siguin elements fonamentals.

CAMPUS O CIUTATS UNIVERSITÀRIES

Tots sabem que la construcció del nou campus per a la Universitat de València sembla una eixida imprescindible per a començar a resoldre els problemes d'espai. En aquest context, cal dir que no només les universitats de l'Estat espanyol pateixen d'aquesta mancança d'instal·lacions *integrades*.

L'organització dels campus a les diverses universitats no hi són del tot diferents. Les universitats nord-americanes gaudeixen de «grans terrenys on se situa la Universitat», ens diuen al CEN. Els campus universitaris nord-americans són una mena de ciutats universitàries que compten amb gran quantitat de serveis. Als campus hi ha cafeteries, bancs, botigues de tota classe, etc. A més, les residències d'estudiants són dins del campus, amb la qual cosa, segons Escrivà, «l'estudiant nord-americà pot desenvolupar tota la seua vida universitària sense eixir de la Universitat». El gran ventall

Teoria i tècnica, una difícil combinació a la Universitat.

d'opcions, pel que fa a les assignatures, provoca que els estudiants hagen de desplaçar-se d'un edifici a un altre. D'aquesta manera el *modus* de campus nord-americà és un model absolutament necessari.

A Europa la cosa s'assembla més a allò que coneixem. El campus com a tal està dispers entre diverses zones de la ciutat, sobretot en aquelles universitats que tenen la seua infraestructura situada en edificis antics. Al Regne Unit, segons Champion, «hi ha un poc de tot. En les universitats modernes, construïdes els anys 60 i 70, tots els centres són més a la vora els uns dels altres i, fins i tot, s'inclouen dins dels campus les residències d'estudiants». Ara bé, les universitats més antigues, com poden ser Oxford o Cambridge, «tenen els centres dipersos per la ciutat, encara que no hi ha molta distància entre ells», ens diu Champion. Després hi ha un altre tipus de campus que es podria situar enmig, i parlem per exemple de la Universitat de Manchester. Ací hi existeixen els centres d'ensenyament tots plegats, però les residències i les instal·lacions esportives estan situats fora del campus.

El futur està en les anomenades ciutats universitàries. Aquestes serien grans emplaçaments

amb tot tipus de serveis, els quals permeten que l'estudiant faça la seua vida quasi al complet sense eixir del campus. Una vegada més, el model que cal seguir és el nord-americà i ja van...

DE L'ENSENYAMENT GRATUÏT A LES TAXES

Segons la *Guía del Estudiante*. La enseñanza superior en la Comunidad Europea, pocs països compten amb un ensenyament absolutament gratuït, tan sols les despeses de manteniment i allotjament fa que el preu d'un estudi universitari es dispare. Països com ara Dinamarca, Alemanya i Grècia no tenen fixades taxes enteses com a compra dels drets d'inscripció i matriculació. Alguns, com Gran Bretanya, no compten amb taxes de matriculació, però sí que tenen unes despeses d'allotjament i manteniment que suposen mig milió de pessetes per estudiant. Portugal fixa unes taxes que semblen exclusivament *burocràtiques*, perquè suposen, en dades del 1989, unes mil pessetes a l'any. Per altra part, països com ara Irlanda, Itàlia, Holanda o Espanya sí que tenen unes taxes que van des de les 200.000 pessetes d'Irlanda fins a les 22.000 pessetes de França, sempre en una escala que diferencia els estudis tècnics dels d'humanitats.

Daniel Hermosilla

Queda't a casa, el DISE anirà a per tu.

La revista que edita el DISE (Servei d'Informació a l'Estudiant, de la Universitat de València) conté tota la informació sobre beques, cursos, noves carreres, activitats d'oci, etc., i, a més, va a ta casa.

Perquè no passes fred, ni traques fum, ni perdes temps, t'oferim la possibilitat de rebre cada mes, mitjançant subscripció, la revista DISE.

**La informació de
DISE no té preu
Subscriuiu-vos-hi!**

DISE

FORMA DE PAGAMENT - BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Em subscric a la revista DISE, a partir del núm.

Nom i cognoms

Domicili Població

Comarca Codi Postal

Telèfon Ocupació

- ☐ Xec a nom de Revista DISE
☐ Domiciliació bancària

Distingit sr.: Banc/Caixa Agència

Domicili Codi postal

Població

Els pregue que fins a nova ordre paguen els rebuts anuals que presentarà la Revista DISE per l'import de la subscripció anual.

Núm. de llibreta d'estalvis:

Nom, cognoms i adreça del titular del compte:

València a de de 199

Signat

Preu de subscripció a la revista DISE per un període d'un any acadèmic (prorrogable si no hi ha ordre en contra): **1.500 ptes.**

SERVEI D'INFORMACIÓ A L'ESTUDIANT

D I S E

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

INFORMACIÓ SOBRE:

➔ **Plans d'estudi de les universitats de l'Estat espanyol**

➔ **Oposicions**

➔ **Eixides professionals**

➔ **Proves d'accés de majors de 25 anys**

➔ **Llistat actualitzat de les beques vigents i un fons de les beques que periòdicament convoquen diverses institucions.**

➔ **Cursos de postgrau i especialització**

➔ **Assegurança escolar**

➔ **Programes europeus i de mobilitat de joves**

➔ **Universitats d'estiu**

➔ **Residències i col·legis majors d'arreu l'Estat.**

➔ **Congressos, seminaris i simposis.**

➔ **Activitats i programació cultural i d'oci de la Universitat.**

➔ **Prensa especialitzada en joventut, cultura i ensenyament**

EN EL DISE TROBARÀS UN FONS BIBLIOGRÀFIC I DE DOCUMENTACIÓ SOBRE ENSENYAMENT SUPERIOR QUE ES RENOVA PERIÒDICAMENT.

OFICINES DEL DISE A LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

DISE

CAMPUS DE BLASCO IBAÑEZ
Av. Blasco Ibáñez, 13
46010 València • Tel. 360 11 00

HORARI D'ATENCIÓ:
de dilluns a divendres, de 9 a 14 hores

DISE

CAMPUS DE BURJASSOT
Av. Doctor Moliner, s/n
46100 Burjassot • Tel. 386 43 15

HORARI D'ATENCIÓ:
de dilluns a divendres, de 9 a 14,30 hores

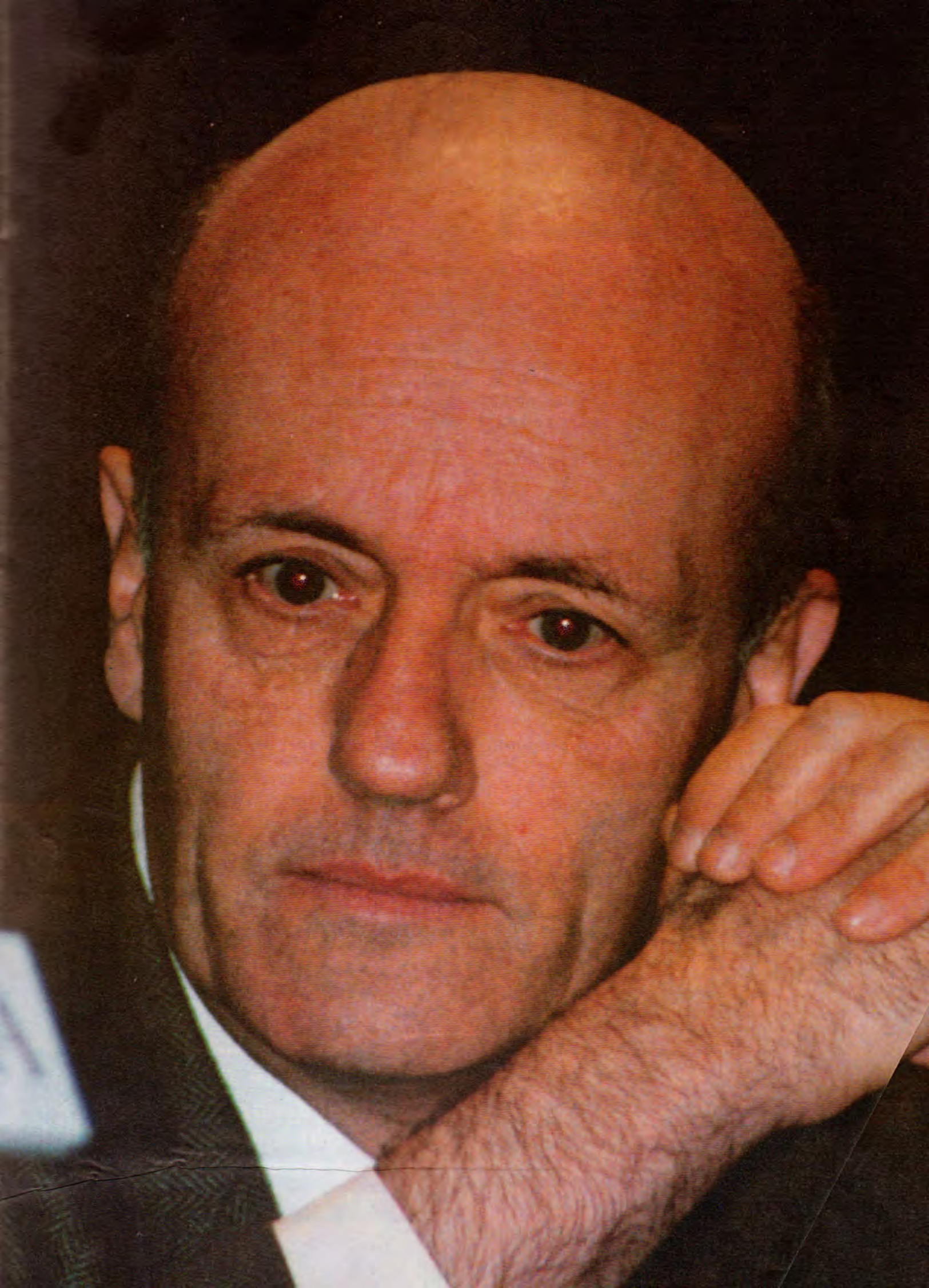
JAVIER MUGUERZA

Un individualista solidari

Javier Muguerza, catedràtic de Filosofia del Dret, Moral i Política de la UNED, membre de l'Institut de Filosofia del CSIC i filòsof per lliure -com li agrada anomenar-se-, és un dels filòsofs espanyols més influents en els darrers anys. Pertany a la generació que, primerament, va recollir la sembra de personalitats com ara José Luís Aranguren, per a després veure-se-les amb el fort predomini de l'escolàstica a la Universitat espanyola. Ha publicat, a part d'innombrables articles, dos llibres fonamentals: *La razón sin esperanza* i *Desde la perplejidad*. La seua obsessió -dins d'un ordre- ha estat sempre descobrir la vàlua de les idees llibertàries de la tradició europea. Va ser fa poc a València per participar en la VII Setmana d'Ètica i Filosofia Política que va tenir lloc a Bancaixa. Una celebració en la que aquest filòsof va tenir molt a veure en el seu naixement i que es realitza cada dos anys en una ciutat diferent. Aquesta vegada va ser organitzada per la secció d'Ètica i Filosofia Política de la Universitat de València, dirigida per Adela Cortina.

Text: **Enrique Herreras**

Fotos: **J. C. Tormo**

Per a mi la filosofia és una activitat universal i no hi ha una filosofia espanyola ni ha d'haver-la. La filosofia és una activitat cosmopolita.

Agradable, humil, amb un sentit de l'humor al punt, Javier Muguerza es considera -per l'edat- el germà major (el pare és Aranguren) dels ètics espanyols. La seua xerrada mai no deixa de tenir interès. Juga, contrasta, relata, ironitza, amb una finalitat que molt aviat es descobreix: demostrar el seu ànim llibertari, demostrar que la incertesa, la insatisfacció és el motor de la història. Té també moltes anècdotes que contar aquest *individualista* que vol ser solidari; i la primera cosa seria el naixement d'aquestes Setmanes d'Ètica: «Varen nàixer quan Aranguren fou reposat en la càtedra, quan hom plantejàrenovar una ètica en mans dels escolàstics. El seu impuls féu efecte en un grup de joves, i un dia vàrem decidir formar una mena de club d'amics. Nasqué la I Setmana d'Ètica la qual, alhora, fou un homenatge al mateix Aranguren en coincidir amb la seua jubilació. Un homenatge que li va donar força, ja que, a la seua tornada, la Complutense no es va portar gens bé amb ell. Tractàrem de demostrar-li que la seua sembra havia donat resultat, que el necessitàvem.»

- Repetim, en primer lloc, una pregunta sempre necessària, ¿quin és el paper dels filòsofs morals en aquests moments?

- Els filòsofs morals reflexionem críticament sobre una cosa que ens importa a tots, com és la moral; però la seua missió no és donar receptes ni ser mestre de virtuts. És, simplement, recordar que existeixen coses como *deures*, *drets*, etc. Ho sabia molt bé Sèneca quan deia que els filòsofs no estan obligats a fer el que diuen, ja fan prou amb dir-ho. Max Sheller, donava classes d'ètica elevant-se a una altura bastant sublim i després, pel que sembla, la seua vida privada era un tant desastrada. Algú li ho va reprotxar i ell va respondre: un filòsof moral és com un pal que indica una direcció, i mai no s'ha vist que un pal camine en la direcció que indica.

- En canvi, vosté ha dit en alguna ocasió que l'ètica aprofita per a sotmetre a crítica el que hi ha per a donar-nos raons morals per a canviar-ho...

però donar-nos raons morals no vol dir moure la gent a obrar; la gent pot oir eixes raons com qui oï o qui sent ploure.

- Poc li queda, aleshores, al filòsof moral, ¿no creu que peca d'humilitat?

- Crec que s'ha de renunciar a l'onzena tesi marxiana de Feuerbach que va considerar, com si res, que els filòsofs no es limitaren a interpretar el món, sinó a transformar-lo. Quin encàrrec per a la filosofia! Els esdeveniments recents ens han imposat una sana cura d'humilitat. Fora d'això, no cal que ens fem massa il·lusions en què el discurs moral dels filòsofs vaja per damunt dels esdeveniments; hi ha filòsofs, com ara R. Nozick, que fins i tot defensen que embarcar-se en polítiques de redistribució de la renda, és atemptar contra la inviolabilitat de la persona moral, la qual té el dret inalienable d'invertir els seus diners en allò que vulga i de no tolerar que li siga sustret per impostos per afavorir els menys afavorits.

En aquest sentit, veig que la classe de filosofia que es fa depén, com diria Fichte, de la classe de persona que és un. I hi ha filòsofs de dretes i d'esquerres, perquè de la mateixa manera que no hem arribat a la fi de la història tampoc no hem arribat a la fi de les ideologies. Tampoc li con-cediria massa importància a la capacitat que els filòsofs tenen d'influir sobre la societat; el que sí que diré és que tenen l'obligació de manifestar allò que a d'ells els sembla decent, els facen cas o no.

- Avui la paraula «ètica» està sovint en la boca de molta gent, els polítics fugen de ser corruptes, els periodistes es plantegen fer codis deontològics i, fins i tot, empresaris i banquers li deixen un espai en els seus discursos, ¿està de moda l'ètica?

- El fet que estiga de moda em fa escamnar. Seria preferible que es parlara menys i es practicara més. Més que referir-me a modes que són com l'escuma, em conformaria que a Espanya es pensara en filosofia moral i política com es fa en altres branques de la filosofia i que hi haguera un nivell cosmopolita.

- ¿La filosofia espanyola ja té el seu propi discurs?

- Encara que necessitem importació filosòfica per a acabar-nos de posar al dia, estem en un nivell homologable amb la resta del món. Avui molta gent jove pot connectar millor amb el concert mundial, sense els traumes que arrossegàrem nosaltres en la nostra època universitària. Una

El dret a la dissidència que faça possible una moral oberta, crítica, on siga possible la innovació. El descontentament és la base de l'ètica.

TALLER

DE TEATRE: LA CRÍTICA TEATRAL

Organitza: Servei d'Extensió Universitària. **Dirigit a:** comunitat universitària i públic en general. **Objectiu:** reflexió teòrica sobre la crítica teatral i anàlisi d'espectacles. **Dates:** del 15 al 26 de febrer de 1993. **Lloc:** Aula de Teatre de la Universitat. **Durada:** 20 hores. **Més informació:** Servei d'Extensió Universitària. C/ La Nau, 2. Tel. 386 41 12.

CURSOS

SOBRE MONITOR DE TEMPS LLIURE I ANIM. JUVENIL

Organitza: Quercus. **Duració:** Un cap de setmana al mes. **Contingut:** dinàmica de grups, la tasca de l'animador juvenil, tècniques d'animació l'aire lliure, dinàmica d'un campament i recursos socials en l'animació. **Informació i matrícula:** Quercus. Carrer de Sant Francesc, 53-B. LLíria. Tel. 278 31 76.

CURS

DE JARDINERIA

Organitza: Servei d'Extensió Universitària. **Dirigit a:** comunitat universitària i públic en general. **Objecte:** introducció teòrico-pràctica a la jardineria. **Durada:** 60 hores. **Dates:** de l'1 de març al 29 de juny. **Més informació:** Servei d'Extensió Universitària. C/ La Nau, 2. Tel. 386 41 12.

■ El Servei d'Extensió Universitària, dins del seu programa **La Universitat als Pobles**, ha convocat per a aquest mes de febrer més de 15 cursos repartits pels pobles de les comarques centrals. Aquests cursos tenen diversos continguts, els quals oscil·len des de *La Socialització avui a la nostra democràcia* fins a *Processament de texts, gràfiques, dibuixos i fitxers mitjançant l'ordinador Apple Macintosh*. La finalitat d'aquestes convocatòries és, fonamentalment, fer arribar la universitat als pobles i, a més a més, donar l'oportunitat a les persones que no tenen la titulació necessària per anar-hi, de rebre una formació especialitzada. Si voleu més informació, podeu trucar al 386 12 43. (Servei d'Extensió Universitària).

■ Malgrat les dificultats lògiques amb què es troba **L'Inter-University Center de Dubrovnik, a Croàcia**, ja ha fet públic el seu programa de cursos per a enguany. Aquests tractaran fonamentalment de medicina, dret, filosofia de les ciències socials, ètica i psicologia, i els programes els podreu trobar a tots els departaments de la Universitat de València. Els cursos van dirigits fonamentalment a postgraduats. La revista DISE els publicarà també en el pròxim número de març, com també mostrarà una sèrie de fotografies, impressionants que donen compte de l'estat ruïnós en què va quedar l'edifici de la Universitat a causa dels bombardeigs. Si abans, però voleu tenir més informació, adreceu-vos al professor **Josep Corbí, al Departament de Metafísica de la Facultat de Filosofia**, tel. 386 48 48, fax. 386 44 32.

■ L'Institut de Sexologia INCEX de Madrid comença, a partir del mes de febrer, un programa de cursos d'**Educació Sexual i Planificació Familiar** dirigits a postgraduats. Les classes es realitzaran durant quatre caps de setmana en règim intensiu, i per a obtenir la titulació pertinent caldrà elaborar una tesi final. Podeu rebre més informació als telèfons: (91) 411 28 32 o 411 43 59.

CURS

D'ANTROPOLOGIA I SALUT

Organitza: Institut d'Estudis en Salut Pública. **Dates:** Des 3 al 7 de maig de 1993. **Durada del curs:** 30 hores. **Adreçat a:** Diplomats i llicenciats en ciències de la salut. **Termini de preinscripció:** fins el 23 de març de 1993. **Preu de la matrícula:** 34.500 PTA. **Continguts:** els mètodes de l'antropologia de la salut, els especialistes locals i els curanderos, etc. **Més informació:** IVESP.

CURS

SOBRE EL CINE DE F. W. MURNAU

Organitza: Servei d'Extensió Universitària. **Dirigit a:** comunitat universitària i públic en general. **Objectiu:** aproximació mitjançant projeccions i col·loqui a l'obra cinematogràfica del director F. W. Murnau. **Dates:** del 14 al 18 de febrer. **Lloc:** Saló de Vídeo del Col·legi Major Lluís Vives. **Durada:** 20 hores. **Més informació:** Servei d'Extensió Universitària. C/ La Nau, 2. Tel. 386 41 12.

CURS

SOBRE WIM WENDERS

Organitza: Servei d'Extensió Universitària. **Dirigit a:** comunitat universitària i públic en general. **Objectiu:** anàlisi de l'obra de Wenders mitjançant cinc títols de la seua filmografia. **Durada:**

20 hores. **Preu matrícula:** 2.500 pta la comunitat universitària, 5.000 pta el públic en general. **Dates i horari:** 2, 4, 6, 9, 11 i 13 de març a les 18 hores. **Més informació:** Servei d'Extensió Universitària. C/ La Nau, 2. Tel. 386 41 12.

CURS

D'INICIACIÓ A LA FOTOGRAFIA

Organitza: Servei d'Extensió Universitària. **Dirigit a:** comunitat universitària i públic en general. **Objectiu:** orientació en la utilització de la cambra fotogràfica i en les tècniques de laboratori de blanc i negre. **Dates:** de febrer a juny de 1993. **Professor:** Pep Benlloch **Lloc:** Visor Centre Fotogràfic. C/ Corretgeria, 26. **Durada:** 65 hores. **Més informació:** Servei d'Extensió Universitària. C/ La Nau, 2. Tel. 386 41 12.

CURS

DE PRÒTESI IMPLANTO-SUPORTADA

Organitza: Departament de Cirurgia de la Universitat de València. **Dirigit a:** tècnics especialistes en Pròtesi Dental. **Objectius:** formació d'especialistes en el coneixement de la naturalesa, tipus i tècniques de maneig. **Contingut:** òssio-integració i biointegració, implantació, implanto-pròtesi i altres. **Dates:** febrer-juny 1993. **Durada:** 182 hores. **Lloc:** Centre de Formació Professional Juan Badal March. C/ Lleida, 20. **Preu:** 750.000 pta.

■ Al llarg del mes de febrer i fins al mes d'abril es realitzarà el curs sobre **Didàctica de la llengua a la segona etapa d'EGB**

Aquest curs ha estat organitzat pel **Servei de Normalització Lingüística de la Universitat de València** i dirigit per **Adela Costa**. En aquesta convocatòria ja no hi arribeu a temps perquè la preinscripció es va realitzar el passat mes de gener, però si voleu contactar amb el Servei per a futures edicions d'aquest curs o d'altres, truqueu al 3516244.

■ L'**organització Cicero** és una escola professional d'idiomes reconeguda pel British Council i situada en Tunbridge Wells, al sud d'Anglaterra. Aquesta organitza durant tot **l'any cursos d'anglès que oscil·len des d'una setmana fins a diversos mesos de durada.**

Els estudis d'anglès es poden combinar amb la pràctica d'altres activitats, com ara el tennis o l'equitació. Si esteu interessats podeu cridar al 44 (0) 892 547 077, d'Anglaterra.

CICLE

DE MONOGRÀFICS D'EDUCACIÓ SEXUAL

Convoca: Societat de Sexologia del País Valencià. **Durada:** 33 hores en horaris de 9 a 21 hores. **Dates:** 3 de març, 24 d'abril i 29 de maig DE 1993. D'aquests, el primer monogràfic es titula *Lectura sexològica del disseny curricular base*, el segon *Recursos i metodologia per a l'educació sexual*, i el tercer *L'educació sexual en el nou sistema educatiu*. **Termini d'inscripció:** fins el 26 de febrer. **Matrícula:** 15.000 pta. per als associats i 20.000 per als no associats. **Més informació:** Societat de Sexologia del País Valencià. C/ Valencians, 6. Tel. 392 13 72.

PARA QUE SEAN MAS FACILES TUS ESTUDIOS

CURSOS DE INFORMATICA PARA UNIVERSITARIOS

- ▼ 15 ALUMNOS MAXIMO POR AULA
- ▼ PROFESORES LICENCIADOS CON EXPERIENCIA DOCENTE
- ▼ UN ORDENADOR POR ALUMNO
- ▼ ENSEÑANZA PERSONALIZADA
- ▼ BOLSA DE TRABAJO
- ▼ SEGUIMIENTO DEL ALUMNO UNA VEZ FINALIZADO EL CURSO
- ▼ CLASES PRACTICAS

¿DONDE?

ESCUELA SUPERIOR DE INFORMATICA
AVD. CONSTITUCION ,8 • 46009 VALENCIA
TF 96/3485001 FAX 96/3485149

INFORMATE: PLAZAS LIMITADAS

Ser becari de filosofia a Francfort GULLIVER AL PAÍS DELS GEGANTS

Joan Carles Siurana, a les portes de la Universitat J.W Goethe de Francfort, el passat mes de novembre.

Recorde el primer dia de classe. K. O. Apel i J. Habermas discutien les seues posicions filosòfiques al voltant dels «Problemes de la Teoria del Discurs». En aquell racó, en una aula repleta d'estudiants i professors de diversos països, jo em preguntava: com he arribat fins ací? Jo no sóc d'aquestes persones que viatgen massa. Mai no havia estat a l'estranger i no sabia què m'anava a trobar. Els preparatius es van convertir en una llarga cerimònia d'uns quants mesos, en la qual em vaig acomiadar de tots els amics... ahora que els vaig prometre cartes i desitjar sort. L'equipatge portà també alguns problemes... un any és tan llarg! Al final vaig carregar tot el que vaig poder en dues maletes, vaig agafar l'avió i després de dues hores arribava a Francfort. Al capvespre ja hi era a la meua habitació en una residència d'estudiants. Aquell era el final (i el resultat) d'un llarg any de tràmits burocràtics i desassossecats... Era també el començament d'una nova etapa.

UNA BECA DEL DAAD

Feia alguns anys que estudiava idiomes, i en començar cinqué de Filosofia em va semblar que havia arribat el moment de traure'n profit. En aquell temps jo sols coneixia la beca ERASMUS. Amb aquesta beca no tenia possibilitat d'anar a Francfort, puix que la seua facultat no signa programes de col.laboració. Així, doncs, vaig haver d'intentar-ho amb una altra beca més prestigiosa. La convocatòria de beques anuals del DAAD (Servei Alemany d'Intercanvi Acadèmic) sol aparéixer a la fi de novembre. En aquella ocasió es convocaren 17 beques per a tot Espanya i per a totes les carreres. Eren beques per a postgraduats, de manera que la meua sol.licitud estava condicionada necessàriament a superar totes les assignatures de cinqué a juny. Aconseguir aquesta beca em semblava un somni impossible, però no perdia res d'intentar-ho. La recol.lecció de documents fou pesada: imprés de sol.licitud, *curriculum vitae*, certificat del nivell d'alemany, certificat de notes, dues cartes de recomanació de dos professors espanyols i una d'un professor alemany, projecte d'investigació... Tot açò en espanyol i alemany. Després de molts contratemps vaig aconseguir passar la primera eliminatòria, i la concessió definitiva d'una beca per anar a la Universitat de Francfort m'arribà el passat mes de maig. Estava tot disposat perquè passara el curs 1992-93 a Francfort.

UNIVERSITAT COSMOPOLITA

Jesús, un amic, em va escriure fa poc i em va dir: «La vida ací s'assembla a quan tu encara hi eres en aquest món (el segon) abans d'anar-te'n al centre de l'Univers». Francfort és un gran punt d'encontre internacional. El 20% de la seua població són estrangers i una proporció semblant es dona a la Universitat. Des que sóc ací he conversat amb estudiants de Polònia, Itàlia, França, Turquia, Portugal, Hongria, Grècia, Iugoslàvia, Mèxic, Perú, Brasil, Sudan, Israel, Japó, Corea, Taiwan... Espanya i Alemanya. Potser, per això, entre els serveis de la Universitat hi ha la possibilitat d'estudiar idiomes gratuïtament. Enguany s'ofereixen 34 idiomes diferents... entre ells també el català. El foment de l'esport és considerable i ofereix 178 cursos diferents. Jo jugue una vegada a la setmana a bàsquet (nivell mitjà)... Allà he pogut fer bons amics alemanys. «Si et fitxa el Bayer de bàsquet anirem a veure't.»

L'ESCOLA DE FRANCFORT

Ací, a Francfort, el professor Habermas és tota una institució. No dona classes en l'edifici de Filosofia perquè cap sala no té la dimensió suficient. I encara així, en el recinte trobat per a ell, s'ocupen totes les places, i si algú arriba tard ha de seure al terra. El professor Apel és l'altre gran pilar de Francfort. És molt expressiu, discutidor i la seua mirada és gairebé maquiavèl.lica... Molts alumnes el trien perquè fa gust escoltar-lo. El seminari que comparteix amb Habermas és un autèntic espectacle. Escoltant-los criticar-se mútuament, un entén que ací hi és, en el seu germen, la filosofia que despuntarà els pròxims anys. Això sí, envoltat de tant de savi i escoltant tanta bibliografia de la qual només he picotejat algunes pàgines, em sent molt sovint massa petit. Per sort, els meus amics d'Espanya no deixen d'animar-me. Com ara Gemma: «Estic completament segura que vas a eixir d'aquesta experiència amb el cap ben alt.» La meua experiència a Francfort és fabulosa. És cert que molts alemanys són secs i freds... però també hi ha gent amable i divertida. És cert que hi ha nombrosos casos de racisme... però moltíssims casos més dels que hi són en contra.

Joan Carles Siurana

BEQUES

PER A ESTUDIAR HONGRIA. ESTIU DE 1993

Convoca: Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. **Objecte:** realitzar cursos de llengua i cultura hongareses, música i arts plàstiques a la República d'Hongria, durant l'estiu de 1993. **Dirigit a:** llicenciats universitaris o estudiants d'últim curs de carrera, amb coneixements de l'hongarés, francès o anglès. **Termini de presentació de sol.licituds:** fins el 19 de febrer de 1993. **Més informació:** Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. Servei d'Intercanvis i Beques. C/ José Abascal, 41, 208003, Madrid. Tel. 441 90 44. Ext. 104 o 157.

BEQUES

PER A AMPLIAR ESTUDIS A ROMANIA. CURS 93-94

Convoca: Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. **Objecte:** ampliació d'estudis o investigació en centres superiors romanesos, durant el curs 1993-1994. **Dirigit a:** llicenciats universitaris o estudiants d'últim curs de carrera amb bon nivell de romanés, preferentment, o anglès o francès. **Més informació:** Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. Servei d'Intercanvis i Beques. C/ José Abascal, 41, 208003, Madrid. Tel. 441 90 44. Ext. 104 o 157.

● El passat mes de desembre, el Consejo Superior de Deportes va convocar 8 **beques per a la formació de postgraduats en el Centro Nacional de Investigación y Ciencias del Deporte**

Aquestes beques tenien la particularitat que estaven dirigides a llicenciats en diverses disciplines i no sols, com és habitual, a llicenciats en Educació Física. La formació dels becaris es realitzaria al Centro Nacional de Medicina Deportiva, al Laboratorio de Control de Dopaje i al Centro Nacional de Medicina Deportiva. Per a les beques de la primera unitat, calia ser llicenciat en Medicina i Cirurgia. Per a sol·licitar les beques de la segona, era necessari ser llicenciat en Ciències Biològiques, Ciències Químiques i Farmàcia. Per a rebre formació a la unitat de Medicina esportiva podien presentar-se llicenciats en Educació Física, Geografia i Història, Ciències de la Informació, Filologia, Sociologia, i Psicologia. Amb aquesta unitat es requerien coneixements teòrics i pràctics en Documentació, Informació, Informàtica, com també importants coneixements d'anglès o francès.

● Us recordem que el **DISE tramet periòdicament als Vice-deganats dels centres un llistat de les beques vigents**. Si us interessa consultar-lo, sols heu de passar pel Vice-decanat del vostre centre.

● Per al curs 92-93, **217 estudiants valencians** podran gaudir d'una beca **ERASMUS** per a estudiar en diverses universitats de la Comunitat Europea, mentre que als programes **LINGUA** i **ETCS** en seran 45 i 21, respectivament. El lloc de destinació més habituals són el **Regne Unit i França**. Per contra, els alumnes estrangers que han vingut aquest any a la Universitat de València han estat 158 fins al moment. Com ja sabeu, es tracta de programes de la Comunitat Europea consistents en ajudes financeres per a les universitats, els seus estudiants i el seu personal, per tal de fomentar la mobilitat i cooperació a l'àmbit de l'ensenyament superior. Els períodes d'estudis a l'estranger van de tres mesos a un curs acadèmic, i les despeses que reben les universitats són destinades a sufragar els viatges, la preparació lingüística i la diferència del nivell de vida entre el país d'origen i el d'acollida. A més, ha de garantir la recerca d'allotjament als

BEQUES

DE VIATGE PER A ESCRIPTORS I ARTISTES

Convoca: Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. **Objecte:** assistir a simposis, congressos, reunions acadèmiques o d'altres reunions a l'estranger. **Dirigit a:** professionals destacats en els camps de la literatura, l'educació i la ciència, com també a artistes d'alta qualificació en la seua especialitat. **Termini de presentació de sol.licituds:** per als viatges a realitzar de l'1 d'abril al 30 de juny de 1993, fins el 20 de febrer; per als viatges a realitzar de l'1 de juliol al 31 de desembre de 1993, fins el 20 d'agost. **Més informació:** Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. Servei d'Intercanvis i Beques. C/ José Abascal, 41, 208003, Madrid. Tel. 441 90 44. Ext. 104 o 157.

AJUDES

PER AL COL·LEGI D'EUROPA

Termini de presentació: 15 de març de 1993. **Nom-bre de places:** 20. **Desti-nataris:** llicenciats en Dret, Economia, Política o Relacions Internacionals amb domini de l'anglès i el francès. **Objecte:** realitzar estudis a la seu del Col·legi d'Europa a Bruges. **Dotació:** 125.000 mensuals a més d'una borsa de viatge de 60.000 pta. **Més informació:** BOE del 4-11-92 i 19-11-92 o Ministeri d'Afers Estrangers.

BEQUES

PER A REALITZAR ESTUDIS A ROMANIA-ESTIU DE 1993

Convoca: Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. **Objecte:** realitzar cursos de llengua i cultura romaneses a Romania durant l'estiu de 1993. **Dirigit a:** llicenciats universitaris o estudiants d'últim curs de carrera, amb coneixements de romanés, preferentment, o si no n'hi ha, d'anglès o francès. **Termini de presentació de sol.licituds:** fins el 22 de febrer de 1993. **Més informació:** Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. Servei d'Intercanvis i Beques. C/ José Abascal, 41, 208003, Madrid. Tel. 441 90 44. Ext. 104 o 157.

estudiants. En aquest sentit, el Vice-rectorat de Relacions Exteriors concedeix també unes quantitats a tots els becaris ERASMUS per a les despeses del viatge. El proper més de febrer eixirà la **convocatòria per a l'any vinent de les beques ERASMUS**. Els estudiants interessats en qüestions acadèmiques han de dirigir-se al professor responsable del programa de cada centre, i per a les qüestions relacionades amb el lliurament de les beques i requisits, a l'Oficina ERASMUS de la Universitat, carrer de la Nau 2, baix.

● Prop de dos-cents estudiants de la Universitat de València han aconseguit l'any 1992 **una borsa de viatge** que concedeix anualment el Vice-rectorat d'Estudis de la Universitat de València. Aquest tipus d'ajuda va dirigida a sufragar una part, o la totalitat de les despeses de viatge, dels estudiants que es desplacen a un altre lloc per assistir a un curs, congrés, seminari, etc. Les bases per a la convocatòria d'enguany estan a punt de fer-se públiques. Si voleu més informació, passeu per les oficines del DISE, al Campus de Blasco Ibáñez i al de Burjassot.

BEQUES

PER A AMPLIAR ESTUDIS A HONGRIA. CURS 1993-94

Convoca: Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. **Objecte:** ampliació d'estudis o investigació en Centres Superiors de la República d'Hongria, durant el curs acadèmic 1993-1994. **Dirigit a:** llicenciats universitaris amb bon nivell d'hongarès, o en últim cas, d'anglès o francès, sempre que els estudis a realitzar puguin portar-se a cap en un d'aquests idiomes. **Termini de presentació de sol.licituds:** fins el 19 de febrer de 1993. **Més informació:** Direcció General de Relacions Culturals i Científiques. Servei d'Intercanvis i Beques. C/ José Abascal, 41, 208003, Madrid. Tel. 441 90 44. Ext. 104 o 157.

Seguimos formando

Ofimàtica

MacWrite II	10 Horas
Tratamiento de Textos Microsoft Word	12 Horas
Tratamiento de Textos Microsoft Excel	12 Horas
Hoja de Cálculo FileMaker Pro	12 Horas
Base de Datos GreatWorks	10 Horas
Paquete Integrado	

Edición Profesional y Diseño

QuarkXPress	14 Horas
Maquetación Aldus PageMaker	14 Horas
Maquetación Adobe Photoshop	14 Horas
Tratamiento de Imagen Aldus FreeHand	14 Horas
Diseño Gráfico Adobe Illustrator	14 Horas
Diseño Gráfico	

Música

Composición	10 Horas
Musical Tratamiento y Capura Audio	12 Horas

Ofimàtica

Microsoft Word	12 Horas
Tratamiento de Textos WordPerfect	12 Horas
Tratamiento de Textos WordStar	10 Horas
Tratamiento de Textos Microsoft Excel	12 Horas
Hoja de Cálculo Lotus 1-2-3	12 Horas
Hoja de Cálculo WindowsBase	12 Horas
Base de Datos dBase	12 Horas
Base de Datos Microsoft Works	12 Horas

Edición Profesional y Diseño

Aldus PageMaker	14 Horas
Maquetación Corel Draw	14 Horas
Diseño Gráfico Aldus FreeHand	14 Horas
Diseño Gráfico Adobe Illustrator	14 Horas
Diseño Gráfico Aldus PhotoStyler	14 Horas
Tratamiento de imagen	

Otros cursos disponibles...

CAD/CAM: MicroStation, AutoCAD, Claris CAD. **Diseño y Visualización 3D:** Focus, Zoom y StrataVision 3D. **Estadística y Ciencia:** SPSS, Systat y Mathematica. **Presentaciones:** Aldus Persuasion.

Para recibir gratis el "Catálogo Cursos de Formación", sólo tienes que llamar al teléfono (96) 356 26 23 o escribir a Holsat, s.a. Dept. Formación. c/. Santos Justo y Pastor, 142 - 46022 Valencia

Cursos Formación Otoño Invierno

Macintosh Windows MS-Dos

Te ofrecemos un programa de formación de las aplicaciones más utilizadas en mundo Apple Macintosh, Windows y MS-Dos.

Solicita nuestro "Catálogo Cursos de Formación".

Información y Reservas

Holsat Formación
c/. Santos Justo y Pastor, 142
46022 Valencia
Tel.: (96) 356 26 23 Fax: (96) 356 25 91

PREMIS I CONCURSOS

CERTAMEN DE LITERATURA BREU GOMA DE NATA

L'Àrea de Joventut de l'Ajuntament de Sagunt, convoca la 1a edició del Certamen de Literatura Breu «Goma de Nata». En aquest podran participar joves del País Valencià de 16 a 25 anys, i en les modalitats de narrativa i poesia. Les obres podran ser redactades en qualsevol de les dues llengües oficials del País Valencià. Hi haurà dos premis de 50.000 pta per modalitat. El termini per a la presentació dels treballs serà **des del 15 de desembre de 1992 fins al 10 de març de 1993**.

PREMIS UNISPORT D'INVESTIGACIÓ ESPORTIVA

Amb l'objecte de promoure i estimular la investigació, l'estudi i la creació de plans de treball al camp de l'educació física i l'esport, **UNISPORT ha convocat els Premis d'Investigació Esportiva**. En aquesta convocatòria poden participar totes aquelles persones professionals o estudiants de l'educació física, siga quina siga la seua nacionalitat. Els treballs seran presentats en llengua castellana, i hauran de tenir l'amplitud necessària per a concretar l'estudi bàsic dels temes i la seua aplicació pràctica. **El termini de presentació de sol·licituds finalitzarà el dia 30 de juny de 1993** a la secretaria d'UNISPORT, Av. Sta Rosa de Lima, s/n, 29007 Màlaga.

PREMIS D'INVESTIGACIÓ MARIA ISIDRE DE GUZMAN

La Regidoria de la Dona de l'Ajuntament d'Alcalà d'Henares, ha convocat el **Premi d'Investigació Maria Isidra de Guzmán** per tal de premiar un treball d'investigació sobre qualsevol aspecte relacionat amb les dones. Podran participar-hi totes aquells/es investigadors/es que hagen elaborat un treball d'in-

▼ Del 3 al 24 de febrer, a l'Aula de Debats del Servei d'Extensió Universitària, tindrà lloc un **cicle de conferències i taules redones sobre Renovació Pedagògica i qualitat de l'ensenyament**. Com a conferenciants cal destacar: Miguel Cancio (Universitat de Santiago), Miguel Angel Santos (Universitat de Màlaga) i Francisco Anguita (Universitat Complutense).

▼ La tertúlia literària **Encontres al «Malvarrosa»**, en col·laboració amb el Departament de Català de la **Facultat de Filologia** i el **Vice-Rectorat d'Extensió Universitària**, farà passar tant pel cafè «Malvarrosa» (C. Ruíz de Lihory, 13), que acull la tertúlia, com pel saló d'actes de la Facultat, els autors que la **Institució de les Lletres Catalanes** programe com a **Escriptors del Mes**. Pel que fa a febrer, es tracta de la narradora **Maria Mercè Roca**, qui acudirà la nit del 24, excepcionalment en dimecres, a les 23 hores, als *Encontres...* i a l'endemà, a les 12, a la Facultat de Filologia. Ja s'hi ha comptat amb la presència de **Jaume Cabré** i s'hi preveu la de **Josep Mª Benet i Jornet**. Dins del programa habitual dels *Encontres...*, el pròxim dia 11 hi haurà una lectura poètica de **Vicent Salvador**.

vestigació en qualsevol disciplina acadèmica. S'ha establert un **únic premi indivisible de 500.000 pta**, com també la publicació del treball premiat. El termini de presentació dels treballs finalitzarà **el 30 d'abril de 1993**. **Més informació:** Centre Assessor de la Dona. C/ San Felipe Neri, 1-2a, Alcalà d'Henares.

EXPOSICIONS

EXPOSICIÓ DE L'ESCUPTOR HAMISH FULTON, AL CENTRE DEL CARME

De l'11 de desembre de 1992 fins el 14 de febrer de 1993, tindrà lloc al **Centre del Carme de l'IVAM**, l'exposició de l'obra de Hamish Fulton.

El treball de Hamish Fulton es concreta en obres que reflecteixen la seua atracció pel paisatge no expoliat i per la constatació que ell hi estigué. La seua proposta s'inscriu dins del moviment renovador, que, a finals dels anys 60, transformà el llenguatge de l'escultura connectant amb el corrent que a Anglaterra inicia Henry Moore.

PASSEIG A LA NIT, DE MARIBEL DOMÈNECH, A LA SALA D'EXPOSICIONS

Maribel Domènech presenta a la Sala d'Exposicions de la Universitat, el seu darrer treball que du com a nom *Passeig a la nit*. Es pot visitar de dimarts a divendres d'11 a 14 hores i de 17 a 21 hores. Els dissabtes sols hi ha horari de matí.

EXPOSICIÓ DE DANIEL TORRES A L'ATENEU

Del 22 de desembre de 1992 fins el 22 de febrer de 1993, la Sala d'Exposicions de l'Ateneu Mercantil de València, dedica una exposició a l'obra de Daniel Torres. L'exposició, titulada **Daniel Torres. Historietas - Ilustraciones**, fa un recorregut per l'obra gràfica d'aquest dibuixant valencià, un dels millors de la dècada dels 80.

V À R I A

PROMOCIÓ D'ACTIVITATS A L'AIRE LLIURE

L'IPAAL (Institut per a la Promoció de les Activitats a l'Aire Lliure) ha sigut creat recentment per a permetre realitzar programes educatius de descobriment integral del nostre patrimoni. Si esteu interessats en participar a les activitats que ofereix, dirigiu-vos a la Secretaria IPAAL-CEV. c/ Sanchis Bergón, 15 baix. Tel. 391 16 43.

PROJECCIONS COMENTADES A L'AULA DE CINEMA

Durant els mesos de febrer i març continuarà el **Cicle de Projeccions Comentades** que organitza l'Aula de Cinema de la Universitat de València, començada el mes passat. Aquesta nova etapa estarà dedicada al musical i es projectaran films com ara *Un americano en París* i *Sigamos la flota*. Les projeccions tindran lloc a la sala de vídeo del Col·legi Major Lluís Vives. Podeu rebre més informació al Servei d'Extensió Universitària. Tel. 386 12 43.

ESTRENA DE *CRUZANDO EL PUENTE, DEL DRAMATURG RICARD SALVAT*

La **Companyia Trapezi**, dirigida per Ricard Salvat, representarà a l'Aula de Teatre de la Facultat de Filologia l'obra *Cruzando el puente*, de l'escriptor cubà José Triana. La funció tindrà lloc el dia 18 de febrer a les 19,30 hores.

▼ El Servei de Conservació del Patrimoni de la Universitat de València ha organitzat el **I Cicle de Conferències sobre Conservació i Restauració**. Aquesta és una

experiència pilot que té com a principal objectiu l'encontre entre els professionals de la restauració, com també la difusió d'aquesta disciplina entre els estudiants i el públic en general. Encara que el calendari no és definitiu, com a mena d'avanç cal dir que a partir del 17 de febrer estan programades sis conferències, les quals tractaran continguts relacionats amb escultura, pintura, orfebreria i arquitectura. Entre elles és destacable la que, a càrrec del taller Ars Restauro, presentarà la restauració d'una escultura de Llombai pertanyent al període de transició del gòtic al renaixement. Aquelles persones interessades en assistir a aquestes jornades poden adreçar-se a José Manuel Barros al tel. 391 58 57 o, si no hi és, al Servei de Conservació del Patrimoni, al tel. 386 12 37.

ACTUACIÓ DEL PIANISTA BRENNO AMBROSINI, AL PARANIMF

Al Paranimf de la Universitat de València tindrà lloc el 25 de febrer a les 19,30 hores, dins del cicle Música al Paranimf, l'actuació de **Brenno Ambrosini** (piano).

LA LITERATURA, EL FILO DEL MILENIO

Nombrosos escriptors, crítics i especialistes en literatura es donaren cita a València del 25 al 29 de gener, amb motiu d'unes jornades organitzades pel Departament de Filologia Espanyola de la Universitat de València. A aquests actes, agrupats sota el títol **Al filo del Milenio**, tractaren temes relacionats amb la creació literària i la pràctica crítica a l'Estat espanyol dels 90; i comptaren amb la participació de personalitats tan rellevants com ara **Víctor García de la Concha**, **Alejandro Gándara** o **Rodolf Sirera**.

JORNADES INTERNACIONALS DE PSICOLOGIA

Els dies 18,19 i 20 de febrer tindran lloc a la Facultat de Psicologia les **II Jornades Internacionals sobre Hipnosi, Teràpia d'autoregulació i Intervencions Comportamentals**. Aquestes jornades són organitzades per la Unitat d'Investigació «Interacció Psicològica» i l'Associació Espanyola de Teràpia d'Autoregulació

Escola Valenciana de DOBLATGE

CURS DE FOTOGRAFIA CURS DE TECNiques DE VEU

CURS D'ALTA TECNOLOGIA EN TELEVISIÓ CURS DE DOBLATGE

CURS DE RÀDIO CURS DE CINEMATOGRAFIA

C/ Martí l'Humà, 26 Baix 46008 VALÈNCIA Tels.: 384 17 72 / 384 74 97 Fax: 384 74 97

Entrevista a Amparo Ruíz, vice-rectora d'Ordenació Acadèmica «S'HA DE FUGIR D'UN MODEL DE GESTIÓ CENTRALITZADA»

En l'actualitat la Universitat de València es troba immersa en un debat sobre el model de gestió per als nous plans d'estudi, la implantació dels quals està prevista que s'inicie el curs 1993-94. La proposta elaborada per la Comissió d'Oferta de Curs (OCA) Acadèmica, que serà presentada en la Junta de Govern de la segona quinzena del pròxim mes de febrer, ha despertat algunes reaccions crítiques que en algun cas s'han cristallitzat en un document elaborat per un grup del personal d'administració de diversos centres de la Universitat. Del model elaborat per la Comissió d'OCA hem parlat amb la vice-rectora d'Ordenació Acadèmica, Amparo Ruíz.

Amparo Ruíz

-¿La reforma obliga a una transformació de l'estructura de la Universitat?

- La nostra responsabilitat actual es garantir la implantació dels nous plans d'estudis. Per a açò es proposen nous mecanismes de gestió que no representen canvis d'estructura de la Universitat. En cas que es requereixca un canvi d'estructura serà necessari un període de temps suficient per a conèixer realment en quin sentit hauria de produir-se l'esmentat canvi. Per tant, no és el moment de plantejar-nos aquesta qüestió. No hem d'oblidar que a l'actual equip de govern li queda un any, i des del meu punt de vista seria molt criticable fer un model tancat. És possible que en els pròxims programes de candidats a rector se'n parle, de models.

-¿I aquest fet aconsella que el model, encara que no siga erroni, se substituesca per un altre?

- Mira, la comissió d'OCA ha partit de dos principis clars per a començar a treballar. El primer és que ja la gestió actual de la Universitat és bastant complicada. D'una banda està el POD, d'altra s'incompleix allò que marquen els estatuts quant a la publicació de programes i dels criteris d'avaluació. Et pots preguntar si açò respon a una manca d'autoritat per banda del rectorat perquè s'acompleixa el que marquen els estatuts. En part pot ser així, però duem molts anys d'inèrcia i el fet és que no s'ha aconseguit canviar la situació.

D'una altra part la Comissió es planteja la possibilitat de gestionar amb el model actual el que es desprén de la filosofia de la reforma i va veure que no es podia dur a terme. Ningú no dubta que el centre podrà dur la gestió de l'expedient de l'estudiant, però no la coordinació de la demanda de l'estudiant tenint en compte la troncalitat, l'optativitat i la lliure opció des dels 18 centres. Cal tenir en compte que es tracta d'un procés amb dues parts: una és l'elaboració de l'oferta de curs que ha d'estar a disposició de l'estudiant perquè puga decidir en què es matricula. Una altra qüestió són les correccions i coordinació que requereix un altre plantejament diferent de l'actual. Ningú no pot dir que té la panacea del model de gestió. Únicament pensem que és el model que planteja menys conflictes, però això no vol dir que no en deixe de generar.

-El model proposat es basa en la creació de quatre grans secretaries.

-No, els anomenem secretariats i en proposem quatre. Es tracta de quatre grups de gestió i

A LES PORTES DELS NOUS PLANS

Per a entendre la complexitat de l'organització docent dels plans d'estudi i la del model de gestió, caldrà fer un repàs previ a les novetats que introdueixen la implantació dels nous plans d'estudi i que, sense dubte, somourà els ciments sobre els que actualment s'assenta l'organització actual de la Universitat. Per començar, cal dir adéu a les assignatures per pensar en mòduls, les quals a la vegada tenen un valor en crèdits. Amb el concepte d'assignatura se'n va també el de curs entès com un any acadèmic (ningú ja no dirà: «sóc de tercer de medicina o faig quart de filologia»). Cada titulació tindrà matèries troncales, obligatòries, optatives i de lliure opció.

La càrrega lectiva -per què un nom tan pesat?- de cada títol ve configurat per les matèries establertes, integrades per mòduls que no seran exclusius d'un pla. Un mateix mòdul pot ser obligatori per a un estudiant d'un pla, optatiu per als d'alguns altres plans, i de lliure configuració per a un bon grapat. Es tracta, per tant, d'un model d'estudis més obert i flexible que dona la possibilitat a l'estudiant a confeccionar-se el seu currículum.

Alguns dels estudiants que es matriculen «en primer» el curs vinent estrenaran nous plans d'estudi, és a dir, títols transformats a partir dels que ja oferia la Universitat. La incògnita fins al mes d'abril serà saber amb certesa quants i quins seran els primers. El ben cert és que els últims en arribar seran els primers a provar les novetats.

LA GESTIÓ PER ALS NOUS PLANS DES DELS CENTRES

La conveniència d'haver tractat la gestió de l'Oferta de Curs Acadèmica i la reforma de les estructures administratives després d'haver decidit sobre l'estructura de la Universitat, i el perills de desaparició dels actuals centres com a conseqüència de la creació de quatre grans secretariats que concentrarien les tasques de gestió, són dues de les idees que es recullen en un informe titulat *Aportació a la gestió dels ensenyaments conduents a l'obtenció de títols acadèmics* que es presenta com una proposta alternativa al model esbossat del rectorat.

Aquest informe ha estat elaborat per la comissió de PAS, responsable de la gestió d'alumnes de vuit centres de la Universitat (Econòmiques, Farmàcia, Professorat d'EGB, Geografia i Història, Físiques, Dret, Infermeria i Graduat Social). L'esmentada comissió explica en l'informe que el model de gestió naix viciat, per no haver estat precedit d'un debat al voltant de l'estructura orgànica de la Universitat de València, i rebutja la idea que les deficiències de l'actual model de gestió siga una qüestió d'estructura, com planteja el document oficial, i no un problema de comportaments.

Els secretariats proposats per a suportar els canvis de gestió, introduïts amb els nous plans d'estudi, són vistos per la comissió com «l'aparell burocràtic que donaria suport a la desaparició dels actuals centres i la creació de quatre o cinc nous que concentrarien les funcions dels actuals». Les funcions atribuïdes als secretariats suposa, segons el document, el trencament amb allò disposat a la LRU i als Estatuts de la Universitat, en tant que assumeixen l'organització administrativa i material dels ensenyaments universitaris que correspon als centres.

Per contra, per a aconseguir el nivell necessari de coordinació que demanden els plans d'estudi nous, es proposa en l'informe que siga una tasca de les unitats administratives situades als centres que es troben fortament vinculades amb les estructures acadèmiques.

La necessitat de comptar amb una instància supracentral que canalitze la preinscripció en mòduls concrets, derivada de la lliure configuració, i la possible optativitat hauria de ser, segons els responsables de la gestió d'alumnes, encomanada al Servei d'Estudiants amb la coordinació del Vice-rectorat d'Ordenació Acadèmica.

El suport que reclama l'engorgament i manteniment dels nous plans d'estudis demana per a la Comissió, autora de l'informe alternatiu a la proposta oficial, un recolzament superior de l'actual Servei d'Estudiants sobre el qual proposen un model disgregat en dos a partir de l'actual per a crear un servei específic que gestionaria l'OCA.

M.F.M.

coordinació, que podrien arribar a assumir en els primers anys funcions de secretaries.

-¿Quina seria la tasca d'aquests secretariats?

-Rebrien la proposta de l'oferta de mòduls aprovada per cada Junta de centre, l'analitzarien en el seu conjunt i introduirien, si cal, propostes de canvi per optimitzar els recursos. Els secretariats estarien integrats per PAS i les seues propostes serien únicament tècniques. Els possibles conflictes -que els hi haurà- serien dirigits per la comissió d'OCA.

-¿Quina funció es reserva, segons aquest model, a les secretaries dels centres?

-Actualment estan mesclades la part administrativa dels centres amb l'aca-

dèmica, i pensem que aquesta situació no és adequada. El paper dels equips degans i directius dels centres serà custodiar la titulació i modular l'oferta que faran els departaments i assegurar la coherència de la titulació al llarg del temps.

-¿Se superposen dues estructures?

-Hi ha set anys de transició i, per tant, estàs obligat a mantenir un grup o almenys els drets a examen dels estudiants que no s'hagen volgut canviar de l'antic al nou. Per tant, pel manteniment dels plans antics i per aquelles funcions administratives dels nous plans d'estudi, que realitzaran les secretaries dels centres coordinades per els secretariats, ha de romandre l'estructura de les secretaries dels centres.

-¿Els secretariats dels quals es parla en el model que heu proposat no absorbiran el personal de les secretaries?

-No, no és això. La matrícula es podria dur en les secretaries. Ara, el que veiem és que en els primers anys d'implantació s'ha d'atendre la gestió dels antics i dels nous, com també la desorientació dels estudiants que volen matricular-se en un pla nou. Atendre tot açò obligaria el personal de les secretaries a fer un gran esforç. En un primer moment, seria més adequat que la gestió de la matrícula es fera en els secretariats i que en uns anys tornara a les secretaries. Ens preocupa també l'existència de centres com ara la Facultat de Físiques, la qual passarà a impartir quatre titulacions. És lògic pensar que la seua secretaria haurà d'adequar-se a la nova situació. La nostra proposta, però, no tanca la possibilitat de tornar als centres. S'ha deixat obert perquè es pensa que s'ha de fugir d'un model centralitzat. Algunes universitats, com ara la Universitat de Barcelona, on s'ha superposat la gestió dels nous plans a la gestió dels antics, han implantat uns plans tancats amb un mínim d'optativitat fora de la titulació. És la manera més fàcil d'abordar la reforma.

-Als estudiants que hi ha ara a la Universitat, els preocupa sobretot com podran passar-se als nous plans.

-L'any que ve s'implantaran plans d'estudi transformats. La llei exigeix que el pla comence per primer, però és una realitat que s'ha de fer una implantació ràpida de cicle, amb la qual s'entra en la qüestió de les passarel·les. Quant a l'adaptació, és a dir, com es passa d'un pla vell a un altre transformat, és una qüestió que ja es tracta en les reunions a nivell estatal, entre vice-rectors. En aquestes reunions hi ha la intenció de donar uns criteris semblants entre totes les universitats, i s'ha parlat de fer una adaptació molt fàcil i àmplia.

-¿Hi haurà limitació d'accés per mòdul que substituirà la limitació a una carrera?

-La troncalitat no podrà estar limitada però sí que es podrà limitar l'accés a una titulació en el seu conjunt. Caldrà plantejar-se també la possible limitació per mòduls. Fins ara, les universitats que ja han implantant la reforma s'han limitat a utilitzar com a únic criteri d'admissió l'ordre d'arribada, i si hi ha 50 places només els 50 primers que es matriculen tenen lloc. Aquesta fórmula no ens agrada i preferiríem emprar uns altres criteris. És possible que la limitació s'aplique a les matèries més demandades. El que et puc dir és que no està resolt.

M. F. Martí

Proves d'accés per a majors de 25 anys LA SEGONA OPORTUNITAT

El pròxim més de març, i com cada any, cadascun dels centres de la Universitat de València examinarà a tots aquells majors de 25 anys que vulguen ser estudiants universitaris.

Cada any, a hores d'ara, les facultats i escoles de la Universitat de València publiquen les dates de les convocatòries de les Proves d'Accés per a majors de 25 anys. Aquesta convocatòria està dirigida a aquelles persones que tenen més de 25 anys o que els compleixen abans del dia 1 d'octubre de l'any natural en què aquestes se celebren. És també un requisit imprescindible que els candidats manquen de la titulació exigible per a ingressar en la Universitat.

Les proves d'accés són convocades independentment per cadascun dels centres, i el contingut d'aquestes depèn del criteri de cada centre universitari. Malgrat aquesta independència totes coincideixen en l'estructura formal de les proves.

L'examen d'accés consta de tres tipus d'exercicis. En primer lloc, la descripció del *currículum vitae*, en segon lloc, un exercici de cultura bàsica, i finalment una prova de maduresa intel·lectual.

En el *currículum vitae* s'han de fer constar els motius pels quals es desitja estudiar la llicenciatura o diplomatura escollida, com també els mèrits laborals i professionals que tinguin relació amb l'estudi i l'exercici de la carrera que es desitja estudiar. Alguns centres inclouen una entrevista amb el candidat a estudiant (com és el cas de Farmàcia).

L'exercici de cultura bàsica o prova objectiva, és destinat a avaluar els coneixements que poden adquirir-se aprofitant els mitjans de comunicació social i l'interés de la persona per augmentar la seua cultura. En les facultats que ofereixen un temari, aquesta prova consisteix en el desenvolupament d'un tema dels relacionats amb el contingut d'aquest.

L'exercici de maduresa intel·lectual és una prova destinada a avaluar la capacitat de raonament. Per regla general consisteix en l'exposició raonada i per escrit del contingut d'un text o d'una conferència, però fins i tot, i segons quines carreres, també pot constar-hi d'una prova lògico-matemàtica.

Pel que fa a la preparació de l'examen, si penseu que necessiteu una ajuda, existeixen acadèmies privades que us poden orientar. També a les Escoles Permanents d'Adults (EPA) hi ha programes de preparació de les proves d'accés per a majors de 25 anys.

El termini de presentació de sol·licituds per a les proves esmentades comença a febrer i finalitza a primers de març. Les proves es realitzaran a març.

Si heu decidit formar part del món universitari i voleu presentar-vos a l'examen d'accés, us recomanem que sol·liciteu una informació més detallada al centre que imparteix la titulació que voleu cursar o que us passeu per les oficines del DISE. Bona sort.

Teresa Sanchis Labiós

CALENDARI DE LES PROVES D'ACCÉS PER A MAJORS DE 25 ANYS

CENTRE	TERMINI	DATA D'EXAMEN
Facultat de Medicina i Odontologia	8 de febrer / 5 març 1993	26 març
Facultat de Farmàcia	de l'1 de desembre del 92 / l'1 de març del 93	3 març de 1993
Facultat de Dret	1 febrer / 6 març	27 març de 1993
Facultat de Psicologia	22 de febrer / 22 març	26 març del 93
Facultat de Ciències Biològiques	1 febrer / 12 març	25 i 26 març del 93
Escola Universitària de Infermeria	fins el 8 de març	2 d'abril
Facultat de Filosofia i Ciències	1 febrer / 15 de març	26 març
Facultat de Física	10 febrer / 10 març	29 març
Escola Universitària de Fisioteràpia	15 febrer / 8 març	27 març
Facultat de Geografia i Història	15 febrer / 12 març	3 abril
Escola Universitària de Graduats Socials	25 gener / 12 març	27 març
Facultat de Ciències Matemàtiques	15 febrer / 10 abril	22 abril
Ciències Químiques	8 febrer / 12 març	25 i 26 març
Universitat de Treball Social	22 febrer / 12 març	23 abril

El TOEFL, l'única prova oficial d'anglès als EUA APRENDRE ANGLÈS AMERICÀ

El TOEFL (Test of English as a Foreign Language) avalua els coneixements d'anglès, segons uns requisits bàsics que estableixen les autoritats nord-americanes. Així, aquesta prova és un requisit imprescindible per a qualsevol estudiant que no siga americà i que vulga estudiar a la primera potència mundial.

Ara, quan la massificació a la Universitat pot marcar rècords quasi insostenibles, ara quan la crisi desperta l'apetit formatiu dels estudiants, ara quan la febra europeïsta promulga tendències universalitzants... ara és temps d'aprendre un nou idioma i l'anglès n'és el majorment preferit en vista de la seua utilitat. Els cursos d'anglès envaeixen els taulons de les facultats, les classes particulars ofereixen una forma econòmica d'iniciar-se en la llengua dels amos del món. En aquest sentit el Centre d'Estudis Nord-americans (CEN) ofereix una de les possibilitats oficials d'aprendre anglès i d'obtenir-ne una titulació reconeguda i homologada als EUA. Aquest centre de València convoca els estudiants a l'examen o prova anomenada «TOEFL» tres vegades a l'any. Segons la directora del CEN a València, Angelina Escrivà, «es tracta d'un examen de coneixement del nivell d'anglès de l'alumne, que li serveix de prova per a ingressar a la Universitat nord-americana».

El TOEFL és un examen que valora, segons Escrivà, «diversos components de l'idioma com són ara

la gramàtica, el vocabulari i la comprensió escrita i oral d'anglès». És per tant una prova exigent segons una doble vessant. Per una part quant al seu contingut i, per altra part és imprescindible perquè els estrangers puguin estudiar als EUA.

EXÀMENS AMERICANS A VALENCIA

L'estudiant pot arregar al CEN el *Admission Ticket* que és el resguard de matrícula del TOEFL. Aquest tiquet ve conjuntament unit a un model d'examen on s'indica la fórmula com s'ha de completar la prova amb la resolució de tots i cadascun dels exercicis amb què compta aquest examen. La matrícula ha d'efectuar-se sis setmanes abans de l'examen.

El TOEFL es convoca a València tres vegades a l'any, sempre en dissabte i enguany són: el 13 de febrer i el 8 de maig. Però, ciutats com Madrid i Barcelona tenen fins a set convocatòries anuals. L'avantatge que ofereix aquesta prova és que permet a l'alumne la realització de l'examen a qualsevol CEN del món. Per tant, es pot reservar l'*Admission-*

Ticket a València i fer la prova a qualsevol centre del món, sempre que ho assenyalé al mateix tiquet.

La prova es elaborada per l'*Educational Testing Service* (ETS), que envia els exàmens precintats al *Supervisor*, el qual és el responsable de l'examen al centre respectiu. Aquest examen l'obri el propi alumne en el moment de començar la prova i, per tant, el *supervisor* no coneix prèviament el seu contingut. Després de la realització de l'examen, aquests són enviats als EUA perquè es procedesca a la seua correcció.

El control i rigor d'aquesta prova és total, perquè els sistemes per a evitar qualsevol irregularitat en l'examen són prou severos. Per una part hi ha una escala de nombre d'alumnes/ajudants de correcció que ve marcada pel propi ETS. Per altra part, el professor juntament amb l'examen ja fet, envia un plànol amb la col·locació dels examinats, d'acord amb una numeració que té cada full d'examen. Per últim, el fet que tant l'elecció de les preguntes com la correcció de l'examen es faça a l'ETS prova el seu rigor.

D. H.

P I S O S

Busque un xic o una xica anglesos o americans per a compartir pis; si us interessa podeu trucar al telèfon 125 17 89. Heu de preguntar per Pepa.

Busque una xica per a compartir un pis. Dispose d'una cambra individual per a ella. Pel que fa a les despeses, aquestes no superarien les 11.000 pta al mes. Si esteu interessades caldrà que aneu al carrer Albocàcer, 14-1a, 4a. (Benimaclet).

Busquem una xica per a compartir un pis. No es troba gaire lluny de les facultats; concretament està situat a la Plaça d'Hondures. Si esteu interessades heu de cridar al telèfon 372 68 59.

Necessitem una xica per a compartir un pis. Les despeses no serien massa elevades. Aquest es troba situat a la zona de Pesset Alexandre. Pots trobar-nos al carrer Economista Gay, 16-1a.

Busque un estudiant per a compartir un pis. Aquest està molt proper a les facultats i, a més, totalment moblat. Si t'interessa la meua oferta acosta't a Cardenal Benlloch, 82-6a.

Es busca xic per a compartir un pis nou i amb totes les comoditats (TV, electrodomèstics, gas ciutat, cambra individual...) per tan sols 15.000 pta al mes. Estem a C/ Dolores Marqués, 13-6a (perpendicular a Primat Reig).

Busquem un xic o una xica per a completar un pis a 7 minuts de les facultats. Les despeses no superarien les 10.000 pta al més. Si estàs interessat/da, estem en Cardenal Benlloch, 108-2a. També pots trucar al telèfon 175 04 81 i preguntar per Guillermo.

C L A S S E S

Sóc una professora nadiua i titulada d'anglès que **done classes particulars** del meu idioma. Si us interessa heu de cridar al telèfon 355 62 38 i demanar per Amanda.

¿Us agrada la música? ¿Us agradaria, a més a més, interpretar-la? Si és així, jo puc donar-vos **classes particulars de flauta travessera**. Si esteu interessats podeu trobar-me al carrer Arzobispo Fabian y Fuero, 19-26a. Heu de preguntar per Marga.

Sóc una professora nadiua i titulada d'anglès que **done classes particulars** del meu idioma. Si us interessa heu de cridar al telèfon 355 62 38 i demanar per Amanda.

COMPRA / VENDA

Venc dos pedals digitals Yamaha per a guitarra (Flanger Ondulation FL-100 «chorus» i Sampler Delay DDS-100 «Eco») per 20.000 Pta els dos. Si us interessen, heu de cridar al telèfon 369 39 87 i demanar per Chelo.

Venc un amplificador Fender per a guitarra de 25 W (inclou efectes de distorsió i reverberació) per 25.000 pta. Si us interessa heu de cridar al telèfon 369 39 87 i demanar per Chelo.

V À R I A

M'agradaria contactar amb gent interessada en **practicar bicicleta de muntanya**. Si voleu fer bici amb mi heu de cridar al telèfon 372 45 28 i demanar per Carlos.

Per a la **banda de Monteolivete** estem intentant augmentar el nombre de components. Per això hem pensat en els músics que vénen a estudiar a València. Si et trobes en aquesta situació, cridans!

Es passen **tesines i treballs a ordinador**. Correcció d'estil i presentació professional (làser o d'altres). Heu de preguntar per Rafa de 18 a 21 hores al telèfon 380 04 36.

MÉS DE 60.000 ESTUDIANTS ESPEREN CADA MES LA REVISTA DISE

¿voleu dir-los alguna cosa?

PUBLICITAT: 369 66 01

època assolada per la guerra civil, per l'hegemonia de l'escolàstica. I açò ho dic amb una sana enveja... però, compte! Què vol dir fer una filosofia amb caràcters peculiars? Jo crec que la filosofia al nostre país té dos esculls, tots dos igual d'indesitjables.

Un d'ells, els nacionalisme filosòfic. Per a mi la filosofia és una activitat universal i no hi ha una filosofia espanyola ni ha d'haver-la. Hi ha tradicions, contextos i situacions històriques que determinen el que s'hi fa, però la filosofia és una activitat cosmopolita. L'altre és el colonialisme filosòfic, la cultura espanyola ha estat secularment colonitzada per tradicions més fortes. I avui s'ha de fugir tant del nacionalisme, que pot ser provincianisme, com del colonialisme, és a dir, incorporar-se a la filosofia d'avui sense veu pròpia.

- Públic/Privat, quin és el seu punt de vista? ¿Existeix una moral pública per a un individualista declarat com és vosté?

- Anem a parlar primer de la moral privada: el que em senta individualista ètic no vol dir que veja un predomini de la moral privada sobre la pública o que només hi haja moral privada. L'individualisme solament diu que l'únic protagonista de la vida moral és l'individu: no hi ha altre.

El que passa és que el problema està lligat al pluralisme moral de les societats modernes. Ha estat molt positiu que l'àmbit de la moral privada s'haja diversificat; el contrari seria una concepció totalitària.

En el terreny de la moral pública, la cosa és ben diferent, perquè aquest pluralisme valoratiu es converteix en conflicte d'interessos socials al que Max Weber al·ludia com a guerra dels déus i els dimonis. Aleshores, davant d'açò, sí que cal arbitrar recursos intel·lectuals que permetesquen eixir d'aquesta situació de conflicte, però sense ocultar aquest conflicte. No ens podem quedar sols amb una moral privada, seria el regne de la guerra de tots contra tots. Així és com concep la necessitat d'una moral pública. I no conec cap altre remei per a la resolució dels conflictes que la democràcia que, com tothom sap, és el pitjor recurs tret de tots els restants.

- Vosté ha repetit moltes vegades la necessitat d'una democràcia participativa...

- Sí, perquè ací, per raons d'estratègia i, probablement, de prudència política, va haver de desarmar els moviments de participació ciutadana. Després els polítics s'han acostumat a tenir-la tancada a casa, i, alhora, la gent s'ha desinteressat en una vida política que vertaderament no té vies reals de participació...

I si no hi ha participació no veig molt bé que això siga democràcia. Perquè el model democràtic de mercat, de consum, en el qual la gent elegix les persones, que més que representar-nos fan d'actors (per aquest motiu el millor polític dels últims anys ha estat Reagan), és una

corrupció de la democràcia. Com també que els llistats siguen tancats i el fet que els representants de la sobe­rania popular siguen en realitat responsables davant dels aparells d'un partit i no del poble que els elegix. Per això tinc les meues reserves sobre la construcció europea, sospite que anem a caure encara més en mans dels buròcrates.

- Una síntesi de la seua obra...

- Vaig contribuir a la importació de la filosofia analítica, la millor arma llancívola, pel seu rigor, contra els escolàstics. Després la vaig abandonar perquè va degenerar; la clau me la va donar quan vaig veure que es feia filosofia analítica a la Universitat de Navarra, que és de l'Opus. Després em vaig interessar per altres teories que

El PSOE ha adoptat un model ideològic que no era originàriament seu, sinó més aviat de la dreta de sempre; ha ajudat a desnaturalitzar el paper de l'esquerra.

sense ser analítiques mantenien el *gir lingüístic*, com l'hermenèutica o l'habermasiana. El que passa és que aquesta filosofia fa molta incidència en el consens racional, el qual crea una moral tancada. Per això veig més el *dissens* com un fenomen moral. El dret a la dissidència que faça possible una moral oberta, crítica, on siga possible la innovació. El descontentament és la base de l'ètica.

- ¿Està descontent amb la gestió del Partit Socialista?

- El PSOE ha adoptat un model ideològic que no era originàriament seu, sinó més aviat de la dreta de sempre; ha ajudat a desnaturalitzar el paper de l'esquerra... En honor a la història caldria dir que ha tingut que enfrontar-se a una situació històrica difícil, el que podria servir d'excusa per a no fer les coses tan bé com es

desitjarien, però no per a fer-les tan malament. I açò em recorda una frase que a Kant li agradava molt repetir: el perill de per viure perdre les causes per les quals la vida mereix ser viscuda, un perill que aguaita el realisme polític. El pragmatisme s'ha menjat la ideologia.

- ¿És Javier Muguerza un intel·lectual compromès políticament?

- Segons Aranguren tot intel·lectual estaria per definició políticament compromès. No sé si puc o dec autoqualificar-me d'intel·lectual compromès políticament; crec haver estat, des de petit, una persona políticament compromesa, encara que sempre per lliure (sent solitari però també solidari), i cada dia més per lliure.

- Em sorprén que avui algú defenga teòricament l'anarquisme...

- Jo parlaria de llibertarisme. Una cosa és que haja desaparegut com a moviment de masses, però la seua herència sembla que continua viva. Quan es parlava d'autogestió, democratització dels partits polítics, de democràcia participativa, veig l'herència diluïda dels anarquistes; i la millor definició que conec d'aquesta teoria és que constitueix una crítica liberal del socialisme i una crítica socialista del liberalisme, i les dues són absolutament necessàries.

LA GUERRA

Els estudiants semblaven molt més conscients del que esdevindria el dia 18 de juliol que els seus mateixos professors. El curs no havia estat precisament tranquil. L'efervescència política latent va esclatar amb la docència ja paralitzada; tanmateix, la ideologització de la Universitat va respondre més a la iniciativa dels professors i els alumnes que a les pròpies consignes del govern republicà. Les posicions es varen radicalitzar durant la capitalitat de València, amb una inusitada concentració d'intel·lectuals. La formació de les milícies estudiantils, però, no varen ser sinó el pròleg a una desfeta ja irreversible; el curs 1937-1938 la guerra estava perdent-se.

Foto: Arxiu de M.F. Mancebo

Bateria d'artilleria comandada per Manuel Sanchis Guarner l'any 1937

Això és ja una cosa ben sabuda per tothom: a mitjans de juliol de l'any de gràcia de 1936 començà la guerra civil espanyola. Així ho arrebeguen els manuals i així ho hem après tots. Però, realment, ¿començà la guerra el 18 de juliol? És ben fàcil, a hores d'ara, determinar les dates, precisar les conseqüències i avaluar la magnitud del fet. L'asèptica perspectiva històrica permet això. Però les coses no resultaven tan evidents als ulls dels contemporanis. **Presentación Campos** tenia 26 anys quan esclatà el conflicte, i tot just havia finalitzat Filosofia i Lletres. Concretament, Història. Les seues paraules són suficientment eloqüents: «El dia 18 vaig eixir al carrer per a, segons vaig creure jo aleshores, prendre precaucions per al temps que anava a durar allò, i vaig comprar alguns pots de llet condensada i un quants quilos de sucre. ¿Us he parlat ja de la meua ingenuïtat i ignorància de la situa-

ció?». Potser, com afirmava **José Bonet**, els estudiants eren més conscients de la tempesta política que se'ls venia damunt, molt més que no un professorat que s'amagava sovint en el seu univers corporativista. Les coses, evidentment, es precipitaren vertiginosament d'aleshores ençà.

DEPURAR

Les primeres mesures foren de caire institucional. El Ministeri d'Educació promulgà una ordre pocs dies després d'aquell «glorioso alzamiento», on s'obligava els catedràtics i auxiliars universitaris a què es presentaren, físicament o per escrit, per a manifestar la seua adhesió a la República. Una depuració en certa manera lògica, ja que el govern republicà no podia permetre's tenir quintacolumnistes a la Universitat. Com es veuria més tard la depuració no va ser excessivament efectiva. A

més convé no perdre de vista, com afirma la professora **Ma. Fernanda Mancebo**, que «la República només inicià una mena de purga ideològica una vegada esclatà el conflicte, però abans no». Els càrrecs acadèmics i administratius foren ratificats i aquells més propers al sector revoltat foren relegats dels seus llocs de responsabilitat i discretament apartats de la docència.

No cal ni dir que la Universitat es va veure afectada pel conflicte. Si les relacions amb un context en constant canvi polític i social com el de la República ja havien estat ben dificultoses, l'alçament feixista l'obligava a variar un curs que, ja abans, era de tot excepte tranquil. La investigació va canviar de sentit i la docència va restar parcialment paralitzada. El clima d'eufòria política que es vivia aleshores era molt més acusat en els sectors més joves, que vivien la convulsió del moment amb un sentiment que excedia la preocupació per esdevenir patriotisme, entés també com la defensa dels propis ideals.

Dario Marcos, fill del diputat republicà ho recorda així: «jo no tenia l'edat reglamentària, encara estudiava a l'institut escolar, però vaig falsificar la meua acta de naixement per tal de poder enrolar-me». És evident també, i fins i tot lògica, la ideologització de les aules, no només a l'hora de difondre les beutats de la República, sinó també les del marxisme més revolucionari. Tot i que el canvi no va ser profund, hi ha detalls que ho indiquen, com ara el fet que la «lluita de classes» esdevinguera un dels temes preferits dels nous plans d'estudi redactats pel ministeri el 1937. Però, a pesar d'això, la ideologització de la Universitat respongué molt més a la iniciativa dels professors i dels alumnes que no a les imposicions governamentals. Es tractava d'una projecció de la forta politització que havia sofert la Universitat des de principis de segle, especialment, des de l'adveniment de la dictadura primoriverista, en consonància amb la pròpia dinàmica de la societat.

DIVULGAR

La FUE adquirí una importància i repercussió que no havia tingut fins aleshores. Sobretot perquè, atesa l'estratègica situació de reraguarda que gaudia el país, la FUE i la Universitat valencianes adquiriren la

representació d'ambdues institucions a nivell nacional. Les mesures i iniciatives que mamprengueren van ser, sobretot, socialitzants: la continuació de la Universitat Popular, l'accés de treballadors a les aules universitàries i, fins i tot, un sistema de beques de les quals gaudiren un gran nombre d'estudiants. Tot això mirava de mantenir una atmosfera de normalitat fictícia. L'any 37, que és considerat cabdal, s'hagueren d'abandonar molts d'aquests projectes senzillament per manca de clientela. No hi havia manera de trobar alumnes per cap banda, ja que l'edat universitària coincidía amb l'edat que els joves s'incorporaven a les armes. L'abril de 1938, el curs s'interrompé definitivament. Inútils foren, al capdavant, les estratègies dissenyades a nivell ministerial per a modernitzar la Universitat, tant pel que toca el professorat com als plans d'estudi. La producció científica va ser molt limitada, reduint-se pel cap alt a alguns articles d'alta divulgació, especialment a la facultat que sempre havia destacat per un major dinamisme intel·lectual, la de Medicina.

També es registra una intensa activitat valencianista, més recolzada abans de la guerra pels estudiants catòlics (FREC) i l'Associació Valencianista Escolar, que per la majoritària FUE. De tota manera, segons

afirma M. Fernanda Mancebo, «la Universitat en el seu conjunt, especialment la Facultat de Filosofia i Lletres, incorpora a les seues aspiracions la creació d'una secció de filologia on s'hi inclouria l'estudi i l'ensenyament del valencià». El mateix **Carles Salvador** regiria la secció d'estudis de valencià de l'institut d'idiomes. El més important, però, seria la creació a juny del 37 del Centre d'Estudis Històrics del País Valencià. En la seua curta trajectòria aconseguirien, entre d'altres fites, la declaració de monument nacional de l'església i claustre del col·legi del Corpus Christi, de la mateixa manera que diverses actuacions en l'àmbit de la recuperació d'arxius i biblioteques com la de Císcar, l'arxiu de Sogorb, etc.

LA CENDRA DE MACHADO

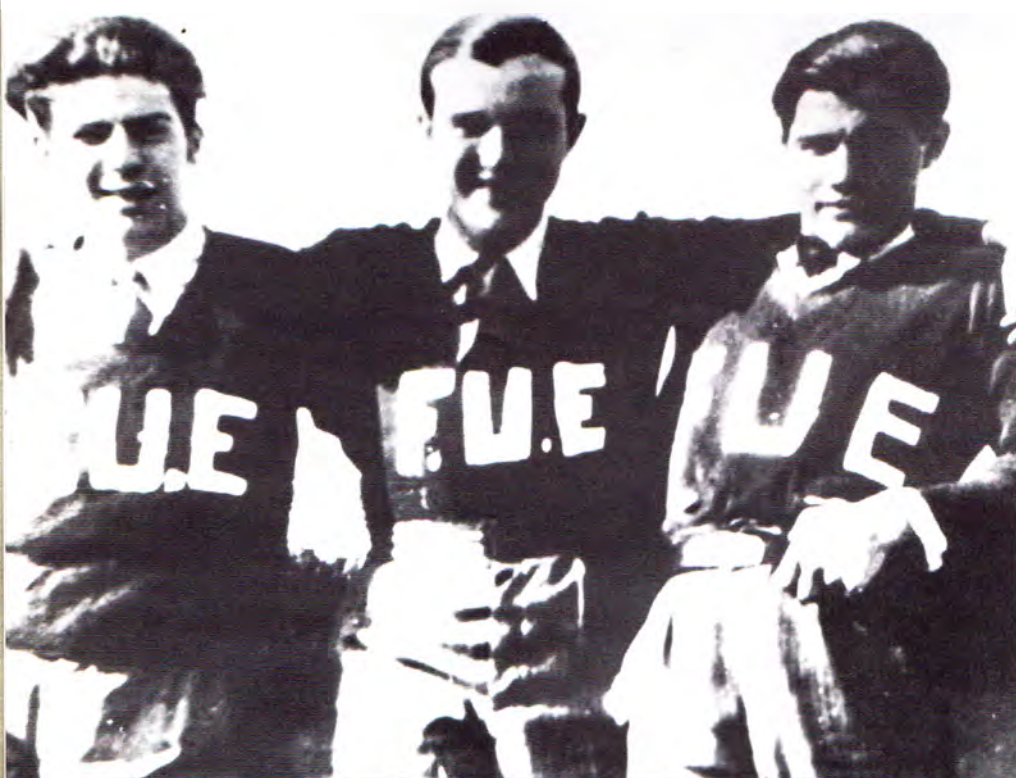
La proclamació de València com a capital de la República tindria com a primer resultat la vinguda de nombrosos intel·lectuals republicans. L'ambient creat a la ciutat encara és viu a la memòria de molts estudiants de l'època. «**D. Àngel Lacalle** (catedràtic de literatura) va portar-nos un dia a classe **Antonio Machado**, perquè D. Àngel havia estat alumne seu», recorda **Antonio Edo Mosquera**, membre de l'institut escolar. «Jo recorde perfectament Machado assegut a la porta de la seu de les

JSU (Joventuts Socialistes Unificades), on veia passar la gent que venia del front o que tornava a casa. Li agradava aquest moment. Sempre anava vestit molt malament i se li queia la cendra del cigarret per damunt de la jaqueta», comenta **José Bonet**, en aquells anys secretari general de les JSU. Serien els anys del II Congrés d'Intel·lectuals Antifeixistes que reuniria, també a València, un nombre important i representatiu d'intel·lectuals d'arreu del món.

Tot això va arribar, però, fins a l'estiu del 38, perquè no només aquest any s'interrompé el curs sinó que també el govern de la República es traslladaria a Barcelona i, com indica l'historiador **Ismael Saz**, «l'arribada de la guerra a terres valencianes determinà la militarització de la reraguarda i una posada en màxima tensió de l'economia definitivament orientada cap a la satisfacció de les necessitats bèl·liques». Ja havia succeït abans amb la Universitat, la activitat investigadora de la qual se centrà als camps que podien ajudar el govern legítim, especialment medicina. Ara era tota la societat la que es preparava per a l'ofensiva.

ELS ESTUDIANTS EN ARMES

Els estudiants radicalitzarien molt la seua postura i bona part de la FUE, pertanyent a les JSU, propicià la porga d'alumnes i professors de l'entitat per part del govern. Entre els estudiants més actius trobem noms coneguts actualment com **Ricardo Muñoz Suay** o **Rafael Pérez Contel**. A banda de la Universitat Popular, que continuaria les seues activitats durant la guerra, també participaran en les milícies de la cultura, una creació del govern de **Largo Caballero**. Segons paraules de **Fernando Bravo**, catedràtic de literatura jubilat, i coordinador d'aquestes milícies a tota una regió, «preteníem culturitzar els soldats, que foren alguna cosa més que màquines de matar. Algú hi va perdre la vida». També hi hagueren publicacions merament estudiantils durant aquests tres anys, com ara *El estudiante en armas*, *Frente universitario*, o *Frente estudiantil*. Aquestes revistes pretenien mantenir informats els estudiants que eren al front, al mateix temps que coordinava la tasca organitzativa i comunicativa de la reraguarda. Altres estudiants cooperaven en tasques molt diverses: «Jo vaig pintar cartells de propaganda, construïa escenaris per a representacions tea-

Tres estudiants de la FUE de l'Escola de Magisteri de València

Foto: Arxiu de M.F. Mancebo

trals... vaig treballar hores i hores i, és clar, sense cobrar res. Al cap i a la fi era estudiant», ens confessa Edo Mosquera.

EL BATALLÓ DE LA FUE

Però possiblement la nota més cridanera de la participació dels estudiants a la guerra seria el batalló de la FUE. Aquest va ser format a proposta de l'executiva valenciana i s'incorporà voluntàriament a les unitats milicianes. Per tal de formar una companyia sencera s'hi afegirien també obrers i llauradors de la Ribera i l'Horta que, segons uns testimonis, eren «homes senzills i valerosos que, més tard, per la seua fortalesa física, van ser de gran ajuda a aquells estudiants més febles». Els fueïstes portaven cosides les sigles del sindicat.

Tot, però, resultà finalment inútil. A pesar de l'aparença de normalitat amb què es pretenia vestir la situació, el curs 1937-38 (excepcional, d'altra banda, pel nombre i la importància tant de les iniciatives mampreses com per la qualitat del professorat aplegat a la Universitat valenciana) acabà abans d'hora, l'abril del 38, forçat per la peremptorietat de la conjuntura bèl·lica. De res no serviren els discursos panegírics ni els actes d'homenatge a les milícies estudiantils. Ni tampoc no havia servit per a res la porga ideològica que el Ministeri va realitzar en iniciar-se el conflicte. El 29 de març del 1939, un dia abans de l'entrada de les tropes franquistes a València, la Universitat de València fou ocupada pel quintacolumnista Manuel Batlle, catedràtic de Dret Civil de la Universitat de Múrcia, que fou adscrit «provisionalment» a la de València per les mateixes autoritats republicanes. La trajectòria política de Manuel Batlle -que bescanvià les seues simpaties pels sectors més conservadors de la República per les del franquisme més recalcitrant- permet il·lustrar millor l'atmosfera de confusió en què va restar sumida la societat valenciana i, per extensió, l'espanyola. Tot, al capdavant, finalitzà com ens conten els manuals que tots hem estudiat. I, per a la Universitat, tot acabà amb l'afusellament del rector Peset i Aleixandre, punt i final ben tràgic a una època d'esperances, però també de violències, fins aleshores inusitades.

**Marc Borràs
Xavier Mínguez**

ENTREVISTA A RICARDO MUÑOZ SUAY

«La Universitat d'abans de la Guerra era la més infame de l'Estat espanyol.»

– **¿Quina va ser la seua activitat principal durant la guerra?**

– Vaig ser un dels activistes més importants de la FUE abans de la guerra, vaig arribar a ser Comissari General d'aquesta organització a València. En desembre del 35 tinguérem el darrer congrés federal de la UFEH, que es va celebrar a Madrid. En aquest congrés vaig ser nomenat membre del comitè nacional de la UFEH, açò justifica en gran manera que se'm nomenara, durant la guerra, Comissari General de la UFEH. Vaig deixar la FUE de València per tal de dirigir la UFEH a tota l'Espanya republicana i, és clar, al món. Vaig haver de fer molts viatges als Estats Units, França, Anglaterra, etc. per a parlar en conferències internacionals d'estudiants.

– **¿Tenia contacte amb la FUE de la Zona Nacional?**

– Allí no existia la FUE, eren afusellats els que hi havien pertanyut. Recorde que s'escaparen molts dirigents a través dels fronts i amb ells sí que mantinguérem contactes.

– **¿La FUE va nèixer com a organització apolítica?**

– Va nèixer contra la dictadura de Primo de Rivera i era aconfessional i apolítica, no republicana com s'ha dit després. Però en enfrontar-se amb la dictadura va anar polititzant-se i en la pràctica va ser una arma dels estudiants republicans contra ella. Abans de la guerra, i a causa de nosaltres, els comunistes, perquè jo era també secretari general de les joventuts comunistes, més tard de la JSU, polititzàrem excessivament la FUE i la convertírem en un apèndix de la JSU. Vam tenir problemes amb els socialistes i a la fi de la guerra se'n separàrem per la nostra política sectària. Açò formava part, però, de la política comunista.

– **¿Creu, doncs, que part de la crispació va venir dels comunistes?**

– No és que nosaltres férem una política per a crispar, sinó que féiem una política, com han fet sempre els comunistes, sectària, en el sentit més exacte de la paraula. Així, els ideals, que eren difícil de mantenir durant la guerra, es van perdre, no sols per la política dels comunistes sinó també perquè era un període de guerra, perquè la única dialèctica era la pistola i perquè en gran part van ser els comunistes els que més organitzats estàvem. ¿Per què és només a València que hi ha un grup de vells prehistòrics que s'anomena la FUE? Perquè els que ho mouen són els antics comunistes. Hi ha sempre la vocació permanent del jove comunista de fer política. tot i que tinguen vuitanta anys a l'esquena.

Ricardo Muñoz Suay en la seu època d'estudiant

– **¿Com va viure l'ambient de la guerra?**

– Vaig viure entre el front i la reraguarda. Quan em cridaven al front sempre hi havia, o la UFEH o la JSU, qui demanava els meus serveis a la reraguarda. A més també era responsable de les milícies comunistes a València la MAOC (Milícies Antifeixistes Obreres i Camperoles). Així és que vaig alternar el meu treball bèl·lic amb el meu treball polític.

– **¿Però va estar matriculat?**

– Sí, vaig ser el primer premi extraordinari del 1936. Després es va fote tot. Jo no podia venir a València. De fet, no he pogut venir fins a la transició. Era incòmode.

– **Però hi va ser en contacte durant la guerra.**

– Sí, molt. A més, amb aquella audàcia que tenia de jove, que parlava sense vergonya; ara em costa a moltíssim parlar en públic. Vaig intervenir fins i tot en la inauguració de cursos acadèmics al costat dels filòsofs Gaos o Dámaso Alonso, etc.

– **¿Es va notar realment l'afluència d'intel·lectuals?**

– Açò és cert, així com hi ha coses on la propaganda la fem nosaltres, la veritat és que la immensa majoria dels intel·lectuals estaven per la República. A més ací vingueren quasi tots i s'hostatjaren al carrer de la Pau. Després foteren el camp. A la Universitat hi hagueren poques classes. La Universitat de València, abans de la guerra, probablement era una de les pitjors que hi hagueren en la història de la docència espanyola. Era infame. Encara que vingueren alguns catedràtics d'altres universitats. Però crec recordar que no hi va haver cursos sencers, sinó curssets: Dámaso Alonso, Samuel Gili Gaya, Navarro Tomás, etc. Es va notar però molt poc.

X.M/M.B

PA, TOMATA I PERNIL. SOBRE TABÚS LINGÜÍSTICS

Llegir la sentència del Tribunal Suprem sobre la denominació del *català* m'ha produït una gran tranquil·litat: puc denominar català a això que parle, que escriu i que ensenye. Gràcies a Déu que existeixen els tribunals, altrament els pobres professors universitaris no sabríem com denominar, i encara més, què és, la matèria que impartim. Aquesta tranquil·litat meua se suma a la de les autoritats que, d'una banda i d'altra de la Sènia, afirmen que la decisió del Tribunal no afecta ni la unitat de la llengua, ni l'àmbit acadèmic ni la política lingüística. Puc dir català dins de l'aula però alerta de dir-ho fora del recinte o per escrit!

I el problema fonamental és que la sentència, en termes jurídics, es podria considerar correcta, o si més no, dotada d'una certa coherència. I com és possible això? Ho és perquè no fa més que palesar les profundes contradiccions de la societat valenciana, i sobretot, del nostre Estatut. I això no ha fet més que començar. D'ací poc tindrem, *auctoritate volente* llicenciats en Filologia Catalana (amb totes les lletres), que hauran de fer classe de *Valencià. Llengua i Valencià. Literatura*. Potser caldrà esperar que tot aquest destrellat esclate d'una vegada. No es pot legislar en contra de la cultura, de la ciència, de la realitat més palpable. No hi ha més solució que es reconega legalment el que tothom amb un mínim de cultura i d'estimació per la nostra llengua, la catalana, sap.

El conflicte no ha de debatre's com una conversa de cafè o de carrer. No passa per un referèndum, ni per convèncer la tia Pepica que això que ha parlat durant cinquanta anys és català. I molt menys caldrà convèncer *don Visente*, que només parla valencià per a dir alguna brofegada i demostrar la seua *valensiania*, ni *don José Maria*, que

no n'ha amollat mai ni una en la *llengua regional*, que allò que parlen un grapat d'habitants de la *Comunitat* és una manera més de parlar català. Ni ho aconseguiríem ni ho hem d'aconseguir. La batalla es dona en el nivell polític i legal, com molt clarament ha fet notar la sentència, nivells que no haurien de contradir mai els criteris científics. Però nosaltres no som un país normal, ni ho serem mai fins que coses com aquestes continuen essent el pa nostre de cada dia.

Fets com aquest, que presumiblement no afecten res ni ningú, són, tanmateix, un pas endavant més en la fixació del tabú lingüístic que envolta el mot *català*. No dubte que en el futur hi haurà nombroses tesis de llicenciatura i de doctorat que faran sucoses anàlisis pragmàtiques sobre el malabarisme lingüístic i retòric que demostren algunes autoritats: són capaços de fer discursos emocionats sobre Joan Fuster, posem per cas, sense pronunciar ni una sola vegada la paraula maleïda. Però hem de ser benèvols, hem de posar-nos en la seua pell: obeeixen ordres i es juguen la feina. Tu què faries en el seu cas?

El tabú arriba als àmbits més insospitats. Ara, al costat del pernil a la catalana, hi ha el pernil a la valenciana. En veure aquesta nova modalitat culinària en un bar, em vaig preguntar, espantada, si el canvi sistemàtic havia arribat ja al gremi hostaler. La resposta era molt més curiosa. Segons que em van dir, la doble denominació ve explicada pel fet que la tomata, en la versió catalana, es posa ratllada o refregada, mentre que, en la versió valenciana, es troba tallada a rodanxes. Malgrat tot, en aquesta situació (metàfora culinària del món real), no hi ha dubte: en ambdós casos es tracta de pa, tomata i pernil. O potser no! ¿Caldrà deduir que estem, si

més no des del punt de vista jurídic, davant dos tipus d'hortalisses? El Tribunal Suprem, i també l'Estatut, n'haurien de dir alguna cosa. Altrament, l'horta valenciana, i amb ella tota la Comunitat de què és cap i casal, pot entrar en crisi.

El lector haurà entès que el meu raonament és perfectament lògic, gairebé sil·lògic, m'atreviria a dir, amb el permís dels lògics. Tan lògic i tan coherent com el raonament que permet algunes persones qüestionar el nom i la naturalesa de la nostra llengua, sense saber-ne ni un borrall i, encara més, sense que, en la major part dels casos, siga la seua llengua, i els permet fins i tot d'emetre sentències judicials per determinar-ho. ¿Us imagineu algun tribunal emetent sentències sobre l'espanyol (o hauria de dir castellà?)?

Al Constitucional, no hem de guanyar per autonomia universitària, que és el mateix que dir a l'opinió pública que el valencià és català perquè un grup d'intel·lectuals (intel·lectualoides) s'ha entestat a dir-ho, vés a saber per quines raons fosques i malèvols. La llengua no és un escut o una insígnia, tot i que nosaltres, els valencians, estem massa acostumats a veure com s'usa aquest vehicle de comunicació com un vulgar *pin*, res més que un signe extern. Hauria de guanyar amb *totes les de la llei*, perquè el que defensem és la nostra credibilitat com a institució. On anirà a parar un país on triomfa la ignorància o la indiferència més absoluta contra l'atac a allò que, de portes endins, tots els que en són responsables reconeixen com a veritat inqüestionable?

Maria Jose Cuenca
Professora del
Departament de Filologia
Catalana
Directora del Servei de
Normalització Lingüística
Universitat de València.

EL CARME: BARREJA D'ESTILS

«Un poquet de rock, pop, soul, blues, heavy...»

El Carme és un grup musical compost per cinc joves: Mariano, veu i harmònica (estudia Psicologia); Yiyo i Gabi, guitarres (estudien Treball Social i Industrials, respectivament); Guillermo, baix (treballa en una editorial musical on fa partitures per ordinador) i J. J., bateria (treballa en la informàtica). En un principi, no tenien consciència de grup, només tocaven per diversió. Començaren a assajar en un local de Burjassot, però «sols estiguérem en aquell lloc sis mesos, perquè el Regidor de Benestar de l'Ajuntament vivia en aquell edifici i van fer tot el possible per tirar-nos, pel soroll que féiem».

Passaren nou mesos sense tenir lloc i sense tocar, fins que se n'assabentaren de la celebració del concurs Circuit de Rock per a joves grups musicals de València. Segons ells, «el concurs fou una excusa per a ajuntar-nos de nou, perquè portàvem molt de temps sense tocar-hi». I així, composaren algunes cançons, «ja que abans no en teníem cap

de repertori; tocàvem versions i improvisàvem». El nom de El Carme també va nàixer per a aquesta ocasió. El triomf va ser immediat; guanyaren el premi a la millor cançó: *La conquesta*.

Uns mesos després, Gabi i Yiyo -que són els embolicadors del grup- presentaren alguns temes per a un concert i els seleccionaren, per la qual cosa «haviem de preparar en un parell de setmanes un repertori de mitja hora. A més, el concert era el 10 de juny, amb tots els exàmens de fi de curs. Establírem, per tant, un horari molt dur per a poder compaginar els assajos amb els estudis». Per a J. J. «fou una setmaneta inoblidable».

Les lletres són quasi totes de Mariano i les tonades també. Però la música la fan un poquet entre tots. Diuen que primer composen la música i després la lletra «fins que siguem una mena de Beatles i ens done per ratllar-nos amb el so d'una mistera per a fer-ne una cançó», comenta Guillermo, i això que semblava el més seriós de tots!...

La música que fan la defineixen com «un poquet de rock, pop, soul, blues, heavy...», és a dir, una barreja de tots els estils. Mariano diu que «cada membre del grup té un estil diferent i li agrada un tipus de música. A més, no volíem crear un grup definit, sinó que fem el que ens agrada a tots, ens divertim i avant».

Per altra banda, consideren que la situació d'aquests grups de València és prou roïna, perquè l'Ajuntament podria donar qualsevol tipus d'ajuda, com ara cedir locals apropiats per als assajos amb preus raonables, la qual cosa existeix a Madrid, per exemple. «I així, no tindríem problemes de robatoris dels instruments o queixes del veïnat.»

Ara tenen un nou local a Sollana on poden «treballar, per fi, tranquil·lament». En aquest moment no hi ha previst cap concert. «Únicament, per ara, volem ordenar-nos les idees i fer-ne un repertori sòlid amb el qual sentir-nos segurs i tocar en bars de València per agafar experiència, que és el més important. Encara ens queda molt de temps i moltes coses a fer.» Però, perdamunt de tot, volen aportar qualitat.

Isabel Cócera i Eva Sanchis

Foto: C. Durán

Mundo de locos. Ocho sentencias. Editat per Impact Record, S.L., amb la col.laboració de l'Ajuntament de Gandia. Produït per Steve Emery. València, 1992.

M'AGRADA COM TOQUES LA GUITARRA, BABY

Reconec, entre les meues manies, una excessiva i gens objectiva debilitat per aquests grups que reivindiquen el R'n'R en estat pur. I és que no puc ni pretendre objectiu quan parle de música. **Ocho sentencias** fan R'n'R inqualificable -en el bon sentit de la paraula- i a mi m'agrada.

Este Mundo de Locos és la primera proposta a 33 rpm del quintet de Gandia. Immaculadament produït per Steve Emery -no sé amb qui s'hauran gitat-, significa, en comparar-lo amb les primeres gravacions casolanes que vaig escoltar, una disposició ànima sòlidament rockera. El ritme, sense arribar a l'estrèpit, és ara més potent; les guitarres,

sense ser «assassines», han esdevingut més decidides, més insolents, i això també m'agrada.

Ocho sentencias són a hores d'hara, si ho considerem en termes quantitius, tan lluny del Hard Rock com de l'insignificant pop de cotó-en-pèl. Tanmateix, en essència, açò és Rock i aquesta paraula és sinònim de música agressiva -no he dit violenta- i descarada, i això és el que fa 8-Ss, dins dels límits de les seues pròpies apetències i recolzats per una intel·ligent producció -estem en l'era dels productors, que anem a fer- i una decorosa interpretació dels instruments i les veus, tot el que els ha convertit en una digníssima Rock and Roll Band.

Cançons? La versió de *Blue suede shoes*, el hit single *Tu y yo* i la divertida *Lo siento mucho nena*, podrien ser destacables d'un conjunt de deu peces de respectable presència.

Lletres? El masclisme ingenu -sense mala intenció- subjacent a quasi tota manifestació rockera i les obsessives suggerències de referència mitològica -el cotxe, la ciutat, la nit, el bar; només falta el *juke box*, el camioner suorós de la camisa a quadres i la cambrera rossa amb minifalda, en el bar d'una carretera de Tennessee. You know, this is America.

Si vols saber més coses, compra't el disc.

Xavier Pons

MÚSICA PER AL CARRER

Siniestro total. Ante todo mucha calma. BMG-Ariola, 1992.

D'aquest *Ante todo mucha calma*, nové disc de Siniestro Total des d'aquell cèlebre *¿Cuándo se come aquí?* (1982), hom podria segurament destacar multitud d'aspectes i elements interessants. Inevitable la qüestió de la comicitat, d'aqueixa connatural fusió d'humor i mala llet, de riure i sadisme que enllaça, que es combina directament amb la temàtica de la destrucció («Bailaré sobre tu tumba», «Pueblos del mundo, extinguió»,...) definitòria del punk almenys des d'*Anarchy in the U.K.* dels Sex Pistols —el vídeo de la qual continua censurat per la BBC quinze anys després. Aquesta fusió, relacionable amb facilitat amb la textura discursiva de grups com ara Los Nikis o Los toreros muertos, denotaria un viu sentit de l'apocalipsi paròdic, portador sempre d'una concepció del món que cerca en l'anihilació del present l'opció joiosa i ineludible que ha d'obrir els camins cap a una existència nova.

L'activitat d'aquesta implícita visió/vivència del món resulta inseparable d'un seguit de referències clau, característiques de la més antiga cultura popular, com ara la celebració del carrer com a espai urbà de l'encontre amb els altres, l'exaltació goliàrdica de la *mala vida*, com també, fonamentalment, del llenguatge ordinari i de la grosseria en la mesura que són actes compartits en situacions concretes, vectors d'un determinat vincle de (re)coneixement interpersonal. Vist així, les cançons de Siniestro Total —com va escriure Bajtin sobre les imatges a la narrativa de Rabelais— «es distingeixen per una espècie de *caràcter no oficial*, indestructible i categòric, de tal forma que no hi ha dogmatismes, autoritat ni formalitat unilateral que pugui harmonitzar amb elles, decididament hostils a tota perfecció definitiva, a tota estabilitat, a tota formalitat limitada».

Crec que, en qualitat d'inscripció

formal d'aquesta problemàtica, pot ésser interpretada la freqüent exigència d'intervenció del cor, la qual prefigura a nivell textual la importància d'un receptor col·lectiu, obert a la participació activa. La gravació en directe adquireix, així, el mateix *sobrevalor* que van saber reunir els dobles en viu que més notablement han marcat la memòria recent del rock en castellà, és a dir, *RockandRíos* i *A por ellos que son pocos y cobardes*.

D'aquesta mena de motivació plural, i oberta, hi participa també la varietat de registres i la confluència dels rastres genèrics —no exempts d'ironia— procedents d'alguns dels principals corrents subversius de la música popular contemporània: rock'n'roll, punk, heavy, rock dur, alguna cita de l'ska o del reggae. Finalment, disc-resum, disc panoràmica de quelcom més que la trajectòria particular d'un grup.

Antonio Méndez Rubio

Les pel·lícules de psicòpates envaeixen el cinema nord-americà

SENTITS I SENTIMENTS

Resulta curiós que en un espai de temps relativament breu gairebé hagen coincidit a les cartelleres espanyoles «pel·lícules amb psicòpata», últim fenomen del cinema nord-americà. D'entre l'abundància de títols caldria remarcar tres pel seu pes específic; són per ordre d'aparició: *El silencio de los corderos*, *El cabo del miedo* i *Instinto básico*. Personalment les considere pel·lícules correctes, ben fetes, i a estones emocionants. És ara, amb una perspectiva global i lluny de l'influx de qualsevol d'elles, quan es pot intentar un acostament al que han suposat. Hi trobe més semblances que no diferències. En primer lloc, i en un ordre extern, les tres americanades utilitzaren de plataforma de llançament prestigiosos festivals europeus. En segon lloc, i és l'aspecte que ha alçat alguna polèmica i escàndol entre alguns intel·lectuals espanyols (Muñoz Molina, Peri Rossi), està la seua absoluta fascinació per la figura del psicòpata en una paradoxal i esclaridora visió d'una societat atreta pels sentits desviats del seu curs normal/burgés. Els tristos i repulsius esdeveniments de Galícia i Valladolid, en els que dues xiquetes van ser objecte de salvatges i psicopàtiques aberracions, contrasten amb les llargues cues per a veure pel·lícules amb psicòpata amb una fascinació per aquests bastant diferent a la fascinació baudeleriana pel mal (l'últim aspecte del qual era moralitzador i venia condicionat pel fàstic que el món burgés li provocava.) En totes tres pel·lícules esmentades la figura del psicòpata resta envoltada en una aura hipnòtica (Anthony Hopkins), messiànica (Robert de Niro), o eròtica (Sharon Stone); en evident contrast amb els seus mediocres oponents: una guapeta agent de la CIA, un

corrupte advocat en crisi matrimonial i un poli fantasma i feixistoide (la millor interpretació de Michael Douglas). Intel·ligents, cults, i de mirada torbadora (*El silencio...*), terminators tenaços amb l'ajuda espiritual de Nietzsche i Miller (*El cabo...*) o desbragades mantis religioses (*Instinto...*), aquests éssers ostenten uns privilegis atraients per a les masses, que veuen en ells i en les seues accions el zenit dels sentits que se'ns neguen al 95 % dels mortals, i que ens converteixen en espectadors embadalits i fascinats.

Resulta quasi evident que en aquest context la ressonància d'una pel·lícula prou superior a les destreses de les altres dues siga més difícil i no avantatge les tres esmentades; em referesc a *Henry, retrato de un asesino*. La seua calculada atmosfera feta de silenciosos diàlegs en atapeïts enquadres, l'aspecte i caràcter del protagonista, més aviat lleig, panxut, poc xerraire, la converteixen en una incòmoda i desagradable pel·lícula per a l'espectador que gaudia amb les tires de pell arrencades a les xiques grosses (*El silencio...*), amb el seductor joc del dit dins la boca de l'adolescent (*El cabo...*) o amb les gimnàstiques acrobàcies de l'esmentada desbragada. *Henry, retrato de un asesino* conté una escruixidora seqüència filmada en càmera subjectiva (vídeo) que deixa a l'espectador una incomodíssima sensació (malauradament la vida cada vegada imita millor l'art; dona somali apallissada). La amoralitat de Henry, la seua perduda mirada, el seu codi ètic (defén la dona que li agrada dels assetjaments incestuosos del seu germà; posteriorment es desfarà dels dos), el converteixen en una paradigmàtica caixa de ressonància, en una pertorbadora prolongació (molta, molta, és clar) de l'espec-

Els psicòpates s'han posat de moda als films americans.

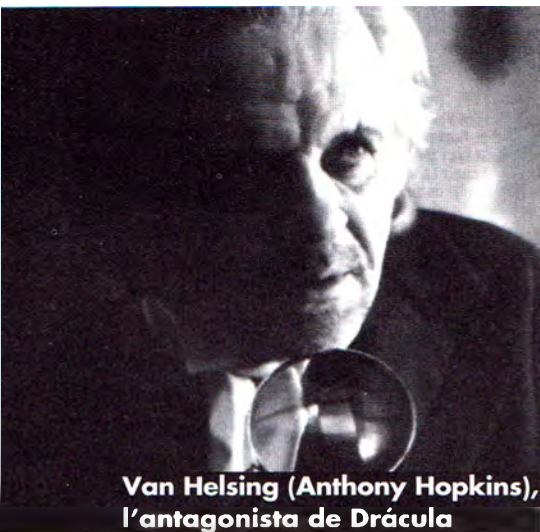
tador immers en la gorga de la imatge i del poder econòmic del món occidental que habita, ocupat més en l'apetir que en el voler, en la satisfacció més que no en l'acció i la reflexió, on els sentits s'exhibeixen en tubs de neó i els sentiments s'amaguen. Uns sentiments dels que les tres pel·lícules abans mencionades manquen front a la seua elevada dosi de sensualitat satisfeta.

Lluny queden els psicòpates de Fritz Lang, oprimits (no per ells justificats) en un ambient pre-nazi (*M*) o corrupte o despietat (*Mentre la ciutat dorm*), o el shakespirià i edípic psicòpata de Raoul Walsh en «*Al rojo vivo*». Avui al cinema americà cal buscar eixos sentiments, bons o dolents, però sentiments, en «*Delitos y faltas*», magistral radiografia a mig camí entre Dostoievski i Camus, o en *Texasville*, la fins ara darrera pel·lícula estrenada a Espanya del solitari Bogdanovich. Un cert nombre de directors americans que no s'obliden dels sentiments.

J. M. Alamán

Dels poders de la màfia als dissenys dels vampirs DRÀCULA DE COPPOLA

Dràcula (Dràcula Bram Stoker) Intèrprets: Gary Oldman, Winona Rider, Anthony Hopkins Director: Francis Ford Coppola

Van Helsing (Anthony Hopkins), l'antagonista de Dràcula

En *Dràcula* estem davant un film rabiosament romàntic. Basat en la novel·la homònima de Bram Stoker, és una adaptació fidel pel que fa als fets que es narren, però tremendament infidel quant al

plantejament d'aquests. La pel·lícula de Coppola copsa l'atmosfera asfixiant de la novel·la gòtica de la que precedeix amb una posada en escena d'un barroquisme extrem. Aquest es plasma sorprendentment i perfectament en el tractament dels intensos colors que surten de fons foscos, en el muntatge ple de foses i plans sobreposats i en uns escenaris i vestuari que no responen a una ambientació exacta de l'època. Però mentre que al *Dràcula* d'Stoker assistim a la sempiterna lluita del bé contra el mal -el bé entès com un ordre establert i el mal com allò que intenta trencar aquest ordre- al *Dràcula* de Coppola no existeix aquest maniqueisme. El *Dràcula* de Coppola és un heroi romàntic que reprén l'esperit de principis del segle XIX. Aquest comte romanés

s'enfrontarà a totes les lleis humanes i divines, però no per a conquerir el món, com a la novel·la d'Stoker, sinó sols per a recuperar allò que la llei natural de la mort li va arrabassar: l'amor. En canvi els seus antagonistes ja no són els herois d'Stoker. El professor perseguirà la glòria científica passant sàdicament damunt del dolor que causen les seues investigacions. El trio de pretendents ofesos que l'acompanya no són moguts per un amor pur, sinó per un sentiment de possessió front a la dona arrabassada. Els herois d'Stoker són per a Coppola éssers pobres d'esperit. El rei del mal d'Stoker és per a Coppola el representant de la força dels ideals purs, ideals pels quals es lluita a canvi de res.

Teresa Sanchis Labiós

De la fascinació pel cinema a la fascinació pel record FOTOGRAFIES FAMILIARS

The long day closes Intèr.: Marjorie Yates, Leigh McCormack, Anthony Watson, Nicholas Lamont, A. Owens, Tina Malone Director: Terence Davis.

«*The long day closes* (*El llarg dia acaba*) és un film autobiogràfic en què el director ens transmet una sèrie de records.»

Aquest seria un perfecte resum del llarg-metratge, ja que, com diu el director Davies, aquell que busca una història no la va a trobar.

En efecte, el que desitja el director és transmetre'ns les sensacions que experimenta el protagonista; i és això el que aconsegueix -ben mirat és prou-, però és l'espectador el que ha de decidir si és suficient: és clar que som molts els que, com a Terence Davies, no ens agraden les pel·lícules que «conten tot el temps el que passa», però també som un gran nombre els que estem per un terme mitjà. Potser tinga la ment massa quadriculada, però fins

ara cal que m'incloga entre els que necessitem un argument que tinga una certa continuïtat.

Per una altra banda, si bé puc estar d'acord, amb matisos, amb les declaracions abans esmentades del realitzador, no puc entendre per què manifesta que el xiquet, durant el període que reflecteix la pel·lícula, està malalt de felicitat, que era feliç sense límits ecarà que no passara res.

¿Es pot sentir d'alguna altra manera que no siga desgraciat, un nan que no té amics i que els seus germans passen d'ell?

A més si el *putegen* al col·legi, i el seu mestre és d'aquells que per a demostrar qui és el que mana rep els xiquets, el primer dia de classe, tal i com entren per la porta, amb cops de regla, ¿pot

restar indiferent?

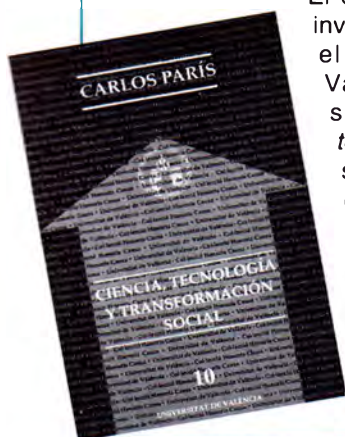
Així, doncs, veure la continuació de *Madonna and child, death and transfiguration* i *Distant voices, still lives* és com si el públic agafara un grapat de fotografies (que podrien estar desordenades cronològicament sense alterar en res el que captem) de la infantesa d'algú altre i ens recreàrem amb cada una d'elles.

D'aquesta manera, bé podríem mirar un quart d'hora la catifa de la cambra del xiquet i observar atentament la seua textura, els seus increïbles dibuixos i el seu colorit; i una vegada fet això, passar de foto i assistir meravellats per l'espectacular forma en què s'ha plasmat una posta de sol amb els seus tons i matisos.

Jaume Sanchis

Carlos París. *Ciencia, tecnología y transformación social*. Universitat de València. Col.lecció «Honoris Causa». València, 1992, 296 pàgs.

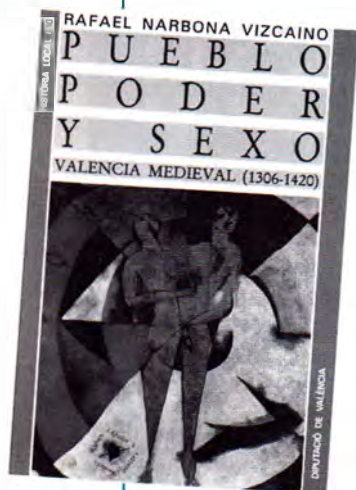
El dia 25 de gener, el professor **Carlos París** va ser investit Doctor Honoris Causa. Ara, la col.lecció que el Servei de Publicacions de la Universitat de València dedica a aquests personatges publica el seu volum corresponent, sota el títol *Ciencia, tecnología y transformación social*. Es tracta d'una selecció de textos de reflexió filosòfica sobre la ciència i la història del pensament, qüestions antropològiques i aspectes irracionals de la societat. Tot això sense bandejar la seua creació literària, de la qual se n'han triat dos substancials fragments de la seua novel·la *Bajo constelaciones burlonas* i del seu volum de relats *La máquina speculatrix. Cuatro fragmentos sobre nuestro mundo*.

Miquel Pueyo. *Llengües en contacte en la comunitat lingüística catalana*. Universitat de València, col.lecció «Biblioteca lingüística catalana». València, 1991, 121 pàgs.

El sociolingüista **Miquel Pueyo** és el responsable d'una rigorosa anàlisi de la situació actual de la comunitat lingüística catalana, la qual porta el títol de *Llengües en contacte en la comunitat lingüística catalana* i acaba de ser publicat per la Universitat de València. Pueyo, que pren com a punt de partença les lúcides reflexions d'Uriel Weinreich, s'acosta als conceptes de bilingüisme, diglòssia i conflicte lingüístic. Pel que fa al primer, realitza una severa revisió dels seus elements mítica i, a més a més, proposa una interpretació suggerent de les claus que expliquen l'evolució de les valoracions científiques i ideològiques d'aquest fenomen al llarg del segle. Pel que fa a la diglòssia, realitza una síntesi ordenada de l'evolució del terme i critica l'ús imprecís que se n'ha fet en la nostra realitat, que mira de comprendre a través de la reflexió sobre el seu conflicte lingüístic.

Rafael Narbona Vizcaino. *Pueblo, poder y sexo. Valencia medieval (1306-1420)*. Diputació de València, col.lecció «Història Local». València, 1992, 203 pàgs.

Rafael Narbona és un gran especialista en les classes populars medievals, les seues institucions i les seues relacions de poder. No és precisament aquest llibre el seu primer acostament al tema, i algun dels seus anteriors treballs, com també aquest, ja havia rebut ajudes i premis d'investigació històrica. En aquest volum realitza una aproximació parcial a les classes subalternes, a l'ambient d'aquella València del Tres-cents que comptava amb un bordell creat, fomentat, organitzat i explotat pel municipi, com a tota l'Europa civilitzada. València era llavors una ciutat en transformació constant i rapidíssima, amb un creixement demogràfic i econòmic impressionant, i per tant amb indefinides turbulències en el seu poble i en les relacions entre aquest i els seus governants, en què Narbona aprofundeix a bastament.

El passat dia 23 de novembre **Joan Fuster** hauria acomplert 70 anys, i aquesta ha estat la data triada per la Universitat de València per a retre-li un homenatge. D'aquest ha quedat constància escrita en un petit però acurat quadern que, a més de recollir el programa de l'acte, inclou una breu semblança de l'intel·lectual de Sueca escrita per Francesc Pérez i Moragón. Malgrat les estreteuses d'espai, en aquest perfil es fa un intel·ligent resum de la trajectòria de Fuster, tot recordant-nos que l'autor de *Nosaltres els Valencians* també va signar una riquíssima obra literària i d'erudició, amb títols com ara *El desencàrdit de la realitat* o *Les originalitats*, amagats a l'ombra dels treballs de major ressò.

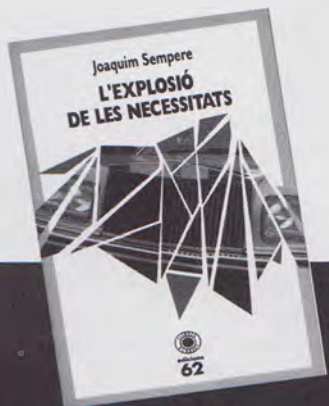
La col.lecció «Espurna», d'Edicions Bromera, ha afegit dos nous títols al seu inventari. Es tracta, en primer lloc, de *Tot l'estiu per davant*, de **Joaquim González i Caturla**, qui ha aconseguit bastir una narració ben captivadora a partir d'una història d'amor que viuen dos estudiants de batxillerat, calidoscopi per a mostrar tot un món que es dona massa sovint per conegut, prescindint-se'n fàcilment a l'hora d'ubicar un relat en el context que millor coneixen els seus lectors potencials. D'altra banda, *Els meus col·legues i jo* sintetitza la temàtica del nou relat d'**Aidan MacFarlane** i **Ann McPherson**, els autors del ja conegut *Diari d'un jove maniàtic*, que ja va per la vint-i-quatre edició.

El nostre estimat col·laborador **Xavier Mínguez** ha tret a la llum un llibre que farà les delícies tant dels xiquets a què s'adreça l'argument com dels llèpols a què sembla adreçar-se el títol: *Alicia al País de la Xocolata*. Ara bé, aquests darrers se sentiran solidàriament corpresos per la desgràcia de la protagonista, una xiqueta a qui se li permet de menjar el dolç cacau, per a posteriorment gaudir, tant com els primers, en viure un dolç itinerari màgic per un món de sucre sojornat per tots els personatges fantàstics -la llebre i la tortuga, caputxeta roja, el llop feroç, els protagonistes del màgic d'Oz- que la xiqueta sempre havia volgut conèixer. Un bon treball narratiu per assaborir.

L'IMPERATIU DE L'AUTOREGULACIÓ

Sempere, Joaquim (1932). *L'explosió de les necessitats*. Col·lecció «Llibres a l'abast», Eds. 62, Barcelona, 254 pàgs.

Temps i reflexió són dues coses que pregaria als lectors potencials d'aquesta obra. Temps, ja que gaudiran d'un treball farcit de contingut i que, malgrat la densitat de la temàtica, se'ns ofereix com un treball on no es tracta pas de

qüestions alienes a l'home d'avui, més aviat, si cal, ens enfronta a una temàtica global, integrada, i, si m'apureu, implícita al sistema.

L'explosió de les necessitats no és altra cosa que la versió abreujada de la tesi doctoral de Joaquim Sempere, professor de Sociologia de l'Educació a Barcelona i membre del consell de redacció de la revista *Mientras Tanto*.

En poc més de 250 fulls s'ha abordat el tema des d'una perspectiva multidisciplinar, no gaire reaccionària, que ha fet ús, com diu l'autor, d'enfocaments naturistes i genètic-històrics.

El llibre compta amb dos blocs principals. A l'inicial es fa un repàs de diversos conceptes de necessitat i, alhora, l'autor intenta crear-ne un d'alternatiu que el satisfaci. Sempere critica alguns aspectes de la classificació maslowiana per considerar-

la excessivament rígida i mancada d'historicitat; llavors Sempere intentarà dotar-la d'elements sociològics i històrics força interessants, a més de repassar els components que modulen l'avaluació de les necessitats.

Al segon bloc s'examina allò que Sempere anomena explosió de les necessitats. Ens trobem amb un repàs d'idees i conceptes tals com creixement i desenvolupament econòmics, revolucions democràtiques, i altres, dels quals es valdrà l'autor per a fer una crítica al sistema imperant a Occident, ja que és a les cultures d'Occident on s'emmarca la tesi del llibre. A més a més, l'escriptor ha preferit deixar de banda les societats d'economia planificada per no haver bastit cap sistema de necessitats alternatiu.

Com a conclusió final l'autor aposta per un canvi original del marc sociocultural subjacent i una reorganització, redefinició, i autoregulació, de les necessitats envers els límits als que la societat i el planeta s'enfronten.

Empar Aguado

RADIOGRAFIA DE L'EDUCACIÓ FÍSICA

Richard Tinning, *Educación Física: La escuela y sus profesores*. Universitat de València, col·lecció «Educació. Estudis», València, 1992. 160 pàgs.

Entre els diferents llibres emmarcats dins el context de la pedagogia crítica, des d'ara caldrà considerar el de Richard Tinning com a un dels que més acosta el seu cos teòric a la pràctica educativa real.

Encara que Tinning escriu sobre experiències educatives molt distants geogràficament: Austràlia, no és tanta la distància que separa l'actual estat de l'educació física entre el nostre país i el seu. Amb un llenguatge directe, sense paràgrafs teòrics, densos i confusos l'autor exposa diferents arguments recolzats en les seues experiències al llarg dels anys.

La visió crítica que l'autor dona sobre una educació física considerada problemàtica, com també les línies que dona per a millorar la seua pràctica, constitueixen l'objecte del llibre. Tenim, així, que els capítols que conformen la primera part conformen la base lògica i els fonaments de l'exposició: quin és l'estat de l'educació física al seu país?, quina forma de desenvolupament

professional és més apropiada per a millorar la pràctica de l'educació física?, i de quina manera podem recollir dades de les nostres pràctiques educatives que ens ajuden en l'acció docent? Aquestes són les consideracions que donen pas a la segona part del llibre en la que d'una manera crítica l'autor tracta temes tan interessants i controvertits com són: el significat del concepte d'eficàcia del professor d'educació física, el contingut, planificació, i organització de les classes, implicacions dels diferents mètodes d'ensenyament, avaluació i *feedback*, i finalment el currículum ocult.

En conjunt, presenta unes perspectives teòrico-pràctiques que aporten al col·lectiu professional al que es dirigeix - professors i mestres d'educació física - un interessant enfocament crític de l'ensenyament, on el professor ha de reflexionar i investigar sobre l'educació i la pròpia pràctica, repercutint en uns processos educatius amb un caràcter social i emancipador que suposen una major qualitat d'ensenyament.

Enric Monforte

SER CONSCIENT DE LA HISTÒRIA

Pierre Vilar, *Reflexions d'un historiador*. Servei de Publicacions de la Universitat de València, col·lecció «Honoris Causa». València, 1992, 145 pàgs.

Amb l'ocasió de la investidura de Pierre Vilar com a Doctor Honoris Causa per la Universitat de València, el Servei de Publicacions ens ofereix una selecció de textos seus de diferent tipus i cronologia. Tanmateix, tots vénen marcats pel geni de l'historiador occità, en ells són paleses les influències rebudes per l'autor (Lucien Febvre, Labrousse, Marx,...) i hi formula el seu concepte de la història, una història

total, entesa com la sola ciència global i dinàmica de les societats, únic instrument adequat per a descriure els processos històrics i comprovar-ne els models, alhora que ens alerta contra el perill de tancar-nos en les especialitzacions.

Malgrat la diversitat dels escrits, en el contingut presenten relacions, i en uns fa puntualitzacions que ha desenvolupat en uns altres. En ells, Vilar ens explica la finalitat de la història (ensenyar a pensar davant els problemes més greus del món), la seua raó de ser com a disciplina, (la comprensió davant el que no som nosaltres mateixos), ens suggereix com s'ha de fer (partir dels problemes actuals i preguntar-se com s'han originat) i quin és el paper de l'historiador (dir la veritat). Per a ell, l'historiador ha de tenir consciència clara de la pròpia situació al si dels fets que estudia; ha d'observar-los a través del temps i també a través de l'espai; més que de causes prefereix parlar de components d'una situació de natura distinta que es

combinen en relacions variables, sense que un element siga més important que un altre.

Els textos, amb un llenguatge molt entenedor, i al qual dóna lleugeresa la narració d'experiències personals de l'autor, són exemplars dins el seu tipus: el primer és un assaig comparatiu on intenta aclarir els problemes de fons al voltant dels conceptes d'estat, nació i pàtria a França i Espanya; el segon és un discurs en el que proposa la història per vèncer la xenofòbia; en el tercer desenvolupa la manera com fer la història; el quart és un article necrològic on glossa l'obra de Braudel; en l'entrevista que segueix exposa els seus punts de vista sobre l'ofici d'historiador; i el sisè consisteix en una crítica històrica de les formes de pensament no històric, desenvolupant-la al voltant de dos llibres, un de Jean Baudrillard i l'altre de Luís Racionero.

A més a més, per als valencians aquest llibre presenta un interès afegit en incloure un dels darrers textos escrits per Joan Fuster, la *Laudatio* pronunciada en ocasió de la cerimònia adés esmentada.

**Miquel Penyarroya
i Prats**

NOVETATS EDITORIALS

LLIBRERIA TRES I QUATRE
PEREZ BAYER, 11

Telèfon: 352 91 10
València

REVISTA DISE

Avanç de programació

EN EL **PRÒXIM NÚMERO** DE DISE
TINDRÀS TOTA LA INFORMACIÓ DELS

NOUS PLANS D'ESTUDIS

**QUE ESTARAN VIGENTS A PARTIR
DEL PRÒXIM CURS 1993-94**

JARDÍ BOTÀNIC D VALÈNCIA
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

**VENIU A VEURE LA NOVA MOSTRA SOBRE
PARATGES NATURALS PROTEGITS**

Oberta fins el pròxim 31 de març

JARDÍ BOTÀNIC D VALÈNCIA
C/Beàt Gaspar Bono, s/n
VALÈNCIA Telèf. 391 16 57

L'ESTAFÀ DE TORRES

Daniel Jones, Historietas-Ilustraciones 1982-1992.
Sala d'Exposicions de l'Ateneu Mercantil de
València. Del 22 de desembre al 22 de febrer.

Primera pàgina de l'àlbum
Opium de Daniel Torres.

Per fi s'ha inaugurat l'esdeveniment més important promogut per *València Còmic* (la campanya de Conselleria que s'ha dedicat a promocionar els *tebeos* el darrer any), l'exposició antològica de Daniel Torres.

Daniel Torres és el dibuixant més reconegut de l'anomenada «Escola Valenciana», la qual va sorgir als primers 80 integrada per gent com ara Micharmut, Mique, Sento, etc., i que va ser la base sobre la qual es va desenvolupar la primera època de la revista *Cairo*, de l'Editorial Norma, aleshores dirigida per Joan Navarro.

Quan Navarro deixà de dirigir *Cairo*, tots aquests autors deixaren de col·laborar-hi, excepte Torres. Darrerament, alguns d'ells, com ara Micharmut, han tornat a col·laborar, però sempre esporàdicament... La raó de tot açò és ben clara: Torres era l'únic de l'Escola Valenciana amb unes vendes d'àlbums importants. Així, Torres s'ha convertit en un dels autors europeus capdavanters mitjançant la seua *Saga Sideral de Roco Vargas*, encara que als darrers anys s'ha dedicat a fer re-

lats curts, dibuixos per a publicitat, i il·lustració de portades i articles.

D'aquesta manera, l'exposició esdevé el reconeixement de l'autor en un moment molt bo, comercialment parlant. Però aquesta caríssima iniciativa (es parla de més de vint milions totals), no és sinó un buit bellament adornat, com tot el que fins ara ha fet *València Còmic*. Aquest hauria d'haver sigut la mostra definitiva de l'obra de Torres, del seu desenvolupament i de les seues influències. Atesa la integració en compartiments tancats, no es pot observar cap evolució, sinó solament moments concrets sense lligam visible amb la resta. En aquest context, la presentació d'originals esdevé certament obligada, com a totes les exposicions de certa entitat que fins ara hem vist. El resultat final ja està fet, tots el coneixem o el tenim a la nostra disposició. El que calia contemplar aquesta vegada era tot el procés de creació de l'autor, del moment que naix la idea fins a l'eixida al carrer del producte. Tampoc és descabellat demanar esbossos i treball de documentació, sempre molt interessant per a l'aficionat. Però res d'açò hi ha, ni tan sols originals. L'única excusa vàlida per part de l'autor en no cedir-los, és la falta de seguretat, si bé, en aquesta ocasió, atesa la importància de l'esdeveniment i els mitjans econòmics emprats, tot açò hauria de venir resolt per descomptat.

Això sí, hi ha molt de *disseny*. Per exemple, a les sales dedicades a Claudio Cueco i a Sir Opium, observar les pàgines de Torres es converteix en un atemptat per a la vista a causa de la *creativa* il·luminació. No ens val que, segons Torres, s'haja volgut «recrear els ambients» si això impedeix contemplar amb una certa tranquil·litat els dibuixos exposats.

És patètic que els organitzadors diguen que és una exposició més enfocada cap als no aficionats. Perquè els no coneixedors de l'obra de Torres que s'acosten no compraran més àlbums perquè hi ha una nau espacial que pareix una falla, aquestes coses les oblidaran ràpidament. El que quedarà serà la decepció dels aficionats, als quals s'ha pres el pèl amb quatre fotocòpies i un parell de ninots.

Ja és hora que algú demane comptes del despropòsit anomenat *València Còmic*, del qual quedarà un bagatge cultural quasi nul, perquè així ha sigut la seua obra en aquest sentit.

Sento Balaguer

NOTÍCIES

Aquest mes només ressenyarem *quelmage Còmics*, que s'havia convertit en la gran esperança per acabar amb el duopoli de Marvel i DC, s'ha trencat. **Todd McFarlane** tingué un enfrontament amb **Rod Liefeld** i se'n anà. Posteriorment, també **Jim Lee** s'enfrontà amb Liefeld, anant-se'n seguidament amb **Wilke Portaccio** i **Scott Williams**. Ara Liefeld s'ha quedat sol i on hi havia una independent molt competitiva ara hi ha tres que no ho són. Una veritadera llàstima.

El mercantilisme nord-americà està donant bons resultats amb la mort de Superman i samarretes amb la «S» sagrant, làpides commemoratòries, i un gran catàleg d'articles lamenten la defunció del personatge. Recordem que DC té a bé «matar» a creacions quan ja no donen rendiment en caixa: el segon **Flash**, **Supergirl** o **Robin-Jason Todd** són bons exemples.

Brussel·les ha estat recentment capital del còmic europeu: una exposició dels millors autors del vell continent ha mostrat el «savoir-faire» de la sensibilitat continental. El **Stand d'Hergé** es va dur la palma.

Joan M. Oleaque

LA GRAN OPORTUNITAT

© 1993 98 *

GUIÓ: R. BONO

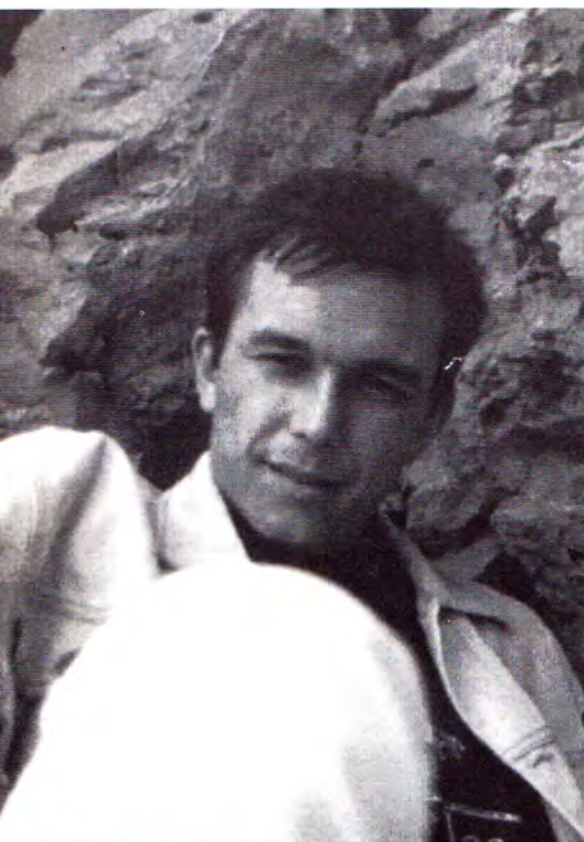
PERÒ SI ENCARA ET QUEDEN 14 ASSIGNATURES DE PRIMER, SEGON I TERCER...!

MIRA, ACÍ ESTÀ EL QUE CERCAVA: "ES NECESSITA JOVE AMB BONA PRESENCIA I GAVES DE TRIUMFAR" ... AÇÒ ÉS EL MEU...!

«Els meus coneixements d'informàtica m'han estat molt útils per al treball de gestió de discoteques.»

Rafa Quilis

EL PRAGMATISME D'UNA AU NOCTURNA

Rafa Quilis és un dels culpables que Barraca siga la discoteca més veterana de València. Juntament amb Vicent Pizcueta, altre esperit inquiet de la galàxia nocturna, Quilis dirigeix i coordina la discoteca Barraca, la discoteca Heaven, el pub Camelot o la recent discografia Power-House, on el cap més visible és Paco Almendros (creador del fenomen «Chimo Bayo»).

Però, ¿què pot dur a un jove programador de Basic, treballador, aplicat i que formava part d'una empresa d'assegurances, al maremàgnum de la nit valenciana més atrevida? «Bé», ens diu, «en principi la curiositat. Jo sabia de l'existència d'un món paral·lel on es vivia en altres hores, amb més intensitat, i distintament a tothom. Vaig voler provar i em va agradar. He de dir, a més, que els meus coneixements d'informàtica m'han estat molt útils per al treball de gestió de discoteques». No només aquests aspectes el van motivar, de segur. Foren força importants les perspectives econòmiques (encara que arriscades, eren elevades) implícites en els negocis nocturns, com també una projecció de futur. És a dir, arribava a la maduresa com a empresari amb les butxaques segures. Rafa Quilis té certes concepcions neoliberals de la indústria de l'oci (la competència fomenta creativitat i beneficis, lliure empresa total, cap intervencionisme, etc.) i el pragmatisme l'ha portat a contribuir a la comercialització de les discoteques, anomenades abans, d'avantguarda: «és un adequar-se al temps. La llei de l'oferta i la demanda. El públic vol frescor, senzillesa, això sí, amb estil. És allò que li donem.» Per a Rafa, l'eclosió dels caps de setmana valencians -«perquè ja no podem parlar de nits, ja que es barregen amb el dia o la vesprada»-, ha vingut causada per una «progressió aritmètica, localitzada en alguns anys. Vull dir, tot va canviar i es va

massificar i popularitzar». Amb ull de bon negociant, diu que «la crisi actual no pot impedir que encara puguem fer-se bons negocis». Tots aquests detalls no el porten a sentir-se com els antics Golden-boys de Wall Street: «No, no. Jo no em sent un executiu agressiu. Ni ho sembla, ni pense com ells. He de prendre, com ells, decisions severes i, de vegades, poc agradables, i estic sotmés a cert estrès. Però no, ni pense, ni funcione, ni controle els negocis com un *yuppie*. Tot i que les empreses de nit requereixen molta més delicadesa i sensibilitat.» Quilis es refereix als peculiars punts de la seua professió, on han d'arreglar-se negocis de matinada (hora poc apropiada) o tractar de nit amb els treballadors.

Fos com fos, Rafael Quilis està ben orgullós d'una cosa: «no ha arribat ni arribarà el dia que jo no tracte el client individualment, no com a part de la massa. Aquesta deformació sí que és típica dels executius.» Potser ací rau allò que el diferencia d'ells.

Joan M. Oleaque

LLIGA INTERUNIVERSITÀRIA

ACTIVITATS DEL SEGON QUATRIMESTRE. El 15 de febrer finalitza el termini d'inscripció en les activitats previstes pel Servei d'Esports, per al segon trimestre del curs. El llistat d'activitats en què es pot participar és molt llarg, ja que es repeteixen -en vista de l'èxit obtingut- les mateixes que s'organitzaren en el primer trimestre del curs.

ESQUI. El Servei d'Esports de la Universitat ha organitzat una eixida a la neu del 16 al 21 de març, aprofitant les vacances de Falles. El lloc elegit és Sierra Nevada, a Granada. El nombre aproximat de places és superior a la centena. També per als propers dies de Pasqua, el Servei oferirà dues eixides a la neu: una als Alps i una altra als Pirineus (encara cal determinar l'estació concreta).

VOL LLIURE. Parapent, ultralleugers i paracaigudisme bàsic són les tres modalitats que a partir del mes de febrer podràs practicar. Aquests tres esports aeris es posen a disposició dels alumnes a un preu assequible a través del Servei d'Esports de la Universitat. El lloc on es practiquen aquests esports és a Benicàssim, a les instal·lacions de l'Aeroclub. El temps per a practicar-lo són els caps de setmana que tu mateix tries.

LLIGA ZONAL FEDERADA.

Diversos equips universitaris participen en competicions federades d'escacs, atletisme, badminton, esgrima, karate, judo, taekwondo, rugbi, voleibol i bàsquet femení. Lògicament, el paper que realitzen no s'hi troba en un nivell professional, però, bé, en algun esport els representants universitaris sorprenen per la seua qualitat.

El pròxim dia 6 se celebrarà el Dia de l'Esport Universitari

La darrera jornada de la Lliga Interuniversitària es repartirà entre les instal·lacions de la Universitat, Xest i la Politècnica

L'experiència ha estat molt positiva. Enguany és la primera vegada que les quatre universitats del País Valencià, a més de la de Múrcia, competeixen entre elles gràcies a aquesta Lliga Interuniversitària.

Fins al moment s'han disputat cinc jornades, la meitat, i les actuacions dels equips de la Universitat de València fins ara són més que acceptables. Aquesta lliga comprén cinc modalitats: bàsquet masculí i femení, futbol, futbol-sala i escacs. L'equip femení de bàsquet pel moment arrasa els seus rivals, mentre que en els altres esports el paper dels universitaris valencians fins al moment ha estat més regular.

El cas és que la jornada de clausura d'aquesta primera lliga interuniversitària es preveu que siga molt apoteòsica. El 6 de març se celebrarà el Dia de l'Es-

port Universitari, que consisteix en la disputa dels partits corresponents a la Lliga Interuniversitària i la celebració de diversos encontres en diversos esports: tennis, frontennis, tennis de taula, judo, rugbi, esgrima, voleibol, squash i atletisme. Els diversos actes es repartiran entre les instal·lacions de la Universitat, la Politècnica i Xest.

La participació serà superior als mil esportistes integrats en les diverses seleccions de les universitats de València, Alacant, Politècnica de València, la Jaume I de Castelló i la de Múrcia.

Els diversos encontres començaran a les 11 del matí i continuaran al llarg de tot el dia. A més d'un dinar al polisportiu, també hi haurà un brillant i emotiu lliurament dels trofeus de la Lliga Interuniversitària.

José Martí

LA MORT DELS GRANS AMANTS

Foto: Jan Albrecht

Se querían, sabedlo.

No ens interessien les transaccions. Llepar una figa, xuclar un piu, són, sapieu-ho, un acte d'amor, i, per tant, un sacrifici. Podran ésser una digressió passatgera, una excursió per una part real, accessible i ben sensible del cos de l'altre/a, com per qualsevol altra, l'orella, el coll, el pit; la cintura, el cul, la cuixa, el genoll, el peu,... però si s'hi entra a fons, buscant la diferència, (l'orgasme hi sembla més assequible) l'excursió es fa penosa: pots ofegar-te (les goles egrègiament pregones no abunden) o acabar amb durícies en la llengua. Tan sols la renúncia a un mateix pot fornir-te d'energies (la mutualitat continuada és complicada), i això, ja per al platònic Ibn Hasm de Còrdova, era senyal d'amor.

Ara, això ja no és cap transgressió -i és curiós constatar que Aldonze François de Sade, tan melindros ell, ho tenia elevadament catalogat com a immundícia- excepte per als papistes ultramuntans. Però ha esdevingut un símbol morbós traspasat a les masses alimentades amb instints

bàsics i madones, amb imatges vetlades i insinuaadores (s'ho fan bé en els vídeo-clips, eh!) mentre la «pornografia», avorrida perquè no amaga res, resta estigmatitzada. Pobre DAF, doctrinari llibertí (liberal radical i utòpic com Stuart Mill, però en una altra parcel·la). Si despertara es faria cardenal de Wojtyła.

El personal, tanmateix, s'excita. Va a això, al que siga, es busca, es troba i...Clar, s'havia aguantat tant que, precoç, rebenta. O no hi ha manera, perquè el nervi ho impedeix i ves a saber a pesar de tot i preocupa't, o, mira, més val fingir i, sovint, creure's la pròpia actuació. Conseqüència, no hi ha manera de trobar un/a amant decent. I, confiances poques, ningú no està disposat a fer sacrificis (més aviat, per a desgràcia de tots, la part mascle està per usar la violència si el que s'havia pensat resulta que no va de bo) i és avorrit tractar amb eixits o amb senyoretes que fan el que fan perquè toca lligar, més gèlides que un canelló, incapaços uns i altres de donar-se. I temerosos i

escarmentats normalment els que en són capaços.

I és que els grans amants, com els grans guerrers, són ètnics (*antropològics*, si voleu) i, per tant, més difícils de trobar (a Lleida, no fa molt, hem constatat que els pesticides acaben amb el semen dels pagesos, Indurain no sembla Bahamontes). Són inconscients, *animals* quasi. En açò, no hi ha res que saber. Saber equival a perdre, a no deixar-se anar, a que tinga un fi allò que no hauria de tenir fi. Es podrà assolir una *tècnica* perfecta, però serà tècnica, irremediablement freda, estèril. M'objecteu que no hi ha més que carn, ni tan sols sentida com a tal? Mireu el deseiximent dels documents medievals anteriors a la domesticació dels costums! Mireu el tòpic, el galant i seductor bandoler (ètnic sempre, revoltat a pesar d'historiadors comunistes contra un món nou que és el nostre), i l'arravatadora camperola, fogosa, passional.

Qui no sabera. Qui no pensara.

Juli Alandes

SERVEI D'INFORMACIÓ A L'ESTUDIANT

D I S E

UNIVERSITAT DE VALENCIA

P OSEM TOTA LA INFORMACIÓ
UNIVERSITÀRIA AL TEU ABAST:
oposicions • activitats •
estudis • cursos • beques

N O V A A D R E Ç A :

Av. Blasco Ibañez, 13

46010 - VALÈNCIA

☎ 3 6 0 • 1 1 • 0 0

Horari d'atenció: de dilluns a divendres. De 9 a 14 hores.

IBERDROLA

**NUESTRO EQUIPO HUMANO
Y NUESTRAS INSTALACIONES, AL
SERVICIO DE NUESTROS CLIENTES
Y DEL DESARROLLO DE
VALENCIA**